

העולם הזה

**הסכם
חשאי:**

**העולם הזה
מגלה**

ניסים יתמור

ב"כור"

תמורת

א' התקפה

עליו בתשדירי

המערך



WU

Signature

SUPERSLIMS 100^s

IMPORTED



SUPERSLIMS
100s

ווג-אלקט, בריק וימז'ין

SEE... FEEL... TASTE THE DIFFERENCE

אזהרה: משך הבריאות קובע כי - העישון מזיק לבריאות

על היטגי הליכוד ב-11 שנות שיל-טונו.
הם אינם מראים את זה בתשרי-הבחירות, שלהם אנו חשופים עכשיו ערב-ערב, ויריביהם בקושי מגררים את שולי הנושא הזה.
אני מתכוון לאחת התוצאות הבולטות של 11 שנות שילטון הליכוד: הם עשו את העשירים עשירים יותר ואת העניים עניים יותר. מה שנקרא כלשון הארמית: בתר עניא אולא עניותא (אחר העניים הולך העוני).

צבי פונרוב, פתח-תיקווה

קבלות יותר טובות

על ייחודם של יהודי ישראל, לפחות בענף ספורט אחד ("מיכתבים"), הער"לם הזה (12.10.88).

מיכתבו הלעגני של הקורא זהבי ("היו מרל-יות") לא מזין לי בכלל. אז מה אם איהו יהודי אוסטרי לקח מרלייזזה במירוך-אופניים או ליםפי ושני אחים יהודים בלגיים עשו כנ"ל בסיוף.

אבל בענף הספורט הלאומי האמיתי שבו אוהי בים יהודים להתחרות, יש ליהודי ישראל, בכל זאת, קבלות יותר טובות מאשר ליהודי הגולה.

ענף הספורט הזה הוא הפוליטיקה ומרלייזזה-הב שלו היא ראשות ממשלה וב-40 השנים מאז קיימת מדינת ישראל, אל היו לה, בכל זאת, שמונה ראשי-ממשלה (אפשר לברוק). לעומת זאת זכו, מאז 1948, רק שישה יהודים לאי-ישראל ליים בתפקיד זה:

- בשנות ה-50: רנה יואל סימון מאיר ופייר מנדספראנס בצרפת, דויד שאול מרשל בסני-גור וסר רוי וילנסקי בברודיה וניאסאלאנד (כיום זימבאבואה).
- בשנות ה-60 וה-70: סר יהושע אברהם חסן גניברלטר וברנו קרייסקי באוסטריה.

שבתי אביר, תל-אביב

צדק לצדיק

על כישוריו של מנכ"ל בל"ל הפורש ("למה צדיק בינו פורש", "אתה וה"שקל", העולם הזה 5.10.88).

אני מבקש שיעשה צדק עם צדיק בינו. קשה לי להבין את עורך המדור הכלכלי של העולם הזה, שירד כאסח על בינו צדיק וקבע שרק בנק איגוד הוא בנק בגורל המתאים ליכולתו של בינו (יפה מצידו שלא הציע לבינו את הלוואה וחיסכון בימיו).

הקורר של בינו כבינולאומי הראשון וגם בכ"ל (ובמיוחד בב"ל) מדבר בעד עצמו וזה שהוא אינו מסוגל לדקלם את ויליאם שייקספיר כלשון המקור עדיין איננו פוגם כהוא זה בכישוריו ככנפאי מן המעלה הראשונה.

גרעון גרטי, תל-אביב

בלי גימיקים אתניים

על התערוכה הראשונה של צייר דרוזי ("איש-השנה: אמנות", העולם הזה 15.9.88).

בלי לפגוע כהוא זה בהתרגשות העולם הזה לנוכח תערוכת-היחיד של האמן אסר עזי במוס"ר און רמת-גן, הרי שבכל זאת לא "היתה זו התערוכה הראשונה של צייר דרוזי במוסיאון ישראל" אלי.

כבר ב-1971 הוצגה תערוכת-יחיד של האמן הדרוזי עובדיה אלקרא במוסיאון חיפה וגם לפני שנתיים, בספטמבר 1986, התקיימה במוסיאון חיפה תערוכת-יחיד של אלקרא.

אנו, בעוונותינו הרבים, לא עשינו שום שימוש בגימיקים אתניים לצורך יחסיה-ציבור של התערוכה, וככל שהרעת נותנת, לא נעשה כך גם בעתיד.

דוד פולנסקי, מנכ"ל מוסיאון חיפה, חיפה

גדולי גילת

על אנשי מושב בנגב, העושים חיל ("תמורות", העולם הזה 12.10.88).

הר"ר ש, שנכר ליו"ר ההסתדרות הרפואית (המשך בעמוד 4)

כתבת השער הקדמי:

למה ניסים מחי"ך?

מדוע אין המערך תוקף את משה ניסים? מדוע אין מיקצועני המערך מטפלים ב-נכס האלקטורלי החשוב ביותר של ה-ליכוד? האם יש למערך תוכ-נית כלכלית לארבע השנים הבאות, אם כן, היכן היא?

כתבת השער האחורי:

מבוקש רציני

דודו טופז, מי שעדיין נחשב לאחד ה-רווקים המבוקשים, מושא חלומותיהן של נערות, הפך ברבות השנים לרציני. הוא מספר על מחלת הפוליו שבה חלה בגיל שנתיים, ועל התלות שהיתה לו באביו.



יום שחור בג'ל ג'וליה

מה שהתחיל במוצאי-השבת כטראגדיה של מישהאח אחת, הפך למחרת לטראגדיה של שתי מישהחות. ריב בין שתי מישהחות הס-תיים ברציחתם של שני בני מישהחת מדח ובמותה, מש-איפת גאז, של צעירה נוספת.

כל עיסקות רפפורט

ז'אן אפריק, שבועון חשוב המופיע בפאריס, פירסם באחרונה תחקיר מקיף על עיסקי-הנפט של ברוס רפפורט עם מדינות באפרי-קה, על קשריו עם שליט לוב, מועמר קדא-פי, ועל 60 מישהפים שהוא מעורב בהם, מבלי שהדבר יגרום לו התרגשות יתירה.

דף חדש כתב הגנה

עדרי הסקינהדס המסתופפים בפאבים של לונדון ממחישים ביתר-שאת את נכונות-הזעם של אנתוני ברגס, בסיפור התפוז המיכאני שנכתב כבר לפני 25 שנה. ברגס עצמו, המתייחס לסיפורו כאל ניבוי דייקני, פירסם באח-רונה כתב-הגנה לסיפורו זה.

המדורים הקבועים:
מיכתבים — בלי גימיקים
איגרת העורך — שבירת המאבו
הנודן — זה מה יש
במדוינה — הפרופסור שלא היה
תשקיף — כהנא יממן
אנשים — סמוקי לישבה
חשבוניש — דודו טופז
אתה והשקל — מיכיר ממשיכים
יומן אישי — הליכוד נהדר
לילדת ישראל — מכשיר חיני

זהירות! דלקת העוצבה

היודקה המונינגוקוס לא מפגר בהרבה אחי-כו הפריט. היודקי הפוליו. החיידק, שתקף באחרונה את אפריקה והגיע עד לפאתי מצ-רים, מאיים לחזור גם לאזורנו. איך מזהים את דלקת קרום-המוח (דל-הת-העוצבה) וכיצד מטפלים בה בתחקור של העולם הזה

לא לנשים הרות!

הת-ך של הרוקחות העולמית מזהיר מפני חיסון נשים הרות בתרכיב סייבון. מדוע לא מתייחס משרד-הבריאות לאזהרה? מדוע חותמת השרה שושנה ארבי לייאלמוליוני על מודעות-ענק שברן לא מופיע המידע הנכון?

שרה עונה לביקורת

במיכתב תגובה על רשימה שפורסמה בגליון העולם הזה האחרון מפרטת שרת-הברי-אית, שישנה ארבל-אלמוליוני, את הערכות מישרד-הבריאות למגיפת הפוליו ומתנגדת לקביעה כי לא פעלה בשיקול-דעת.

אותם זה מצחק

תמונה מזרה של שני אלופי צה"ל, ה-עומדים, כשחיך רחב נסוך על פניהם, מול מצבה בעצרת-זיכרון לחללי חיל-השריון, מרסמה בשבוע שעבר בעיתון הארץ. הארץ נאלץ לפרסם התצלול מו-זרה, ואילו דובר-צה"ל, ה-אחראי לטעות, יצא נשכר.

תשע שנים אחרי

השבוע זכה נגיב מחפוז, גדול סופרי מצ-רים, בפרס-נובל לספרות. אורי אבנרי היה הישראלי הראשון שנפגש איתו, שלושה חו-דשים אחרי ביקורו של אנוור אליסאדאת בירושלים. בראיון הגיב מחפוז על סיכוייו של הסכם-השלום, על מחו-ייבותו העמוקה לפלסטינים ומסר מסר אישי לעם ישראל.

גילוי מדהים חדש במישפט דימיאניוק — ניצל טרבלינקא, שעד היום לא הצליחה ההגנה לדובב אותו, סבור כי יתכן וגון דימיאניוק אינו איוואן האיוס, ואף טוען כי הבטיח לפרקליט המדינה לא להגיב בעניין עד לסיום המישפט. העולם הזה מביא את תמלול השיחה איתו, החושפת שערוריה.

ארצות דוברות ספרדית. אולם אותו חלק מן המישפחה שלא התנצר, נדר דרך הולנד לליטא, ופולה בנגוריון (לבית מונבו) היתה בתידורתו של סבי. מכאן שוך טועה כשהוא מרמז כי קבלת סם העט שלי, שנודעת בו, כשמי הרשמי, נבעה מטעמי התכחשות לשם הקורם. גבריאל מוקד, תל אביב

רחית ובלתי-מיפלגתית

על זמרת שאין משמיעים את שירה. קם דור חדש שאינו מכיר אותי. ואלה שכן זוכרים אותי אינם טורחים לבקש להשמיע אפילו שיר אחד מכל שירי, הן של אריות מאופרות והן משירי עמ' עבריים שהקלטתי בזמנו בקול ישראל עם קראל סלומון, שהיה מלא התפעלות מקול הסופרן הלירי שלי. נכון מה שאמר לי פעם זמר: אם אין לך ידיד זמר שיתעניין בך, ישכחו אותך. אני אמנית רחית, על כן איש אינו מתעניין בי וגם בלתי-מיפלגתית, אוהבת כל אדם — נוצרי, מוסלמי ויהודי. ולמי דרושה אמנית כזאת בימינו? יפה שרה גרינברג, תל אביב

תיקון מס' 9

על חובת חשיפת משכורותיהם של מנהלים בכירים ("קריאה לראשי הבורסה לגלות את שכרם", "תשקיף", העולם הזה 28.9.88). יש להבחין בין תיקון מס' 2 לפקודת החברות, הדרן בחובת פירסום שכר חמשת המנהלים הבכירים ושל דירקטורים חיצוניים בחברות ציבוריות לבין תיקון מס' 9 לחוק ניירות-הערך, שהתקבל ביולי השנה, לפיו הוטלה חובת דיווח שכר המנהלים הבכירים גם על הבורסה. דיווח ראשון יבוצע עם פירסום הרו"ח השנתי של הבורסה לניירות-הערך לשנת 1988. כך שהצור עקים (ועל אי-פירסום השכר) מתפרצים לדלת פתוחה. נתן שילר, מישנה למנכ"ל הבורסה לניירות-הערך, תל אביב

גם כן בדיחה

על קטע העכוז החשוף בסרטו החדש של יהודה ברקן ("אותך זה מצחיק", העולם הזה 15.9.88). אני מסכימה במאת האחוזים עם דעתה של מבקרת הקולנוע של העולם הזה: קטע העכוז החשוף (של המלצרית) במצלמה בלי בושנה הוא, בסך הכל, בדיחה וולגארית. אבל זאת איננה סיבה מספיקה שהמבקרת תכתוב ש... עם עכוז חטוב שכזה אפשר אפילו ללכת לתפילה. היא בוראת התכוונה לכתוב שכן אפשר אפילו ללכת למיטבת, כפי שהמלצרית חושפת-העכוז אכן עושה בסרט. רחל בקר, אילת

יש בול בדלי

על תצפיות ההורוסקופ (העולם הזה 15.9.88). אין לי הספק קהל שבקלים. האסטרולוגית של העולם הזה תמיד קולעת בול ובווראי במזל הפרטי שלי, מזל דלי (אני יליד 31 בינואר). גם בחודש שעבר, וכך היא הבטיחה לי: "הצעות שיוצאו לכם ב-15 או ב-16 יהיו אמנם מלהיבות, אבל לא כדאי... שתתלהבו מדי". וזה בדיוק מה שקרה: מיפעל-הפייס הציע לי, לקראת ה-15 בחודש, הצעה מלהיבה: פרס ראשון של מיליון שקל בלוטו! תלתלתתי מאוד, מילאתי ארבעה טפסים (נזק של 20 שקל) והתוצאה: אפס. אפילו לא ניחשתי מיספר אחד. בדיוק כמו שהאסטרולוגית הזהירה: "לא כדאי... שתתלהבו מדי". זבולון ענבי, חדרה

כתובת המערכת

קוראים המבקשים לכתוב למערכת העולם הזה מתבקשים לדייק בכתובת המערכת: רחוב גוריון 3, תל-אביב, מיקוד — 63458. בשעת הצורך ניתן גם לפנות בטי לפון — (03) 232262, בפקסימיליה — 972-3-245242. מנוי 2009, ובטלסקס — RMYM IL 341667.

(המשך מעמוד 3) העולמית, איננו יוצא תוניסיה והמושב גילת היחיד שעשה חיל. גילתי יוצא תוניסיה אחר שעשה חיל גם הוא הוא אהרון אוזן, מי שהיה שר בממשלות ישראל ושהוא כיום איש-עסקים ומראשי הפדרציה הספרדית העולמית. אלי עמר, בארשבע

בשרות פעיל

על כותרות הקטעים במדור תמרו-רים (העולם הזה 12.10.88). מי שעוקב אחר הכותרות במדור תמרו-רים חייב לקבל את הרושם שבעל המדור הוא גייס יחידות בצה"ל. כי הכותרות (במדור האחרון, למשל: קצין תורכי, שגריר אחרון וכו') נשמעות ממש כמו רשימה של כינויי-הסתור של יחידות צה"ל המשודרות בעת תרגיל קריאה פומבי להתייצבות לשרות מילואים. עופר קרייזר, נעתיים

בתי-הדודה של הסבא

על הערכת משוררים ושמות-מיש-פחה לועזיים ("לעמוד הקלון", "דף חדש", העולם הזה 5.10.88). נתן וך הקדיש לי שורות תמוהות אחדות, המתובלות בשפה שוקית. לא אירדר לרמה



פולה ודויד בנגוריון (1955) כורדיסטאן-הולנד-ליטא

כזאת של לשון שוק, אלא אבלית בקצרה את חוסר האמת וההיגיון הפנימי שבדברי וך. ראשית, הוא טוען כי קיים אצלי "רפלקס פכ" לובי": רק מושמע שמו — וכבר אני תוקף אותו. רברים אלה הם חסרי-שחר. תמיד הדגשתי את דעתי כי וך, במטב שירתו, אף כי לא בשיריו הפוליטיים וההסתפיים החלשים, הוא מטובי היוצרים של דור המדינה. מתוך הערכה זו גם שיתפתי איתו פעולה כעריכת כתבי-העת עכשווי והומני אוטו להיות חברי-כבוד במערכת חל אבי רוזין. יתר על כן: באותו היום עצמו שבו השמיע וך את טענתו זו בעולם הזה נתפרסם במוסף משא של דבר מאמרי "האגדה המודרנית בשירת דור המדינה", שכלולים בו שבחים מופלגים לחטיבות מרכזיות בשירת וך. אבל בקטע הנ"ל של וך עליי בולטים גם צדדים תמוהים נוספים. למשל, הוא קובע כי לא קרא ולא יקרא את מאמרי בהעיר, שבו הזכרתי את שמו הקודם, זייטלברג. עם זאת, הוא תוקף אותי על כי תקפתי, כביכול, אי ניסיתי לשים ללעג, את שמו הקודם.

האמת היא הפוכה: מכיוון שאנטון שמאס תקף שמות כגון אורבך (שמו הקודם של הסופר יצחק אורפז), רימזתי, כי על פי הגיון זה עצמו היה צריך לתקוף גם שמות קודמים, בעלי צליל מרכזי אירופי, של סופרים נוספים. אני גם אינני מתכחש לשמי הקודם: מונייז או מונבי, אלא אני אף מתגאה בו. הרי זה שם שושלת מלכי כורדיסטאן שהתייחדה במאה הראשונה לספירה. מישפחה זו עברה לספרד והתחתנה עם מישפחת אברבנאל. השם מונייז נפוץ ביותר בכל



הודה לי על חלקנו בפרשה, והגדיר אותו כמעשה פטריטי.

פוליו וטאבו

בימים האחרונים שבר העולם הזה טאבו נוסף. כאשר החלה כהלת הפוליו, לא העז אף עיתון אחד לומר בגלוי את אשר ידעו רבים: משישרד הבריאות פעל בחוסר שקלול-דעת, שמסר לציבור מידע בלתי-מדויק והעלים מידע חיוני, שלא נקט את האמצעים שהיה צריך לנקוט בעוד מועד, שקיבל החלטות בצורה בלתי-סדירה, ולא אחת גם מטעמים בלתי-ענייניים. מדוע אף עיתון אחד לא אמר זאת? מפני שגם פה יש טאבו. המימסד הרפואי הוא קדוש. יש חשש מפני יצירת פאניקה. יש דיעה שהציבור לא צריך לדעת.

בשבוע שעבר פרצנו טאבו זה. פירסמנו רשימה מפורטת של מעשיו של משרד-הבריאות והכרזותיו מאז ראשית המשבר. הרשימה שהוכנה על-ידי שרה ליכוביץ, העידה על עצמה. פירסמנו כתבי-אשום מוהץ של הד"ר יולי גורלמן. הוא לא היה סנסציוני, אבל הוא היה נוקב.

לא עברו 24 שעות, וכל סיגנון העיתונות הישראלית השתנה. לפתע גילו הכל את הלי-קויים בפעולות משרד-הבריאות. כמה עיתונים העתיקו את רשימת הפעולות וההכרזות, שהופיעה אצלנו. כאשר כל העיתונים מצטרפים למסע, ברור כי חלקו של העולם הזה יישבח. מילא. העיקר הוא שהטאבו נשבר. מבחינה חיונית זו, אין גם עכשיו תחליף להעולם הזה. שרת-הבריאות, שהחשיבה את מילוי התפקיד על-ידינו, טרחה להגיב על דברינו במכתב מפורט (ראה עמוד 8).

מישטרה ומניות

מדוע נשארים הטבאים על כנם בתחומים כה רבים? מדוע יש צורך לשבור אותם שוב ושוב, גם אחרי שהעיתונות הכללית התקדמה במידה כה רבה בעיקבות העולם הזה? יש לכך סיבות נפשיות (כשזה נוגע לענייני ביטחון ובריאות, למשל). יש סיבות כלכליות (כשזה נוגע למפרסמים גדולים). אבל בעיקר יש לזה סיבה עיתונאית פשוטה. ניקח, לדוגמה, את התחום המישטרי. לכל עיתון יש כתבי-מישטרה. כתבי-המישטרה זקוקים לסקופים. הסקופים באים לרוב מקציני המישטרה. נוצרים יחסים של קחדון, יד-רוחצת יד: אתה תהיה בסדר איתי, אני אחיה בסדר איתך. כאשר כל כתבי-המישטרה תלויים בסקופים מישטריים, יכולה המישטרה להפעיל לחץ כבד כדי לפרסם דברים הרצויים לה, ולהעלים דברים שאינם רצויים לה. כך, כמובן, גם דובר-צה"ל (ועוד איך?), דוברי הממשלה והשרים, אגודות-הספורט, הבנקים, ועוד ועוד. אי-אפשר להבין את פרשת ויסות המניות הבנקאיות, למשל, מבלי לדעת כי רוב הכתבים של העיתונות היומית, האחראים לנושא זה בעיתונות, ידעו על הנעשה ולא פצו פה. מדוע? ראה לעיל.

קליא י'.

אילו נדרשתי להגדיר על רגל אחת את ייחורו של העולם הזה, כאז כן עתה, הייתי אומר: זהו העיתון השובר את הטאבו. לכאורה, קשה כיום לשמור על הייחוד הזה. בשנות ה-50 היה העולם הזה העיתון היחיד שהיה מוכן לשחוט פרות קדושות. כיום מוכנים רבים לעשות זאת.

אבל זה לא בדיוק כך. כמעט כל העיתונים מוכנים כיום לפרסם סקופים, לתקוף אנשים רמי מעלה, לחשוף תרמיות ושערוריות. בתחום זה יש להעולם הזה כיום תחרות רבה וברוכה. אבל חשיפת שערוריות אין פירושה שבירת טאבו.

טאבו השב"כ

טאבו הוא הטלת איסור על נושא מסוים, אם מפני שהוא קדוש, אם מפני שהוא מקולל. (מקור המילה בשפת הטונגה, טאבו. טונגה היא



שער, "העולם הזה" (12.10.88) הפאבו נשבר

קבוצה של 200 איים באוקיינוס ההודי, והיתה בעבר מושבה גרמנית). ניקח, למשל, את אחת הפרשות המפורסמות ביותר: פרשת האוטובוס בקו 300. רבים אף עיתון אחד לא העז לפרסם את הדברים. השב"כ היה קדוש, וכך גם צה"ל. היה ברור כי נעשה מעשה נקלה על-ידי קצינים בכירים של צה"ל או השב"כ. איש לא היה מוכן לנגוע בזה. העולם הזה שבר טאבו זה, ופירסם. תחילה פירסם את הסיפור עצמו, לאחר-מכן את התצלום שהראה את החוטפים בעורם בחיים, לפני רצי-תחם.

אחרי ששברנו את הטאבו, באה כל העיתונות אחריו. עד כדי כך, שכבר כעבור כמה שבועות נשכח מי עשה מה, ומתי. חלקו של העולם הזה טושטש, ועד היום מאמינים רבים שאת התצלום הראשון פירסם עיתון אחר. אגב, הוזמן לי לא-מכבד לדבר עם איש המקור לשרות-הביטחון, אך שלא נגע בפרשה עצמה. הוא אמר כי היתה לפרשה זו השפעה מכריאה ומטהרת על השב"כ, ובכך על כך. הוא



בעד מי להצביע? מדריך בחירות (1)

זה מה יש

אני מציע להתעלם מן המצעים ומן ההבדלים המפורקים לגבי העבר, ולהתרכז בצפוי בתקופת הכוונה של הכנסת הבאה.

הנה תסריט לדוגמה:
בעוד כמה חודשים, במהלך 1989, יגיעו מיכאיל גורבאצ'וב והנשיא האמריקאי הבא לידי הסכמה שיש לחסל את הסיכסוך במרחב שלנו, כשם שחוסלו הסיכסוכים באפגניסטאן, בקמפודיה צ'אה, באנגולה, באמריקה המרכזית, במפרץ הפרסי. הם יסיימו ביניהם על פיתרון שיבטיח את קיום ישראל, תוך כינון מדינה פלסטינית לצידה.

באותו הזמן יגיע הרוב הגדול באש"ף ובהנהגת האינתיפאדה לכלל מסקנה שצריכים להכריז בגלוי ותרמסמיעית על הנכונות להכיר בישראל ולחיות בשלום עימה.

באותו הזמן ימאס לרוב הגדול בישראל לשמוע את ידיעות הוועדה היומיומיות מן השטחים הכבושים, ולשלם את המחיר. ראשי צה"ל ידרשו פיתרון מדיני, ובצמרת ישראל תתגבש ההכרה שאין מנוס מלשאת ולתת עם אש"ף ו/או עם ראשי האינתיפאדה.

מה תהיה אז עמדת שתי המפלגות הגדולות? שימעון פרס ימצא את המליצות הדרושות כדי לעלות על דרך זו. בעניין זה לא תהיה לו בעייה. הן כבר מוכנות בראשו. אבל הוא יפחד מפני התנגדות הליכוד והמתנגדים.

הליכוד יוכל לבצע זאת, כי אין לו ממה לפחד אלא מפני הימין הקיצוני. אבל הליכוד לא ירצה. גם אם שמיר יגיע למסקנה שאין מנוס מפיתרון זה, יפחד מפני אריאל שרון. ומכאן המסקנה, הש"גורה בפי רבים: רק שרון יכול.

ייווצר, איפוא, מצב כזה: המערך ירצה ולא יוכל, הליכוד יוכל אך לא ירצה.

ול פרספקטיבה זו, בעד מי מהשתיים להצביע? הצבעה בעד הליכוד היא הימור, מישחק ברולטה רוסית. צריך אדם להאמין כי במצב כזה יגבר השכל על הרגש בליכוד, ששרון יגבר על שמיר, וכי שרון ירצה לעשות שלום עם יאסר ערפאת.

הימור כזה יכול להצליח. אבל הוא מסוכן מאוד מאד. זה כמו להמר על סוס כשהסיכויים הם 10:1 נגדו.

סביר הרבה יותר להמר על המערך. המערך אינו קנאי. אין לו אידאולוגיה. אין לו עקרונות. הוא "פרגמטי".

כאשר המצב יכריח את ממשלת ישראל — ולא חשוב מה יהיה הרכבה — לעלות על דרך ההסדר הזה, יוכל המערך להתאים את עצמו.

הוא כבר בדרך. כמעט ואין איש בצמרת המערך שאינו מודה בכך בשיחות פרטיות. ושימעון פרס עצמו, מלך הסתגלנים, יקדים את האחרים, חרף כל דיבוריו היום.

רור שהמערך לא יוכל לעשות זאת לבדו, אף אם ישיג רוב קטן בבחירות. במישור הדמוקראטי אין מבצעים מהפכה כזאת ברוב של 51%.

אם ייווצר מצב של ערביה כרעה, תיווצר הבחירה בין שתי אפשרויות: פיזור הכנסת ה-12 ועריכת בחירות חדשות ב-1989 או ב-1990, או ביצוע הדברים עליידי המערך והליכוד גם יחד.

לדעתי, תקום אחרי הבחירות ממשלת "אחרות" לאומית. גם אם יהיה לגוש אחד רוב קטן, הוא יעריך קואליציה עם המפלגה היריבה על פני התלות במפלגות קטנות וקיצוניות. הגדולים אוהבים קארטל.

אם כן, לפני בחרי המפלגות הגדולות עומדת השאלה: מי מהשתיים תהיה חזקה יותר בממשלה? מי מהן תעמוד בראש הממשלה? מי יכולה לכפות משהו על השניה?

מכל הנימוקים להצבעה בעד המערך, זהו הנימוק ההגיוני היחיד.

מובן שרוב הבוחרים אינם מצביעים מתוך נימוקים הגיוניים ורואים.

מרוע מצביעים פלוגי ואלמוני בעד מי שהם מצביעים? יש שלל של סיבות, מודעות ובלתי-מודעות. מפני שהצבעתי כך תמיד. מפני שאבא הצביע ככה. מפני שאני שונא את שימעון פרס יותר מאשר את יצחק שמיר (או להיפך). רק לא ליכוד. רק לא מערך. רק את השחורים. הליכוד הוא מפלגת האספסוף.

המערך שווה ל... אבל שימעון פרס בסדר. שמיר אינו איי-איי-איי, אבל הליכוד בסדר. רק אריק יכול. אלוהים ישמור על המדינה אם אריק יגיע לשלטון. וכו' וכו' וכו'.

התועלמים הרוויים מבינים את המניעים האלה ועוברים עליהם. מכאן תשדירייה בבחירות והמודעות, המעליבים את האינטליגנציה של הבחור.

המחברים אינם מאמינים כי האינטליגנציה של הבוחר היא שתקבע את הצבעתו ליד הקלפי.

מפלגה גדולה צריכה לפנות לציבורים שונים ומגוונים, ולכן היא אומרת דברים סתומים, או גם רבר והיפוכו. היא סופר-מאקט של סיסמות ותדמיות. המפלגות הקטנות, הדומות יותר לבוט'יקים, יכולות לדבר בשפה ברורה והגיונית יותר.

בשבוע הבא אנסה לבחון אם מפלגה קטנה עדיפה עקרונית על גדולה, או להיפך, ומה ההבדל בין המפלגות הקטנות כינו לבין עצמן.

באן אקבע רק זאת: אם הבחירה היא בין שתי המפלגות הגדולות, שרק להן הכוח להביא להכרעה, עות, עדיף המערך על הליכוד בשעה זו.

שבה כל ההחלטות מתקבלות (למעשה) פה אחד, איך מבחינים בין מעשייה?

ניקה את התחום הכלכלי. הממשלה ניהלה מדיניות כלכלית מסוימת. היא הדבירה את האינפלציה, תוך פגיעה קשה בייצור ובייצוא. הציבור מרוצה מזה.

אז מי עשה את זה? המערך אומר: שימעון פרס. הליכוד אומר: יצחק מודעי ומשה ניסים.

אם כל אחת משתי המפלגות הגדולות טוענת לאבהות על הילד הזה, משמע שאין הבדל ביניהן. לא לגבי האינפלציה, לא לגבי המניות הבנקאיות, לא לגבי שום נושא אחר (מלבד הורמת הכסף לקופת-החולים, סולר-בונה וכו').

כל מדיניות כלכלית מהווה גם מדיניות סוציאלית. לכן אין מנוס מן המסקנה שגם מבחינת המדיניות הסוציאלית אין שום הבדל ממשי בין המערך והליכוד.

כל ההבדל הוא בסיסמות, ומהן אפשר להתעלם.

אם כן, מה נשאר? הנסיגה מלבנון. כבר אמרנו בהזדמנות קודמת: הנסיגה ממרבית לבנון לא היתה מתבצעת אלמלא תמכו בה שתי המפלגות הגדולות.

המלחמה היתה אבודה. העם הבין זאת ורצה בנסיגה. גם חלק גדול והולך מאוהדי הליכוד רצה בה.

לליכוד לא היה נעים להצביע בעד הנסיגה, כי היתה בכך הוראה בכישלון המלחמה של מנחם בגין ואריאל שרון. לכן הטילו על אחד מהם — דויד לוי המיסכן — להצביע עם המערך בעד הנסיגה. (תפקיד רומה מילא מודעי בהצבעה על התוכנית הכלכלית) אז איפה ההבדל?

דיכווי האינתיפאדה? שום איש בליכוד לא היה נוקט שיטה אכזרית יותר מאשר יצחק רבין. הוא עושה את המכסימום האפשרי.

אילו היה שרון במקומו, לא היה יכול לעשות יותר. צה"ל היה מתנגד. שירותי הביטחון היו מתנגדים. ארצות-הברית היתה מתנגדת. מאות-אלפי מפגינים ברחוב היו מתנגדים. יש להניח כי שרון היה עושה פחות מאשר רבין, כי ההתנגדות למעשיו היתה חזקה יותר.

התנחלויות? גם הליכוד יודע שאין מועמדים להתנחלויות חדשות ושאין כסף להקמתן.

ועידה בינלאומית? אילו היה שימעון פרס מאמין באמת שזהו עניין מוחשי, היה פורש מזמן מן הממשלה (ממשלת-השתדלות) וקורא לבחירות חדשות. הוא לא עשה זאת.

ואילו האמין שמיר באמת כי מעשיו ודיבוריו של שימעון פרס הם אסון לאומי, היה מפטר אותו מן הממשלה. הוא לא עשה זאת.

האמת היא שבין ראשי שתי המפלגות הגדולות היה קיים קונסנזוס רחב מאוד גם בנושאים אלה. חילוקי-הדעות הם על דברים שוליים, שאינם חשובים בעיני איש מהם.

אחרת, פשוט, לא יכלו לשבת ביחד, חרף כל האילוצים.

אם כן, האין שום הבדל בכלל? האם כל ההבדלים הם המצאה של תרמיתנים ופירסומאים ורזיונים? האם זה הכל מישחק תרמיות, נגימיקים, בבחינת קוקה קולה מול פפסי קולה? לא הייתי אומר זאת.

יש הבדל. והוא יכול להיות חשוב.

בשש מערכות-הבחירות האחרונות הייתי מעורב אישית, ועל כן לא העזתי לתת עצות לקוראים. כל עצה כזאת היתה חשודה בהכרח בחוסר-אובייקטיביות.

במערכה הנוכחית אינני מעורב. לכן אני יכול להעז ולנסות לעזור לקוראים בהחלטות.

לא לתת עצות, חלילה, אבל לספק מזון למחשבה. בעד מי להצביע? איך להחליט?

במאמר זה אשתדל לנתח את המצב בין שתי המפלגות הגדולות בלבד.

המערך והליכוד — כיצד לבחור ביניהם? האם בכלל אפשר לבחור ביניהם?

האין הם, כעצם, שני הצדדים של אותו המטבע? אם יש הבדל ביניהם, היכן הוא? כיצד לאתר אותו? אפשר להשיב בכמה דרכים. אפשר להשוות את המצעים שלהם. אפשר לבדוק את מעשיהם עד כה.

ואפשר לעסוק בניתוחים לגבי העתיד.

תחיל במצע. לכל אחת משתי המפלגות הגדולות יש מצע מפורט, מגובש. על המצע התווכחו הרבה. ישבו ועדו. היו מריבות. נוסחו סעיפים.

אני מציע לקחת את שני המצעים האלה ולדחוף אותם ל... פתיאשפה.

המצעים מורכבים ממליצות חסרות. אין להם אחיזה במציאות. הם נועדו לסבר את אוזני הבוחרים, מתוך אמונה נאיבית (המיוחסת לסוג מסויים של עסקנים) שמישהו יקרא אותם ויאמין להם.

הוא הדין לגבי "תוכניות" מדיניות וצבאיות למיניהן.

שמעתי במיקרה ברדיו תשדירי-בחירות של הליכוד. אמרו: "ועכשיו, 10 שניות המוקדשות לתוכנית-האלופים של המערך. אחר-כך שמעו, במשך עשר שניות, תקליט של רעמי-צחוק. לדעתי זאת היתה תגובה קולעת מאוד. תוכנית-האלופים של המערך מצחיקה."

המערך יכול היה לעשות את אותו הדבר: "ועכשיו 10 שניות המוקדשות לתוכנית-הביטחון של הליכוד. אותו התקליט. גם זה היה קולע."

תוכנית-האלופים של המערך היא קישקוש. תוכנית הביטחון של הליכוד היא קישקוש.

דבריו של שימעון פרס על "משאיומתן עם ירדן ופלסטינים" הם קישקוש. דבריו של הליכוד על "אוטונומיה" הם קישקוש.

המערך מתעלם מן המציאות. הוא מתעלם מן האינתיפאדה. הוא מתעלם ממות האופציה הירדנית. הוא מתעלם מן העובדה שאין פלסטינים מחוץ לאש"ף (מלבד הקנאים האיסלמיים הקיצוניים ביותר). הוא מתעלם מן העובדה שאין אף ערבי אחר בעולם שהסכים אי-פעם לתוכנית-אלון, הנקראת כיום תוכנית-האלופים.

כל מילה הנאמרת בתשדירי-המערך על נושאים אלה היא שטות גמורה. וכמעט כל ראשי המערך יודעים זאת היטב.

נ"ל בליכוד.

הליכוד מתעלם מן המציאות. הוא מתעלם מהעובדה שאין אף מדינה ערבית אחת המוכנה לדבר עם ישראל בלי אש"ף. הוא מתעלם מן העובדה שאין אף ערבי אחר, מחוץ למצריים, המסכים לאוטונומיה, וכי גם מצריים מתנגדת לחלוטין לאוטונומיה שמציע הליכוד. הרי משום כך הופסק המשאיומתן עם מצריים על האוטונומיה. הליכוד מתעלם מהעובדה שאין אף פלסטיני אחר המסכים לאוטונומיה פלסטינית. איך עושים אוטונומיה בלי אוטונומיה?

הליכוד יודע שהדברים על קטיושות בקלקיליה ותותחים ברמאללה הם דבריי-הבל, שהרי צה"ל יכול בכל עת לשים לזה קץ. הוא יודע כי אין פיתרון בלי אש"ף.

כל מילה הנאמרת בתשדירי-הבחירות של הליכוד היא שטות גמורה. וכמעט כל ראשי הליכוד יודעים זאת היטב.

מי שרוצה לבחור בין המצעים בוחר בין שטות לשטות. אזרח אינטליגנטי לא יעשה זאת. הוא ידחוף את כל המצעים והתוכניות למקום הראוי להם.

אם כן, כדאי לבחור בין שתי המפלגות הגדולות על פי מעשייהן עד כה?

זה הרבה יותר הגיוני. סביר להניח ששתייהן יעשו בעתיד מה שעשו בעבר. זהו קנה מידה הרבה יותר אובייקטיבי.

אבל יש באן צרה: קשה מאוד להבדיל בין מעשי המערך ומעשי הליכוד.

כששתי מפלגות יושבות במשך ארבע שנים בממשלת-אחדות,



לפני שבועיים גילה „העולם הזה“ לראשונה כי האמריקאים מזהירים מפני אפשרות של מגיפה של דלקת קרום-המוח בארץ. להלן פרטים ראשונים ומלאים על המחלה ודרכי התפשטותה

זהירות: דלקת

קרום-המוח מתקרבת

זהו אחד הסודות השמורים ביותר במערכת-הבריאות, העוברת בי אחרונה טלטלות איומות: השגרירות האמריקאית ב-תל-אביב פתחה במיבצע-חי-סון המוני של כל עובדיה ובני-משפחותיהם. לפי תחזיותיהם, אמורה לפרוץ בארץ מגיפת דלקת-קרום-המוח (העוצבה המנינגוקוקלית). עד כה חוסנו 490 אנשים, הכוללים את כל הסגל הדיפלומטי והעובדים הישראליים, בתרכיב-חיסון מי-נעתי.

לדברי מחלקת-הבריאות של השגרירות, עלות החיסון של כל עובד מתקרבת לסכום של 150 דולר. דלקת העוצבה המנינגוקוקלית מתפרצת מדי שנה באזורים שונים באפריקה, משני עברי קו-המשווה. אין נתונים מדויקים על מידת הנפגעים, מפני שלשלטונות בארצות אלה אין דרך לבדוק זאת, ואם יש להם נתונים אין הם נוהגים למסור דיווחים מדרו-י-י-יקים לאירגון-הבריאות העולמי.

זוהי הפעם הראשונה שאנשי השגרירות מקבלים חיסון במסגרת הטיפול המנעית. לפי דיווחים לא-רשמיים, אירעה התפרצות של המחלה בשנה שעברה ברחבי אפריקה.

מומחים למגיפות (אפידמיולוגים) מצפים להתפרצות רבי-ת-י של המחלה בחורף הזה בי-מצרים, ומשם תתפשט לכל אגן המזרח התיכון.

העולם הזה פנה לשגרירות מצריים, כדי לקבל אישור לקיום המחלה שם. דוקטור עבדאל-והאב, קצין-העיתונות של השגרירות, פרץ בצחוק כשנשאל על כך ואמר: „שמעתי על קיום המחלה דרך העיתונות. לא היו דברים מעולם. לי זה נראה כהמצאות של עיתונאים!“

מה קרה במצריים

דפרופסור חיים גרינברג, מומחה לבריאות-הציבור, ובין שאר תפקידיו גם מנהל המעבדה הווירולוגית של תל-השומר, תיאר את המחלה: אין כמעט מדינה בעולם שבה אין מופיעים מפעם לפעם מיקרים של מחלה זו, ללא קשר בין מיקרה למיקרה. בישראל יש מדי שנה בין 50 ל-70 מיקרים.

הסימפטומים של המחלה הם כאבי ראש חריף, חום גבוה מאוד, קשיחות העורף, הקאה, ולפעמים תרדמת (קומה).

* העולם הזה גילה לראשונה את פרוץ המגיפה במצריים, במדור חשקוף לפני שבועיים, כעבור שבוע שאל ידיעות אחרונות על כך את הפרופסור דן מיכאלי.

הטיפול נעשה על-ידי שימוש באנטיביוטיקה, כדוגמת פניצילין, באמצעות וריקות.

בקרוב המטופלים יש בין 5% ל-10% מיקרי מוות.

יש סוגים שונים של המחלה הזאת, ויש חיידק נדיר, הגורם להרעלת-דם קשה, שבה נסתמים כל-יהדם ונגרם נמק. במיקרה הזה יש בין 80%-90% מיקרי-מוות.

לדברי הפרופסור, בכל ארבע או חמש שנים מופיעים בעולם גלים אפידמיים, הנובעים ברובם מלידתם של דורות חדשים, שאינם מחוסנים מהמחלה.

ב-1976 היתה בסארפאלו התפרצות של המחלה, ועשרות אלפי אנשים חלו בה. הממשלה הבראזילית הטיסה

מארצות-הברית מיליוני מנות-חיסון, כדי לחסן את אוכלוסיית סארפאלו. במקביל היתה באותה השנה התפרצות גם בארצות-הברית, עם יותר מאלף מיקרים.

בצבא ארצות-הברית נהוג לחסן את כל הטייונים, הנשלחים מעבר לים, מפני שבארצות רבות, שבהן הם משרתים, נפוצה המחלה.

משרד-הבריאות בארץ נוהג לחסן את כל עוליהרגל למכה היוצאים מהארץ, בגלל ידיעות על התפרצות המחלה בסעודיה.

לדברי הפרופסור, בין 10% ל-30% מהאוכלוסייה במדינה נושאים את החיידק בגופם, ונקראים „נושאים אסימפטומטיים“, מכיוון שאינם מפתחים את הסימפטומים. הטיפול בנושאים קל יחסית, בהשוואה לטיפול בחולים עצי-

סכנה: מיצריים והלאה

החוזר שהוציאה שגרירות ארצות-הברית לעובדים שקיבלו את החיסון לדלקת-העוצבה המנינגוקוקלית (דלקת קרום-המוח): דלקת-העוצבה המנינגוקוקלית: אפידמיה של דלקת-העוצבה המנינגוקוקלית מתפרצת כמעט מדי שנה באזורים מסויימים באפריקה.

בחורף האחרון עלה מיספר התפרצויות-המחלה במצריים, ואפידמיולוגים מנבאים כי בתחילת דצמבר 1988 תהיה במצריים התפרצות ניכרת של המחלה. רשויות אלה מאמינות כי קיים חשש של התפשטות המחלה ממצריים לארצות נוספות באגן-הים-התיכון, שיש להן גבול פתוח עם מצריים.

הזיהום המנינגוקוקלי מועבר על-ידי שאיפה של הפרשות ריריות האף של אדם, שלקה במחלה. העברת החיידקים נעשית בעיקר

MENINGOCOCCAL A-C VACCINE
PATIENT INFORMED CONSENT FORM

באמצעות מגע קרוב, במקומות צפופים או לא מאווררים כראוי. מגורים צפופים, כמו ביחידות צבא, או אמצעי-תחבורה צפופים, הם דרכים אופייניות להפצת החיידקים. הסיכון בהידבקות מזיהום מנינגוקוקלי על-ידי דיפלומטים בחו"ל הוא מינימלי, אבל קיים. הסגל הרפואי ממליץ כי כל סגל-השגרירות, החל בגיל 18 חודשים, יקבלו מנה אחת של החיסון A+C, אשר תבטיח הגנה ניילה לפחות לתקופה של שנהיים. לגבי ילדים בגילים שבין 3 חודשים עד 18 חודשים מומלץ לתת שתי מנות-חיסון, בהפרש של 3 חודשים ביניהן, מאחר ולחיסון יש השפעה חלשה מאוד בקבוצת גיל זו. החיסון אינו מומלץ לילדים מתחת לגיל 3 חודשים, מאחר ואין כל תגובה חיסונית בקבוצת-גיל זו.

סיכונים ותופעות-לואי אפשריות: תופעות-הלואי לחיסון המנינגוקוקלי אינן חזקות או מורגשות בדרך כלל, ומישכן אינו עלה על 24 שעות. תופעות-הלואי כוללות אדמומיות ורגישות באזור שמסביב למקום הזריקה, חום או התקררות. קרה, המושג על מקום הזריקה ואספירין ירגיעו, בדרך כלל, את החום הסיסטמי, ההתקררות והתחושה הלא-נוחה.

אזהרות מיוחדות: עדיין לא הוכחה בטיחות החיסון לנשים הרות. מבחינה תיאורטית, עדיף שלא לחסן נשים הרות, אלא אם כן יש סיכון משמעותי להדבקה. יש לדון בכל מיקרה לגופו עם הסגל הרפואי. לא מומלץ גם לאנשים, הסובלים מחום, לקבל את החיסון.

במדניה

העם הפרופסור שלא היה

שערוריות בכוס מים:

תוארו של ארנס

והמודעה הערבית

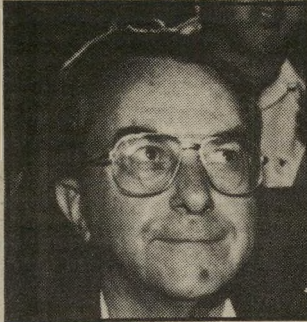
מכונת-הבחירות תובעת קורבנות, כמו מולד. כל פרט קטן יכול לשמש למטרה זו. כך קרה השבוע לתוארו של משה ארנס.

לפתע גילה המקומון העיר כי ארנס חי על שקר. לא זה בלבד שמעולם לא זכה בתואר דוקטור, אלא שגם אינו זכאי להשתמש בתואר פרופסור. אמנם היה במשך כמה שנים פרופסור-חבר בטכניון, אך מכיוון שחלל לשמש בתפקיד זה, גם פרופסור איננו. משמע: הוא מרמה.

היתה זאת טענה די מופרכת.

ארנס זכה בתואר שני (מ"א) באחד המוסדות היוקרתיים ביותר בעולם: אס"א"י"י. (המכון הטכנולוגי של מאסאצ'וסטס) בית-המיקרד של הטכנולוגיה המודרנית. למוסד זה מתקבי לים רק התלמידים המהוננים ביותר.

הוא שימש כמה שנים כפרופסור-חבר בטכניון. כעבור כמה שנים לימד בטכניון שנית, אך הפעם לא זכה שוב



פרופסור (?) ארנס

תפקיד לחוד, דרגה לחוד

בתואר זה. משמע שהטכניון לא התפעל במיוחד מכישוריו בתחום זה. אולם בארץ אין חוק המסדיר את השימוש בתוארים אקדמיים. מקובל בארץ להדביק את התואר „פרופסור“ לכל אדם שפעל כפרופסור מכל דרגה שהיא. בשימוש המקובל, אין קשר ישיר בין התפקיד של פרופסור ובין התואר. מבחינה זו אין ארנס מהווה חריג.

רבי, ראש האינתיפאדה. בכיוון ההפוך התעוררה שערוריה מופרזת ורומה: המערך נתן מודעה בשי-בועון הערבי אל-סיוארה בנצרת. בתרגום השתבשה שונאים אותו בשל והתקבל הרושם כאילו המערך משבח את האינתיפאדה.

דרושה מידה רבה של טימטום או זדון כדי להאמין כי המערך יתן מודעה כזאת בכלל, ובמערכת-הבחירות בי-פרט. יצחק רבין, איש-המערך, הוא המדאם הגדול של האינתיפאדה, וכל הערבים בישראל שונאים אותו בשל כך. אבסורד הוא לחשוב כי המערך יופיע פתאום כמצדד האינתיפאדה. אך כאשר אין נושאים אמיתיים שי אפשר להתנצח עליהם, גם תוארו של ארנס ומודעה ערבית יכולים לשמש דלק למכונות הבחירות.

הממשלה איום נורא

אי-שאישי מאיים

בנשק חם. ראשי

הממשלה מאיים

ברצח-עם. כל זה

כבדרך אגב.

אחד האיומים המחזירים ביותר הוי העולם הזה 2668

מם. נהוג לטפל בנושאים באנטי-ביטיקה.

לטענתו אין כיום סכנה של מגיפה בארץ, מכיוון שהמחלה מתפרצת במדי-מדים גדולים רק כאשר 70% מהאוכלוסייה הם נושאים.

יש קשר הדוק בין תנאי-מגורים לבין התפרצות המחלה. במקומות שתנאי-הדור ירודים, ואין איוורור מתאים, יש סיכויים טובים לחלות, מפני שהחיידק עובר מאדם לאדם על-ידי הפרשות של גרון ואף. כלומר: די בהתעטשות ישירה על פנים של אדם כלשהו, כדי להעביר לו את החיידק.

בנושאים מטפלים טיפול מניעתי, ואילו בחולה מטפלים טיפול קורטיבי. לפי דיווחים שקיבלה ישראל מאירגון-הבריאות העולמי, יש בשבע מדינות דיווחים על מוספר חולים שהוא בגדר של מגיפה. השבע: ברזיל, סודאן, צ'אד, הודו, אתיופיה, סעודיה ומצריים.

לגבי מצריים יש בעייה. השילטונות שם אינם מוסרים דיווחים לאירגון-הבריאות העולמי.

על רקע דברים אלה ניתן להבין את הפאניקה שאחזה באמריקאים, שבידי-הם נתונים מראגים לגבי מיספר החולים במחלה במצריים. מאחר ועדי-בריי-שגרירות רבים נוהגים לפקוד את קאהיר במסגרת תפקידם, הרי שבי-פוטנציה הם יכולים להיות הנושאים האיריאליים של המחלה בארץ, וכמוהם התיירים הישראלים. משום-כך עלולה לפרוץ בארץ מגיפה נוספת.

לשום גורם ישראלי לא היו נתונים לגבי המחלה בירדן, אך מהשגרירות האמריקאית נמדי-סר שגם שם ידוע על מיספר מיקרים. העובר את הממוצע השנתי.

הדוקטור צבי כווישי, דובר בית-החולים רמב"ם בחיפה, וירולוג בי-מיקצועו, מספר שב-1987 היו 66 מיקרים ברחבי הארץ, ובשנת 1988 היו עד עכשיו 62 מיקרים. לדבריו, אין צורך לחסן את כל האוכלוסייה, והוא מביא כדוגמה את הנשיא האמריקאי ג'ראלד פורד, שחיסן את כל אמריקה נגד שפעת-החצירים, בעלות של 140 מיליון דולר, ולבסוף „לא קרה דבר“. גם כווישי מודע להתפרצות בסור-דאן, אך גם לפי טענתו קטנים הסי-כויים שזה יגיע לישראל. כדי שזה יגיע למימדים של מגיפה, יש צורך במיספר גדול מאוד של נושאים, ולטענתו גם על זה יתגברו.

מוות

נדיר

פי הפרופסור טיבריו שורץ, מי-שהיה האפידמיולוג הראשי של משרד-הבריאות עד לפני שלוש שנים,

אורית זרובבל
וזוהר אהליאב

(המשך בעמוד 38)

MARTINDALE

The Extra Pharmacopoeia

Twenty-eighth Edition



Published by direction of the Council of
The Pharmaceutical Society of Great Britain and prepared
in the Society's Department of Pharmaceutical Sciences

London

THE PHARMACEUTICAL PRESS

1982

קובץ "מארטינדייל"

המהדורה 28, מעודכנת ביותר

EFFECT ON FOETUS. Data derived from a cohort of 50897 pregnancies showed that the rate of stillbirth among women who received killed polio vaccine during the first 4 months of pregnancy was 20% greater than the rate among other women.—D. Slone et al., *Clin. Pharmacol. Ther.* 1973, 14, 648.

ציטוט מס' 1
20% יותר תינוקות מתים

CONGENITAL ABNORMALITIES. Two women who were vaccinated against poliomyelitis during pregnancy gave birth to infants with flaccid paralysis and other birth defects. H. F. Thelander (letter), *J. Am. med. Ass.* 1966, 198, 791.

ציטוט מס' 2
שני תינוקות לקו בכיתוק

Precautions. As for Vaccines, p. 1606
Poliomyelitis Vaccine (Oral) should not generally be administered during periods of illness or indifferent health and it should not be given to patients with diarrhoea or gastrointestinal dysfunction. Its use is generally considered to be contra-indicated during the first trimester of pregnancy and in patients being treated with systemic corticosteroids. It should not generally be administered within 3 or 4 weeks of another vaccine containing live micro-organisms.

ציטוט מס' 3
לא להשתמש בשליש הראשון של ההריון

מודעות-ענק בעיתונים, בשם ממלכת-ישראל, ובהן נאמר בפירוש וחד-משמעית: "אין מניעה בחיסון נשים בהריון בתרבות המוחלטת — סייבין". במודעות אלה לא מופיעה מידע המלא והנכון על הי סיכונים לנשים הרות. זהו מחיר של שערוריית.

אני מתפלל שלא יקרה שום אסון לנשים הרות, שקיבלו את החיסון נגד פוליו. אך אם חס וחלילה יקרה דבר כזה, תהיה לכל מישפחה נפגעת הזכות המלאה להטיל את האחריות על המי שלה.

רעת המומחים הגדולים בעולם בתחום זה, בחיסון האוכלוסיה כולה.

העלמת האמת

חמורה העובדה שלא נלקחו בי חשבון הסכנות הכרוכות בחיסון נשים הרות — או, אם נלקחו בחשבון, שלא נמסר על כך דבר לציבור. הציבור זכאי לדעת את כל העובדות, ולהחליט — כל אדם לפני עצמו — מה לעשות. יש להניח כי האחראים ידעו את העובדות. מדוע לא מסרו אותן לציבור? שרת-הבריאות חתמה על

לאש"ף. סעוריה העבירה להם כספים ביד רחבה, ירדן מימנה מוסדות-השכלה ומורים. ישראל עודרה בשקט את זרם הכספים הזה, מתוך תיקווה כי הקנאים יילחמו באש"ף.

זה או זה? כאשר החלה האינתי פארה, התברר כי הקנאים המוסלמיים אינם לוחמים באש"ף, אלא משתפים עימו פעולה. הם הצטרפו לוועדות-האינתיפאדה. יתר על כן, מכיוון שי הקנאות האיסלאמיות שימשה להם כי תופסים מקום יותר ויותר בולט בי תנועת ההתנגדות האנטי-ישראלית. אך בעוד שתטיי"אש"ף תומכים בגלוי כהסדר-שלום עם ישראל, רוחים הי קנאים את הרעיון הזה מכל וכל ו- דוגלים בהשמדת ישראל.

לפני השילטונות עמדה ברירה: להמשיך ולעודד את הקנאים, אף שהם מהווים עתה את חוריהמתח של (המשך בעמוד 8)

הביטחון עצרו את הר"ר איבראהים אל-יורי, רוקח מעזה, האיש מס' 2 של תנועת-ההתנגדות האיסלאמית ברצויה.

אולם היתה זאת ידיעה חשובה. היא היוותה סימן-דרך ביחסה של ישראל לתנועה האיסלאמית בשטחים הכבוי-שים.

נגד אש"ף. לפני שנים, כאשר דיברה ישראל עדיין על "כיבוש נאור", זכו החוגים האיסלאמיים הקיצוניים כי עירוד סמוי מצד השילטונות. החשבונו: כמו "החוגים הפרו-ירדניים", וכמו "אגודות הכפרים" של מנחם מילסון, יכלו הקנאים המוסלמים לשמש מישקל-נגד לכוחו הגובר של אש"ף.

כאשר נעלמו הפרו-ירדניים ואגודות-הכפרים, כעשן ברות, נותרו הקנאים המוסלמיים ככוח היחיד בשטחים הכבושים, ובעיקר ברצועת עזה, שיש לו כוח עצמאי. הדבר לא נעלם מעיני כל הכוחות העוינים

בלי הודמה



ד"ר ילי נודלמן

התנ"ך של הרוקחות העולמית מזהיר:

בחיסון הפוליו

יש סכנה

לנושים הרות!

שלקו כשיתוק וגם במומים אחרים מלידה. (ראה ציטוט מס' 2.)

הפרק "אזהרות" מזהיר מפני חיסון דרך הפה (סייבין) במקרים שונים, למשל: לא לחסן בתקופות של מחלה או בריאות לקויה; לא לחסן חולים

ספר-חובה לכל רוקח. מכונסות בו תוצאות המחקרים המעודכנים על השפעת התרופות, החיסונים וכו', ומ ציטטים בו מחקרים ומאמרים שזכו כגושפנקא המוסמכת ביותר בעולם. הספר מפורסם עליידי מארטינדייל, הוצאה מיקצועית, בהנחייתה של מר

ילחמת-מודעות פרצה בין מר שר-הבריאות ובין הסתדרות הי רוקחים בישראל.

אפשר היה לחשוב כי המאבק התל-קח סביב עניין חיוני: כיצד להבטיח את בריאות הציבור. אך עיון במודעות הגדולות והיקרות מגלה שבסך-הכל

2. האם מותר לנשים בהריון לקבל חיסון נגד פוליו? אין מניעה בחיסון נשים בהריון בתרכיב המוחלט — סייבין.

קטע מתוך מודעת-הענק של מישר-הבריאות

שלקו בשילשול או בבעיות של עיכול; לא לחסן בתקופה של שלוש-ארבעה שבועות אחרי חיסון אחר הכולל מיקרו-אורגניזמים חיים, ולא לחסן חולים שמטפלים בהם בקורטיקוסט-רואידים סיסטמיים.

ובעיקר: "ישנה הסכמה בלי לית על כך שיש להמליץ שלא להשתמש (בחיסון דרך הפה) בשליש הראשון של ההריון." (ציטוט מס' 3.)

נאמר בספר כי האזהרות שהושמעו נגד תרכיב-סייבין נכונות גם לגבי תרכיב-סאלק, בכל הנוגע לגידול במיספר התינוקות המתים. בפרק הדין בחיסון-סייבין נאמר שבי-עית ביקור של אשה הררה בארצות נחשלות הסכנה של הידבקות במחלת הפוליו גדולה יותר מאשר הסכנה לפגיעה בעובר.

אך באותו הספר נאמר בין היתר שבמיקרה של הימצאות חולי-פוליו בודדים, מומלץ לתת חיסון, "לכל השכנים". לאור זה, יש לשאול אם במצב הנוכחי במדינת-ישראל היה צורך, לפי

עצת החברה הפרמצבטית של בריטניה הגדולה, ומוכן עליידי המחלקה למרעים הפרמצבטיים של החברה.

הספר: MARTINDALE THE EXTRA PHARMACO-POEIA

כעת נמצאת בידי ציבור-הרוקחים בעולם המהדורה ה-28 של הספר הזה, שהופיעה בלונדון בשנת 1982. זוהי המהדורה המעודכנת ביותר.

נדהמתי לקרוא בספר זה שעוד ב-1973 התפרסם מחקר שהקיף 50,897 נשים בהריון, שקיבלו בארבעת החודשים הי ראשונים של ההריון תרכיב סאלק נגד פוליו.

בפרק הנשים האלה, מיספר לידות התינוקות המתים היה ב-20% יותר גבוה מאשר אצל הנשים שלא קיבלו את החיסון! (ראה ציטוט מס' 1.)

ב-1966 התפרסם בארצות הברית מאמר על שני מחקרים שנערכו לגבי נשים שקיבלו חיסון נגד פוליו בזמן ההריון. שתי הנשים ילדו תינוקות

רוצים הרוקחים בנתח גדול יותר בעסק ששמו פוליו. הרוקחים רוצים לחסן אנשים מעל לגיל 40.

תוך כדי כך לוקחים הרוקחים חלק בשערורייה הגדולה ביותר של הפרשה: העלמת האמת לגבי הסכנות המרחפות על הנשים הרות בישראל, בעיקר בות החיסונים.

דווקא הרוקחים צריכים לדעת את האמת, כי היא כלולה בספרות המיקצועית של ארגוני הרוקחים בעולם. "העולם הזה" החליט לפרסם את העובדות, לא כדי ליצור פאניקה, אלא כדי שכל אדם בישראל יידע את האמת, ויוכל לקבל את ההחלטות הנוגעות לחייו ולחיי ילדיו תוך ידיעת העובדות.

לא לנשים הרות!

כ ב כמה שנים מתפרסם בלונדון ספר עבה-כרס, שהוא נכחינת התנ"ך של הרוקחות העולמית. זהו

מתה צעירה משאפת-גאו. יתכן כי הי אינתיפאדה ופעולת-הנגד עברו את הקו הירוק, אל תוך המדינה. גם זה התקבל כאירוע שיגרת. איש לא שם לב לכך בלהט הבחירות.

יתכן כי ישראל גילתה פאטנט חדש: הפיכת הבחירות הדמוקרטיות לאמצעי לבריחה מן המציאות. כפי שניסרה הי שבוע כותרת בעיתוני ישראל, לרגל קונגרס רפואי הנערך בארץ: "ישראל במקום הראשון ברמת ההרדמה".

האינתיפאדה מ'י מחליט?

האם לתמוך במוסלמים נגד אש"ף. או לראות בהם גורם מסוכן אף יותר מאש"ף?

הידיעה היתה שיגרתית: שילטונות

התגלגלו הדברים בישראל במערכת בחירות זו, שבה הגיעה הגזענות של רוב המפלגות לירי שיא חדש.

רמת ההרדמה. בדרך כלל הצ'יחה מערכת-הבחירות כי צה"ל התחיל המציאות. היא הפכה מעין בידור, המסמח את הדעת מן העובדות הע' גומות.

כך קורה שהתרחשויות נוראות, שעוד לפני שנה היו מקוממות את המדינה כולה, נפטרות עתה בכמה מישפטים ונשכחות. למשל: טענת כפר בגדה המערבית כי צה"ל התחיל להוציא-להורג את המנהיגים המקומיים של האינתיפאדה, תחת לאסרם. זה מזכיר את דבריהם של ראשי השב"כ, אחרי פרשת האוטובוס בקו 300, שטענו כי קיבלו מראשי-הממשלה פקודה להרוג "מחבלים" בו במקום, תחת לקחתם בשבי.

בג'לג'וליה, עיירה ישראלית, טענו התושבים כי המיטרה ומיטרה-הגבול טיפלו בתקרית מקומית כפי שמטפל הצבא באינתיפאדה, וכתוצאה מכך

שמעו השבוע בפי ראש ממשלת-ישראל.

הדברים באו בעיקבות הודעה של האני אלחסן, אחד מיועציו של יאסר ערפאת, אחיו של חאלד אל-חסן. האיש גבה-הקומה, בן מישפחת השומרים של קבראליהו בחיפה, איים שאם ינצח בליכוד בבחירות, תעבור האינתיפאדה הפלסטינית לשימוש בנשק חם.

לא היתה זאת הצהרה חכמה. אך תגובתו של שמיר היתה איומה פי כמה. הכריז שמיר בנאומו-בחירות: אם הפלסטינים יגישו איום זה, "לא יישאר מהם שריד ופליט".

המשמעות המילולית: מיליון וחצי הערבים בשטחים הכבושים לא יישארו. הם ייהרגו או יגורשו.

זהו איום ברצח-עם או בגירוש-עם, בסיגנון המזכיר התבטאויות מימי הנא-צים.

אפשר להתייחס בביטול לתוכן הה צהרה עצמה. אך עצם העובדה שראשי הממשלה וראשי-הליכוד יכול היה בכי לל להשמיע אותה, מלמדת עד לאן

מיכתב של שרת-הבריות לעורך "העולם הזה":

לא, אצוני העורכי!

(מיכתב זה נכתב בעיקבות רשימה בחתימת א.א. שהופיעה בגיליון האחרון).

שרת-הבריות והנהלת משרד-הבריות
לא טיפלו בהתפרצות מחלות הפוליו בצורה מאולתרת ומתוך שליפה מהמותן, כפי שמתמע ממאמרו של העורך המכובד של העולם הזה, א.א., "כן, גברתי השרה", מיום 11 באוקטובר 1988. נהגתי מתוך שיקול-דעת, תוך התייעצות יסודית עם ועדת-המומחים למחלות ויהומיות וחסונים של משרד-הבריות, ומתוך חרדה ודאגה לבריאות-העם. זה נכון שאין לי השכלה בתחום הרפואה, כפי שהשכלה כזאת לא היתה לאף שר-בריות אחר שכיהן עד כה בתפקיד זה. חובתי היתה להתייעץ עם המומחים, אך עלי היה להחליט ובזמן הנכון. כך נהגתי. לא נכנעתי לחץ של כותרות וכתבות בעיתונות וגילוי פאניקה שאחזה בחלק מאזרחי המדינה בעיקבות פירסומים בלתי-אחרים של גורמים שונים, רובם ככולם לא-מומחים במחלות זיהומיות בכלל, ובמחלת-הפוליו בפרט.

נוכח הביקורת שנמתחה עלי במאמר "כן, גברתי השרה", ברצוני לפרט את הצעדים שנקטנו מאז ש התגלו המיקרים הראשונים של מחלת-הפוליו. בטוחה אני כי לאחר שאפרט את החלטות שהתקבלו עלייך והדרך לקבלתן, גם העורך הראשי של העולם הזה, שאת יושרו הציבורי אני מעריכה, ייווכח לדעת שבמשך כל הימים, ידי היתה על הדופק. פעלתי על פי חוות-דעת מיקצועיות מוסמכות, כפי שהתחייב

מערכת-הביוב של לוד, והתברר שנגיף-הפוליו נמצא גם בהם.

באיווררים אלה ניתן במשך השנים האחרונות תרכיב-סאלק משופר, מאחר ורמת-התחלואה בפוליו, באיווררים אלה, היתה גבוהה במיוחד.

מדיניות זו, שהתקבלה בשנת 1982, הצליחה בי משימתה והקטינה את מימדי-הפוליו באיווררים הנ"ל. לאחר התייעצות עם המומחים הוחלט לחסן גם את תושבי רמלה ולוד, על אף העובדה שלא התגלה אף חולה פוליו אחד באיוור זה.

גילוי מיקרים נוספים של חולי-פוליו מוכחים הדליקו אצלי, "גורה אדומה". החלטתי לזמן התייעצות עם טובי-המומחים בארץ בתחומי אפידמיולוגיה, וירולוגיה, ומחלות זיהומיות, וכן את קצין-הרפואה הראשי. הצגתי לפניכם שתי שאלות:

● האם הצעדים שנקטנו עד כה עלייך משרד-הבריות לחסן את תושבי נפת-חרדה, רמלה ולוד בתרכיב סייבין היו נכונים?

● האם, נוכח הממצאים הקיימים, יש לחסן את כלל תושבי-המדינה?

חילוקי-הדעות

תשובה של כל המשתתפים לשאלה הראשונה
היתה חד-משמעית — משרד-הבריות אכן נהג כמתחייב מהמצב.

באשר לשאלה השנייה התגלו חילוקי-דעות. רוב



שרה ארבל-אלמוזני
"ילדי כיתה א' בכו וסייבין..."

רובם של הנוכחים המליצו שלא לחסן את כלל-האוכלוסיה, ולהמשיך במדיניות משרד-הבריות קבע: לחסן רק כמות איוורים שבהם התגלו חולי-הפוליו. היו בוררים שגסו כי יש צורך לחסן את כלל-האוכלוסיה, בשלבים.

עליאף חוות-הדעת של מרבית המומחים, שהשתפו בפגישה, לא הייתה שקטה. לקחתי בחשבון כי יתכן ולא יהיה מנוס מלחסן את כלל האוכלוסיה. בהתאם לכך הוריתי לשרת-הבריות-הציבור לעשות את ההכנות הלוגיסטיות הדרושות.

נוכח חילוקי-הדעות בין הרופאים המומחים ורופאי-הילדים בדבר הצורך בחיסון כלל האוכלוסיה (וכל מומחה היה "נעול" על הקונספציה שלו) החלטתי, אחרי התייעצות עם ועדת-המומחים, להזמין מיספר מומחים בעלי שם עולמי בתחום המחלות הזיהומיות והפוליו, ולשמוע את חוות-דעתם על הצעדים שיש לנקוט.

עוד במהלך הכנת הר"ח עלייך המומחים — הרופא מלניק, הר"ר אורנשטיין והרופא ריי מאינג'ון הבריות העולמי — התקבלו מימצאים נוספים של בדיקות-ביוב מידגמיות, שהעידו על נוכחות נגיפי-פוליו במערכות-הביוב של נסיציונה ונפת-עכו.

בהתאם למדיניות שנקטנו, הוחלט על חיסון ה-אוכלוסיה באיווררים אלה, למחרת, ביום השישי ב-בוקר, 17 באוקטובר 1988.

המומחים, שבאו מחוץ-לארץ, עברו ללא ליאות יומם ולילה, כדי להגיש את הר"ח בהקדם האפשרי. המומחים סמכו את ידיהם על הצעדים שנקט משרד-הבריות והמליצו על חיסון כלל-האוכלוסיה בשלב בים. נוכח גילוי נגיפי-פוליו באיווררים שונים, באשר למדיניות-החיסון בעתיד, המליצו המומחים על חיסון משולב (תרכיב סאלק וסייבין גם יחד).

עוד באותו הערב קיבלתי את המלצות ועדת-ה

מומחים. הוריתי להפעיל את המערך הלוגיסטי ב-מישרד ולקבוע לוחמינים לחיסון כלל-האוכלוסיה, החל ביום הראשון, ה-9 באוקטובר. תחילה חוסנו תי-נוקות ופעוטות, אחר-כך ילדי-גנים ותלמידי-מוסדות-החינוך, ולבסוף מבוגרים עד גיל 40 ועובדים במקומות עבודה.

מיבצע-החיסון, אשר לא היה כרוגמתי, עד כה, מבחינת ההיקף ומהירות-הביצוע, התנהלה ביעילות ו-בסדר מופת ביותר מ-1000 תחנות-לבריאות-ה-מישפחה ואלפי מוסדות-חינוך, למעט מיקרים בוד-דים, שהיו בהם תקלות, ורדוקא אותם הכליטו ה-טלוויזיה והעיתונות.

האמריקאים התפעלו

לפני ימים אחדים קיבלתי דיווח מהר"ר אורנשטיין, אחד משלושת המומחים מהר"ר אשר שהו בארץ, שעלייך הביא את המימצאים שאסף בארץ לפני ועדת-החיסונים העליונה של ארצות-הברית. הוועדה סמכה את ידיה על כל הפעולות שנקט משרד-הבריות, החל בהחלטה לחסן את תושבי אור-עקיבא עם גילוי המיקרים הראשונים, וכלה בהחלטה על חיסון האוכלוסיה כולה. נוסף על כך התפעלו חברי הוועדה מן הנמרצות והמהירות שגילה משרד-הבריות הישראלי בביצוע החלטותיו. הנה כי כן, מקווה אני כי אחרי שפירסמתי את מדיניות משרד-הבריות ואת הצעדים שנקטנו, יגיע העורך הנכבד למסקנה שטעות היתה בידו עת הגדיר את פעולות משרד-הבריות ושרת-הבריות כי אילתור, ולא כפעולות מתוכננות.

כל פעולותי הורכבו אך ורק עלייך עיקרון אחד — החרדה והדאגה לבריאות העם. לא התחשבתי ב-שום שיקולים של פופולריות ורכישת אהדת-הציבור.

ניגוח זול

ברצוני לתקן טעות נוספת במאמרו של מר א.א. "כן, גברתי השרה", שבו נכתב כי "עם הת-מנות העסקן כשר הוא זורק מיד את כל המומחים ממישרדו, כדי לפנות מקומות לעסקנים אחרים, מלחכי-פינכה ואנשי-שלומו". לא אכחיש שנוהג כזה קיים במישרד-המשלה רבים. אך ברצוני לציין שמאז כניסתי לתפקיד לא החלפתי אף מומחה אחד ב-מישרד-הבריות.

כל הצוות שעבד בתקופת כהונתם של שרים קודמים ממשיך בתפקידו.

נאלצתי להחליף את מנכ"ל משרד-הבריות, הפרופ' מיכאלי, בעיקבות רישת מר שלמה לט, ראש עיריית תל-אביב, להחזירו לתפקידו הקודם כמנהל בתיה-החולים בתל-אביב.

ברצוני להרגיש, כי את תפקיד מנכ"ל משרד-הבריות הצעתי לפרופ' מרדכי שני, מנהל המרכז הרפואי ע"ש ש"ב. הצטרפתי עלייך שהוא דחה את הצעתי מטובות אישיות. ברור שהצעתי זו לא היתה על רקע מיפגתי. בחירתו של הפרופ' יורם לס נעשתה אף היא משיקולים מיקצועיים גרידא.

ידעתי מראש כי כל החלטה שאקבל תתקבל ב-ביקורת מצד אישים וגורמים שונים, על אחת כמה וכמה בתקופת-הבחירות, שבה אנו נמצאים. ההחלטות שקיבלתי נבעו מתוך דאגה לבריאות-ה-עם, והתבססו על חוות-דעת רפואיות מוסמכות, מתוך ידיעת האחיות המיניסטריות המוטלת עלי.

על נושא אחד אינני מוכנה לסלוח למיספר עיתונים (ובעניין זה אני משבחת את העולם הזה): על כך שהשתמשו בצורה מכוונת ופוגעת בתמונה שבה צולמתי מצד גטיסו ונורמס שונים, על אחת כמה וכמה בתקופת-הבחירות, שבה אנו נמצאים.

ההחלטות שקיבלתי נבעו מתוך דאגה לבריאות-ה-עם, והתבססו על חוות-דעת רפואיות מוסמכות, מתוך ידיעת האחיות המיניסטריות המוטלת עלי.

על נושא אחד אינני מוכנה לסלוח למיספר עיתונים (ובעניין זה אני משבחת את העולם הזה): על כך שהשתמשו בצורה מכוונת ופוגעת בתמונה שבה צולמתי מצד גטיסו ונורמס שונים, על אחת כמה וכמה בתקופת-הבחירות, שבה אנו נמצאים.

ההחלטות שקיבלתי נבעו מתוך דאגה לבריאות-ה-עם, והתבססו על חוות-דעת רפואיות מוסמכות, מתוך ידיעת האחיות המיניסטריות המוטלת עלי.

על נושא אחד אינני מוכנה לסלוח למיספר עיתונים (ובעניין זה אני משבחת את העולם הזה): על כך שהשתמשו בצורה מכוונת ופוגעת בתמונה שבה צולמתי מצד גטיסו ונורמס שונים, על אחת כמה וכמה בתקופת-הבחירות, שבה אנו נמצאים.

ההחלטות שקיבלתי נבעו מתוך דאגה לבריאות-ה-עם, והתבססו על חוות-דעת רפואיות מוסמכות, מתוך ידיעת האחיות המיניסטריות המוטלת עלי.

על נושא אחד אינני מוכנה לסלוח למיספר עיתונים (ובעניין זה אני משבחת את העולם הזה): על כך שהשתמשו בצורה מכוונת ופוגעת בתמונה שבה צולמתי מצד גטיסו ונורמס שונים, על אחת כמה וכמה בתקופת-הבחירות, שבה אנו נמצאים.

ההחלטות שקיבלתי נבעו מתוך דאגה לבריאות-ה-עם, והתבססו על חוות-דעת רפואיות מוסמכות, מתוך ידיעת האחיות המיניסטריות המוטלת עלי.

על נושא אחד אינני מוכנה לסלוח למיספר עיתונים (ובעניין זה אני משבחת את העולם הזה): על כך שהשתמשו בצורה מכוונת ופוגעת בתמונה שבה צולמתי מצד גטיסו ונורמס שונים, על אחת כמה וכמה בתקופת-הבחירות, שבה אנו נמצאים.

שושנה ארבל-אלמוזני

במדינה

(המשך מעמוד 7)

ההתנגדות לישראל, כדי להחליש את המנופול של אש"ף בקרב הציבור הפלסטיני.

● או להיפך, לדכא את תנועת ה-התנגדות המוסלמית, שהפכה הגורם ה-מסוכן ביותר בתוך האינתיפאדה.

אין כיום בישראל ממשלה המסוגלת לקבל החלטות ברמה זו. כל גורם ה-פעיל בשטח — צה"ל, הממשל ה-צבאי, המינהל האזרחי, השב"כ ועוד — מקבל החלטות מדיניות על דעת עצמן, מחוסר הנחיה.

לא, יא שייח'! עד כה התייחסו השילטונות בסלחנות אל "תנועת ה-התנגדות האיסלאמית" (חמ"ס), על פי ראשי-ההתבונות שלה בערביות. מעצרו של יורי מוכיח שמישהו בשטח החליט אחרת.

אולם איש אינו מעז לעצור את מנהיג התנועה, הידוע בכינוי "השייח", המהווה סמכות רתית-מדינית עליונה. כי מעצר כזה עלול להביא לתוצאות שגם מוסדות-הביטחון בישראל חוש-שים מפניהן.

ביטחון אדם שהוא חורבה

מאחורי מאה גורלים וארמירלים מתחבא

מכר ותיק:

שוחרפו של מאיר

כהנא

לא די בתוכנית-האלופים ובאגטי-תוכנית-האלופים. לא די בגנרלים ובי-ארמירלים ישראליים, הנותנים עצות סותרות. השבוע הצטרפו לקרבה-האי-תנים גם 100 גנרלים וארמירלים אמי-ריקאיים.

הידיעה היתה סנסציונית, ופורסמה בארץ בעמודים הראשונים: 100 אלופי יבשה, אוויר וים של ארצות-הברית פירסמו גילוי-דעת, שבו קראו לישראל שלא לוותר אף על שעל אחד של אדמה כבושה. יותר מזה, הם טענו כי ויתור כזה מסכן את הביטחון הלאומי של ארצות-הברית.

זה יכול היה להיראות מרשים, איל-מלא העידו החתימות על 100 השמות **חברים של גנרי**.

שהתקבצו במסגרת זו כוללים את כל אנשי השוליים המטורפים של הימין הקיצוני באמריקה, אחיו לובשי-המדים של הרקטור סטריינג'לאב. הם יכול להיות החברים של רחבעם (גנדי) ואבי, שלא לדבר על הפרופסור יובל נאמן.

אחד הבולטים בחבורה הוא הגנרל אלמו זומואלט, לשעבר חבר ועדת-הרמטכ"לים של הכוחות המזוינים הא-מריקאיים, איש הימין הקיצוני-קיצוני, שעצם הוכחת שמו מעוררת כחוגים צב-איים אמריקאיים חיוך נבזך.

חיך רומה מעורר שמו של הגנרל ג'ורג' קיגן, לשעבר ראש-המודיעין של חיל-האוויר האמריקאי.

שמות אלה ואחרים מופיעים בכל גילוי-דעת של הימין הקיצוני האמרי-קאי, וגם בכרוזים של הימין הניא-פאשיסטי. הפטריוטים הישראלי-שלי-הם יכול רק להבין את המדינה ולהכתיים את שמה אצל רוב-רובם של האמריקאים ההגונים.

שותפו של כהנא. אבל כדי לה-בין את היוזמה כולה יש לשלם לב לשם האיש המופיע כנציגה בציבור: הר"ר ג'וזף צ'ורבה (או חורבה, במקור).

צ'ורבה-חורבה, יהודי טוב, צץ כבר בעבר בהקשר מסוים. א זה שותפו של — מאיר כהנא. הוא היה קשור באחד הפרקים היותר אפלים בחייו.

צ'ורבה גרל, כמו כהנא, בפרבר פלאטניו שבברוקלין. כמוהו היה בני-עורר חבר בבית-ר.

כעבור שנים נתקל כהנא שוב באיש העולם הזה 2668



ההשכנים הסודיים המאגרי - ניסים

זה. אז כבר היה צ'ורבה מרצה במיכללת חיל-האוויר האמריקאי במדינת אלאבאמה — אחד המוסדות העיוניים של מערכת הביטחון. לימים נודע כאדם שיש לו גישה ישירה למקורות המודיעין של מערכת הביטחון. מוסדות הביטחון האמריקאיים היו אז מוראגים מאוד מתנועת ההתנגדות למלחמת וייטנאם באוניברסיטות. הם הקימו אלפי אירגונים מוסווים — ש"התיימרו להיות אגודות סטודנטים, מוסדות מחקר, קבוצות פוליטיות — כדי להילחם בתנועה זו, להטיף נגדה, להסייג תנועה לטוב ולפוצץ אותה מבפנים. היתה זאת הורמנות זהב להרפתק



יוזם צ'ורבה
וים מאיר כהנא

נים, לטיפוסים מקבוצות השוליים המ"טורפות, לחלוא פוליטית מכל הסוגים, כדי לזכות בהכנסה נדיבה מידי הסייג, אייאי, האף-בייאי ומוסדות אחרים, שהשקיעו הון עתק בניסיונות אלה. הכספים הועברו תמיד בדרכים מוסוות. יוסף צ'ורבה הקים מכון פיקטיבי בשם יועצי-מחקר מאוחדים. בעל כתר בת פיקטיבית — תאודור וטלפון — בשדרה החמישית היוקרתית בניו-יורק. השותף שלו כמסר היה צעיר בשם מייקל קינג, שהתחזה כנוצרי. לימים התברר שהיה זה יהודי טוב בשם מאיר כהנא, ידידה נעורים של צ'ורבה-חורב.

סוכן האף-בייאי. השותפות בין השניים נוצרה עוד קודם לכן, כאשר יצרו ביחד גוף בשם תנועת ה-4 ביולי. הוא יוסי-העצמאות של ארצות-הברית. כהנא היה אז פטריט אמריקאי גדול, לפני שגילה שבתחום היהודי אפשר להשיג יותר. התנועה נוצרה לגייס בקמפוסים האמריקאיים תמיכה במלחמת וייטנאם. על מודעת התנועה היו תחומים "ג'וף צ'ורבה, יו"ר; מייקל קינג, מנ"ל". כעבור שנים הודה כהנא, בראיון שהעניק לירחון הערעור פלייבוי, כי היה באותם הימים סוכן של האף-בייאי, וכי גם שותפו היה כזה. עכשיו צץ ג'וף צ'ורבה שוב. משרת תם של אדונים רבים — את מי הוא משרת כעת?

דעות אשכנזים או יהודים לבנים

**מודעה סעודית
מסבירה את מוצאם
של היהודים בצורה
מקורית מאוד. הם
אתיופים ורוסים.**

לא כדאי להרגיז את הסעודים. יש להם די כסף כדי להשיב מלחמה שע"רה. זאת גילה גוף מיסטריוזי, הקורא ל"עצמו" ועדה למען דריקנות הקדושה על המזרח התיכון באמריקה". סביר להניח כי זהו אחד מן הגופים הפיקטיביים ה"רבים", שבאמצעותם פועלת השדולה הישראלית בארצות-הברית. גוף זה פירסם מודעות גדולות, ש"בהן מואשמת סעודיה בזיומת שחורות להשמדת ישראל. המטרה: למנוע מכ"רת נשק אמריקאי לסעודיה. אולם הסעודים לא טמנו את ידם בצלחת. כעבור כמה ימים הופיעו כי

שאלה: מהם ההישגים שבהם יכול שימנעו פרס לנפח בגאווה, בדברו על התקופה בת-השנתיים שבה כיהן כראש-המשלה של ממשלת-האחרות-הלא-יומית?

תשובה: הוצאת צה"ל מביצת הלבנון (תוך הזכרת העובדה שצה"ל שקע שם בעת שיל"טוהליכוד), והורדת האינפלציה (תוך ריענון זיכרונם של הבורחים לגבי העובדה שהאינפלציה השתוללה בעת שילטון הליכוד). והנה, הפלאיזולא, תשדירי-הבחירות של המערך תוקפים את יצחק שמיר, אך אינם תוקפים את שריהאוצר משה ניסים. **שאלה:** מדוע אין המערך תוקף את משה ניסים? מדוע אין מיקצועני המערך מטפלים בנכס האל-קטורלי החשוב ביותר של הליכוד?

תשובה: יש סיבות טובות. וזה הסיפור:

לפני שבועיים הוחלט בישיבה של צמרת המערך שיש לתקוף שני יעדים:

● **רייז** — במערך נבחרו מהפופולריות שמייחסים הסקרים וההערות השונות ל"ר", והתחילו, באיחור מה, לראות בה איום ממשי.

● **משה ניסים** — הפוליטיקאי הממולח, שהצליח לשרוד במפלגה הליברלית, האוכלת שריה, עורר דאגה עמוקה בקרב צמרת-המערך. ובאמת, אחרי חיים משותפים עם אברהם שריי וגירעון פת, וגם עם יצחק מורעי, יכול היה ניסים להתמודד בקלות עם הליגה של ישראל קיסר, חיים הברפלד ושות'.

במערך ועמו עליך שניסם מזהה עם הצלחות לאילו, והאשימו את שריהאוצר בכך שהוא לוקח לעצמו קרדיט על ההבראה הכלכלית שהושגה בעמל בימי שילטונו של פרס. הוחלט להזכיר לציבורי הבורחים שניסים לא תמך בזמנו בתוכנית הכלכלית, ושמצא שהפר לשריהאוצר — לא עשה כעצם מאומה פרט להעמדת-פנים של נחישות-דעת.

במערך התחילו לגבש קריהתקפה על משה ניסים הסימפטי והבוטח בעצמו. ההתקפה היתה אמורה להיות מורכבת מקטעי-קריינות, שהיו צריכים ללוות תמור נותיזיזציה של קריסת מיפעלים בשני תימים האחרונות, וראיונות עם הנוגעים בדבר. נוסף על כך התכוונו לזעזע את שאי ננות הציבור בכל הנוגע לאינפלציה, עלי ידי המחשת האינפלציה בטבלאות — עליה דראסטית בימי הליכוד, ירידה — ממש מידרדן — בימי שילטונו של פרס ועקומה עולה במיקצת בימי כהונתו של ניסים. כריי בכירים במערך נמצאת טבלה מוכנה בזאת, שבצבעי אדום-ירוק-כחול. לניסים, פוליטיקאי משפושף, שהשכיל לצלל את כוחו ומערך כשרהאוצר לביסוס קרס ומקורות מידע, נודע על המיתקפה הצפויה נגדו.

נקודת-החנינה תוכננה לסוף השבוע. אולם כאן נחלצו אלהים ובנקרס טראסט לעזרתו. בתחילת השבוע שעבר, כמה ימים בלבד לפני שהתחילו אנשי עזר וייצבני ניסים וזוילי לטפל בניסים, נזרקה פצצה בלתי צפויה לכלכלה הישר

אלית ולמערכת-הבחירות — הבקשה לפירוק כור. פאריהצירה של המשק הישראלי ומקור-גאוה במשך שנים, מטעם הבנק האמריקאי.

מעבר לתדהמה שבה הוכו ראשי כור. היתה זאת מהלומה קשה לשימנעון פרס. צחוק-הגורל הוא שפרס, שהועיק יועצים מאמריקה (דייויד סויר וצוותו)



עמ' מיטטט' העולם הזה

ניסים: מדוע הוא מחיך?

וקנדה (דסימה) היה עלול לאכזר את סיכויו בבחירות הקרובות ורואק בגלל צעדים מיספטיים יבשים, שנעשו בשדרת-פארק במנהאטן, שם שוכן הבנק. **בתחילת השבוע שעבר — בעיקר ביום השני — התנהלו שיחות עקיפות וישירות בין פרס לבין ניסים בעניין המשבר ב"כור", גם מוכ"ל ההסתדרות, ישראל קיסר, היה בסודיהעניינים, וקיים שיחות עם שניהם ועם גורמים נוספים.**

ניסים התבקש לסייע בידי כור. הפוליטיקאי הערמומי נתן לבן-שיח להבין שנודע לו על המיתקפה המתוכננת בקרב נגדו-מצד המערך. נכון שמדובר במיפעל שהוא גאוות-המדינה ומהווה מקור פרנסה למשפחות רבות בישראל, אך שאלת כור יכולה להטות את הקו במערכת-הבחירות. גם הפופולריות של ניסים והוויכוח על מידת-הצלחתו כשרהאוצר הם גורם חשוב במערכה זאת.

לכן הגיעו הצדדים, על מתוכניהם השני, ניסם, להבנה סמויה: הסיטע ל"כור" עומד מעל לכל שיקול של בחירות ואין ייתן, ואילו ניסים לא יותקף חזיתית בתשדירי-המערך.

הבנה זו הושגה ביום השני. מטעמים מובנים, לא שותפו בה רבים. למעשה, רק לנוגעים הישירים למערכת-התעמולה, כמו ניסים וזוילי, נרמו שאין לממש, לפי שעה, את התוכנית להתקפה על ניסים. ניסים, מצידו, גם לא מיהר לספר לחבר'ה מהליכוד. כאמצע השבוע שעבר הודיע שריהאוצר, באקט

מאה הראשונה לספירה שהם דומים ל"אתיופים, ושהם היגרו בשעתו מאת-יופיה למזרח התיכון. בשורה של גירושם מדיניים הר עברו רוב התושבים היהודיים לחלקים אחרים של המזרח התיכון, אפריקה, צפונית, אסיה הקטנה ואירופה, עד השנה 70 לספירה. אנשים אלה היו ידועים — וידועים גם כיום — כיהודים ספרדיים או שחורים. **האשכנזים הם רוסים.** בשנת 740 לספירה התגייסה ממלכה גדולה של אירופים, ששכנה בשטח של רוסיה של היום. לבקוצה זו לא היה קשר ביולוגי עם היהודים המקוריים. ל"

ממלכתי מעורר-כבוד, שהוא מוכן לקנות איגרות-חוב של כור בסך 50 מיליון דולר. כך יכולה היתה המישלחת של כור להתחנן על נפשה בניו-יורק בסוף השבוע, כשיש לה גב לאומי רחב יותר. **וכך יכול היה עסישראל לצפות בשבוע שעבר בקריינית המערך תוקפת את שמיר. וניסים? אין.**

★ ★ ★

לאן נעלמה התוכנית?



שאלה: האם למערך יש תכנית כלכלית לארבע השנים הקרובות? **תשובה:** יש! טרחו ועמלו עליה איתן ברגלס, אסף ריון, אפריים צדקא, עמירם סיוון, עמוס מריחיים, דני רוזלי, חיים הברפלד, גר יעקובי וצוות כלכלנים צעיר רבים העומד לרשותו. **שאלה:** היכן התוכנית הכלכלית? **תשובה:** עד כה, היא נחה ומחכה לימים טובים יותר.

בראיון שהוקלט, לפני חורש, עם גר יעקובי הוצג המסר הכללי של התוכנית. יעקובי הציג אף להקליט הצגה מפורטת יותר של התוכנית, אולם עד עצם היום הזה, לא שודר הראיון שהוקלט.

חלקו של יעקובי בהגיגת-התשדירים עד היום התמצה בשני מיספטים בתחילת החגיגה, שאמרו פחות או יותר: "הבטחנו — קיימנו".

מדוע הוקלט, אם כן, הראיון עם יעקובי? ומעבר לזה: מדוע נגנז?

אין זה סוד שהשרים משה שחל (שהיה פעיל ביותר במערכת-הבחירות שעברה), מרדכי גור, יצחק נבון וגר יעקובי לא שותפו בהתייעצויות במעגלים ה"שונים סביב פרס, לקראת ההתארגנות למערכת-הבחירות. מכיוון שהיה ברור שמערכת-הבחירות תת מקד בנושאים המדיניים-הכלכליים, עלתה השאלה: מי יזוהה במערך עם תוכניתו הכלכלית? מי יעמוד בראש הצוות שינסח אותה?

בשיחות פרטיות לחצו יצחק רבין (המציג את הקו הביטחוני והמדיני, והמשרה ביטחון) ועזר וייצמן על פרס, שיומין את יעקובי לשיחה. פרס אכן הוזמן את יעקובי, לפני חורש וחצי, והציע לו לעמוד בראש הצוות הכלכלי של המערך.

יעקובי הדגיש, במסיגרת השיחה, שיוזמת השיחה באה מצד פרס, והכתוב שורה של תנאים. חלקם התייחסו לאחריותו למסרים ולתכנים של הצד הכלכלי, וחלקם — לצד התיקשורת. יעקובי דרש להיות הרובר הכלכלי הראשי של מערכת-הבחירות. תנאיו התקבלו, בליתי-ברירה, אולם הוא לא שותף בצוות הקובע את התשדירים בטלוויזיה. ברדיו אכן מתקיימים תנאיו של יעקובי, אולם ב"טלוויזיה ניתן לחוות בפרס ובזוילי, ושוב — בפרס, ובצמיר פרץ.

יעקובי? אין: תוכנית כלכלית למערך? אין: מיתקפה על ניסים? אין. התקפה על יצחק מורעי, שריהאוצר בימי פרס? אין. וניסים מחיך, כל בוקר, בדרך ללישכת שר-האוצר.

יהודים אירופיים. לכן היה ברור ל"מיסדרים האירופיים של הציונות ה"מדינית שלא יוכלו להגשים את חלומם — נישול העם הפלסטיני — באמי צעות בחירות דמוקרטיות. הם ויתרו על התחליף הדמוקרטי ופנו אל ה"מעצמות הקולוניאליות, כדי לגרש ב"עורתן את הערבים — מוסלמים כ"נוצרים — מארצם.

בעזרת האהדה שהתעוררה בעיקבות השואה, עשו מעצמות-המערב קנוניה לתת ליהודים האירופיים מולדת — לא בגרמניה, אלא בפלסטין. למרבה ה"אירוניה, לא הפלסטינים כי אם ה"ה (המשך בעמוד 42)



קרלוצ' לא יבקר

בשטחים הכבושים

מזכיר-ההגנה של ארצות-הברית, פרנק קרלוצ'י, יגיע למחרת הבחירות לביקור בישראל.

גם הוא לא שנה ממנהג האורחים האמריקאיים הדישמיים. וביקש שלא לארגן לו סיועים בסתגול, בגדה המערבית ובצועות-עזה. תוכנית-הביקור תותאם כדי שתענה לצורכיה. תחת לבקר בצועות-עזה ובגדה המערבית, הוא יצפה בתרגילי אש גדול בגב שיוכן במיוחד לכבודו.

הליכוז מפיח

את הציבור

חברי "המועצה לשלום וביטחון" מפגים אצבע מאשימה כלפי תשדירי-התעמולה של הליכוז, המנסים, לדעתם, להפחיד את הציבור. האלופים החברים במועצה לשלום וביטחון טוענים כי הליכוז מנסה להפחיד את הציבור בטענה כי אם תיסוג ישראל מהשטחים הכבושים, תעמוד גם כסרסב בסכנת קטיושות. לטענת המועצה משתמש הליכוז בשיטות בטיחונים לחיזוק הנחות פוליטיות, תוך העלמת העובדה כי עד כה כיכרו הערבים את כל ההסכמים שעליהם היו חתומים, ובעיקר את הסכם-השלום. המועצה יצאה בהכרזה כי "מי שאומר שלא להאמין להם רק איתנו לעד 100 שנות איבה". המועצה החליטה לשמור על פרופיל נמוך במהלך חודש הבחירות, אך בעיקבות המישרים והזליטו תסרי המועצה להביע את עמדתם.

"אגד" יקבל סיוע

"אגד" עומד לקבל בימים הקרובים סיוע של עשרות מיליוני שקלים מהממשלה, בעיקבות התערבות ראש-הממשלה יצחק שמיר אצל שר-האוצר משה ניסים.

מי שתמך בהתערבות ראש-הממשלה במשבר הבכטי של אגד הוא ח"כ שלמה עמר, יו"ר תהלת אגד. שהוא מועמד ריאלי ברשימת המערך לכנסת.

כהוא ימון!

מודעת-היכרות שפירסמה אשה בעיר תוך זכתה בתגובה ממלכתית, בגלוייה הנרשאת את דיוקנו של חייב מאיר כהנא. בגלוייה, הכתובה בכתב-יד, נאמר בזו הלשון:

לגברתי שלום רב!
אשמח להכירך ולהעניק לך תמיכה כספית בעין יפה. תוכלי להשיג אותי בבנק, טלפון 02-554111 או במישרי, טלפון 02-247202 או 02-246099.
בציפיה לפגישה, חייב מאיר כהנא.

מעש לא משלמת

תביעה ראשונה נגד מיסלגה על אית-שלום חוב למישרי-פירסום.

חברת מירקם הגישה בסוף-השבוע תביעה על סך 10 אלף שקלים לבית-הדין המחוזי בתל-אביב נגד תנועת מעש. בראשות רענן נעים, על אית-שלום חוב. חברת מירקם עסקה בשיווק הפליסי של תנועת מעש. התנועה נשארה חייבת את הסכום והיא מסרבת לשלם.

קצינות למען פרס

קביצה של שש נשים, קצינות גבורות

במילואים, הקימו בימים אלה לזכר למען פרס בשם "צלי"ש" — צרקריאה-שלום. מדובר בסא"ל (מיל') אילנה קט, בסא"ל רותית יער (מיל'), באל"מ שלומית כרמי (מיל') שהיא גם ראש מדרד נפגעים בצה"ל, בסא"ל בת-עמי גנץ (מיל'), באל"מ רליה רז (מיל') קצינת חן ראשית לשעבר, ובסא"ל ציפי נריה (מיל'), אמו של יובל גרין, הפסיכולוג הצמוד של שימרון פרס במסע הבחירות.

תורכיה מאיימת

על יהודיה

ממשלת תורכיה מודאגת מן התוכנית לכלול במוסאון השואה, המוקם בווינגטון בהשראת הממשלה האמריקאית, תצוגה על רצח העם הארמני בתורכיה. ממשלת תורכיה משתדלת, בעזרת איומים גלויים ומוסווים, לשכנע את הקהילה היהודית בתורכיה ללחץ על המוסדות היהודיים בארצות-הברית כדי שיכטלו את התוכנית. במקביל מופעלים לחצים על ממשלת-ישראל, תוך איום שהתוכנית עלולה לפגוע ביחסי ישראל-תורכיה. הדברים נחשפו בביתאון הצרפתי של הפרדוזה הבינלאומית לסמן זכויות האדם.

313

ביום השני, ה-17 באוקטובר, היום ה-314 של האינתיפאדה, לא מסר דובר צה"ל כל פרטים מעורבבים על מיספר ההרוגים הפלסטיניים בשטחים הכבושים. לפי ספירת, "העולם הזה" עומד מיספר ההרוגים הפלסטיניים על 313 הרוגים, והוא כולל את מי שנרצחו בשל חשד לשיתוף-פעולה עם השלטונות. לעומת זאת, מוסרים מקורות פלסטיניים על 400 הרוגים, לפי הפירוט הבא:

- 266 הרוגים מירי חיילי צה"ל ומתנחלים.
- 33 הרוגים כתוצאה ממכות ומדחת-שי מולת.
- 63 הרוגים כתוצאה משאיפת גז.
- 38 הרוגים מסיבות אחרות. במיספר זה נכללים גם ההרוגים מגלגוליה.

סרט בעירעור דמיאניוק

הסניגור יורם שפוטל עסוק בעת בהכנת סרט, שישמש לו כראייה בעירעור של גזן איוואן דמיאניוק על הרשעתו ועונש-המוות שהוטל עליו.

בסרט, העשוי מקטעי ריזוח הטלוויזיוני של המישפט, ייאספו כל הרגעים שבהם הביע השופט דוב לז'ו כעס, זעם או חוסר-אדיבות כלפי הסניגוריה. בכך תנסה הסניגוריה לשכנע את בית-הדין העליון כי הנאשם הופלה לרעה על-ידי בית-הדין השופט המחזיר.

פרסבורג יחלף

מיר אחרי הבחירות לכנסת יתכנסו מוסדות הליכוז כדי להחליף את מועמדם לראשות עיריית ירושלים, אל"מ (מיל') שמואל פרסבורג. במשך שלושה חודשים, כך נטען, תוכיח פרסבורג אוחלת יד בכל נושא שיווקו הפוליטי ועוזריו מתחלפים בקצב מהיר, בעוד שטרי קולק ורשימת ירושלים אחת עוברים בקצב.

המהנדסים רוצים לעזור

יצחק רו, מוכל הסתדרות המהנדסים, נושה של כור תעשיות בשור של 25 מיליון שקל, פנה לבית-הדין בבקשה לאשר להסתדרות המהנדסים להופיע בדיון המישפטי לדרישת הבנק האמריקאי בנקרס מראסט. לפירוק כור כדי להתנגד לפירוק. רו קורא לגופים אחרים שיש להם מעורבות כלכלית עם "כור" להתנגד לפירוק, כדי להשפיע על בית-הדין שפטר נגד תביעת הבנק האמריקאי.

העסקים הקבואים

של גועז

בתוצאה מראיון עיתונאי, שבו סיפר ניר גועז על שחיתות בזאר, הוקפאו כל עסקיו, והוא נחשב היום בזאר פרסונה נוקראטה.

גועז, איש-עסקים מצליח, שעשה את הנו בעיקר בזאר, התראיין לפני חודש בידעות אחרונות וסיפר על עולם העסקים בזאר, שלדבריו הוא מושחת ומושתת על שוחד. שגריר זאיר בארץ, אאונרו אלוקי, כתב מיכתב וועם למערכת ידיעות אחרונות. ובו הביע את רעתו על הראיון. כימים אלה אף נודע כי כל עסקיו של גועז הוקפאו כהוראת הנשיא מובוטו.

להגן על הציפורים!

אירגונים להגנת הפכיבה הארצות-הברית יפתחו במבצע שדולה רחבה-הקף, במטרה ללחץ על הקונגרס האמריקאי לבטל את ההקצבה בת 300 מיליון הדולארים להקמת תחנת-השידורים "קול אמריקה" בערבה שמצפון לאילת.

אתר התנהג נמצא על אחד המסלולים החשובים ביותר בעולם של נדידת עופות-הבר מאירופה וסיני לאפריקה. המשרדים המתוכננים הם בעוצמה מן הגדולות שנבנו אי פעם ולמדינות עדיין לא ברורות כל ההשפעות האפשריות של הקרינה האלקטרומגנטית שיפיק האתר. מכל מקום אין ספק כי קרינה זו תפגע קשות במנגנון הניווט במוחן של הציפורים.

מיליונים לרמת-גן

בשנתיים הקרובות יושקעו ברמת-גן 400 מיליון שקלים בהקמת שכונת-מגורים חדשה וחקרניות בדו-ממדי העיר.

השכונה הנוחה אכד-הפינה לשכונת גדה-ערמונים, שבה משקיעים יהודים מארצות-הברית 25 מיליון דולר. ראש-העיר, אורי עמית, הבטיח למשקיעים כי לא ייבנו במקום מינרית-עשייה, וכי מדובר באזור-מגורים בלבד. עקב זאת תעלה רמת הדיור ברמת-גן בצורה ניכרת.

להט מסנדל

את הליכוז

בין אנשי-הליכוז יש הרגשה ששלמה להט, ראש עיריית תל-אביב, מתנכל להם, למרות השתייכותו למפלגתם. אנשי המפלגה מספרים שציפי מסנדל באחרונה בצורה נמרצת את המכוניות החונות ליד "מצודת-זאב" ברחוב המלך גיורג. מלבד זאת הוא דואג גם שיוגשו נגדם דו"חות על השלכת ליכלוך ופסולת של חומרי-בחיורות, והוא גם שולח פקחים, הדורשים להוריד כרזות ושלטים. באחת הפעמים לא איפשרו אנשי-הליכוז לפקחי העיריה להיכנס, ואלה קראו לעזרת המישי-טרה.

גיאות בשוק

גיאות חסרת-תקדים מורגשות בימים אלה בשוק המכוניות החדשות, הרהיטים ומוצרי-החשמל. רבים רוצים להבטיח את המחיר הקיים, מאחר ההולכות וגוברות השמועות על פיתוח אפשרי מיד אחרי הבחירות.

מי שנהנים מכך הם, כמובן, הייבואנים והסוחרים.

הלהיט הבא: באולינג

הלהיט הבא בניצול שעות-הפנאי בארץ יהיה, כנראה, הבאולינג.

מרכז-באולינג נפתח כבר בראשוד-לציון, ובקרוב עומד להיפתח מרכז נוסף בחיפה. הוא נמצא בשלבי-בנייה מתקדמים, והושקעו בו תמישה מיליון דולר. נמסר כי יש כוונה של כמה יזמים להקים מרכז-באולינג נוסף גם בספורטק בתל-אביב.

עדיין אין מגאזין-נוער

למרות לוח-התוכנית המתוכנן לחודש אוקטובר עדיין לא השלימה הטלוויזיה הישראלית את הכנתו של מגאזין-נוער חדש שיחליף את "שמיניות באוויר".

ביטולו של מגאזין-הנוער שמיניות באוויר עורר סערה בקרב הנוער, מאחר והתוכנית היתה פופולרית מאוד והמנחה שלה, דליק וולניץ, מקובל מאוד בקרב קהל היעד. מגאזין חדש היה אמור לצאת לאקרנים החל מתחילת אוקטובר, אולם הדבר מתעכב, ואין כרגע תאריך-יעד חדש להתחלת השידורים, וכך נותרה הטלוויזיה ללא תוכנית ראיונות בשידור חי לנוער.

מהטלוויזיה נמסר ששלד התוכנית עדיין לא הושלם, וגם עדיין לא ברור מי ינחה את התוכנית.

„אתה ישן? יופי שאתה

ישן! אני אראה לך!”

צעקה אשת

המנהיג



דפנה ברק:
סיפורי הרמיון הפרוע

קומה, סימפאטי, שעברו מעורר צמרמורת, התמנה כנשיא האי בורה-בורה לגמרי בטעות, באורח לא-צפוי. הנשיא הקודם של האי, שזכה בריבונות לפני 30 שנים, פרש. כך מצא עצמו בעלה החביב של אליזבט בן-לילה, שליט של אי קטן באוקיינוס השקט, אי שניתן בנקל להחטיא אותו על פני הגלובוס,

אך בעל דימוי-עצמי של אימפריה, ושאיפות אינן קץ.

לאיש הסימפאטי היה ספק אם הוא מתאים להיכנס לנעליו האגדיות של הנשיא הנערץ, שעצם איזכור שמו היה מכניס את הילידים לאבסטאז. לאל-זבט, לעומת זאת, לא היה ספק כל שבקלים: „רק בעלי יכולי”

לרגע הזה חיכתה במשך שנים. אמר גם, כעבור כמה חודשים התקלקלו כמעט תוכניותיה. מישאלי-עם הביא לתיקו בין בעלה, מנהיג מיפלגת המהפכה, לבין מתחרהו. אך כעבור כמה חודשים שב בעלה של אליזבט (עם אליזבט) אל לישכת-הנשיא ומר קומו הראוי. לאליזבט היו כמה חודשים לעשיית חשבון-נפש נוקב. הפעם, תיכונה, היא תכניע את חותמה על ההיסטוריה, האומה, טוב — היא תסתפק בלישכת-הנשיא ובסביבה הקרובה.

אליזבט, אשה קולנית, עגלגלה, כעלת קול צרחני, ממוצא אוסטרלי שעליו גאוותה — קרבה אל מכונת-השרה בצער בוטח. נכון, לא-יך קוראים-לה, טאשה, אשתו של הריב, הצנועה כביכול, הגברת הראשונה של מיפלגת-הקידמה, לא היתה מכונת-שרר, אבל היא לא אליזבט: עור ביום הראשון שבו שבה (כלומר: בעלה שב) ללישכת-הנשיא, הודיעה לאחר-אחרים: „אני הולכת לעשות כאן סדר: עכשיו מתחילה תקופה חדשה” מדוע, פלטה בצירוף קללה גזעית באוסטרלית, אין היא רואה את הנהג יוצא מהמכונת, לקדם את פניה? הרי היא הסבירה שוב ושוב לאחר-אחרים שיש לפתוח לכבודה דלתות, להזיז כיסאות: מה קורה פה? אליזבט קרבה למכונת ומיה ראו עיניה, שמו שמיים, אלוהי כל האוסטרים? הנהג ישן?

טראט: שלחה אגרוף בשמשת המכור נית המהודרת. לעזאזל גינוני-ההדר המצופים מהגברת הראשונה החדשה של בורה-בורה — קודם יש לחנך את הילידים כיצד להתנהג כראוי אחרי-כך תתפנה להתנהג כראוי בעצמה:

הנהג המבולבל התעורר לשמע המ-הומה: „אתה ישן? יופי שאתה ישן! אני אראה לך...”

אליזבט, רותחת מועם, סמוקת-לח-יים, ישבה במכונת. היא לא נזהרה

וקימטה את שימלתה, המילה האחרונה בקולקציה של גדול אופנאי בורה-בורה. „רק אניע בשלום הביתה,” הירהרה, „ומנכ”ל הלישכה יקבל ממני שטיפה הגונה: אורה למצוא אותו מתחת לארמה”

„תגירי,” הורעצה לשמוע את הנהג פונה אליה, כאילו היתה חברה שלו, איזו פריחה מהשכונה שבה גדל מן הסתם: „רוצה ביס מהסנדרוויץ? זה עם סלמי ותמוצים...”

„מה?” נורעקה אליזבט. מייד הת-עשתה ופקדה: „מהר ללישכת-הנשיא, למנכ”ל!”

„אני לא רוצה לראות יותר את הנהג הזה!” עלתה לאוקטובות נבוותות, „אני רוצה נהג מהמיפלגה, נהג שגדל על בירכי התורה של מיפלגת-המהפכה!”

„מה זה? מה זה הרעש הזה?” שאל הנשיא בחדר מרוחק, בעת דיון כלכלי

הרהגורל עבור בורה-בורה. בשקט הסבירו לו עוזריו את המתרחש. „טפלו בה!” נבעת הבעל, ופכר את כפות-ידיו. לפתע נראה אובר-עצות: „תנו לה מה שהיא רוצה! רק תורידו את זה ממני...”

אליזבט קיבלה נהג כלבבה, איש מיפלגת-המהפכה שהוצא מתפקיד בכיר יותר במערכת. היא קיבלה גם מזכירה, מזכירה אישית: ליאונור הגי-עה בזמנו ללישכה כפקידה מהמניין. אחרי-כך קודמה ומונתה כאחראית ל-„פניות-הציבור”. ליאונור היא בחורה נאה, עדינה,

שקטה, אישם בשנות ה-40 לחייה. שנים רבות ניהלה רומאן טוער עם אחד השרים הפחות-מרשימים של בורה-בורה. כמה בדיחות, שסופרו על חשבונו של השר, נותרו בפולקלור של בורה-בורה גם אחרי מותו הטראגי. אליזבט הסתערה לעבר ליאונור וסיפחה אותה לכוחותיה. נכון שבנו של השר, אחד מנערייו של בעלה, נתקף

בחמת-זעם כששמע על הסיפוח, ועוד יותר — על הקירבה המישפחתית שלו לליאונור. אבל אליזבט אינה נוהגת לתקוע את אפה לעניינים שכאלה, טפריטפו.

ליאונור היא דווקא אשה נחמדה, לויאלית, מסורה, מדווחת לה הכל ובפרוטרוט, על המתרחש בלישכת-בעלה. פעם לא התאפקה אליזבט, בחנה את ליאונור מכף-רגל ועד ראש, וניסתה לדמיין... טוב, רק ניסתה.

עכשיו כבר היו לאליזבט נהג אישי, שידע להקדים את כניסתה לאירועים ולהנחות את הנתינים כיצד לקבל את פניה הכבודות-מאופרות-מתוסרקות של גבירות, שידע לפתוח לפניה רל-תות, להרליף לה כל פסיק וצינץ מה-מתרחש בלישכה: מי נגדה, מי נגד בעלה, מי נגד מי, מי בעד מי. את זה, במחשבה שניה, אליזבט לא עוררה. היא דגלה ב-„הפרידי ומשלי”.

היתה לה גם מזכירה שריווחה לה מה שהנהג — בכל זאת רק נהג — שכח לדחות, שליוותה אותה כיאה לגבי-רת במעמדה, שהתחנפה אליה, שעטפה אותה במחמאות — ממש פמליה, הפמי-ליה של הגברת הראשונה.

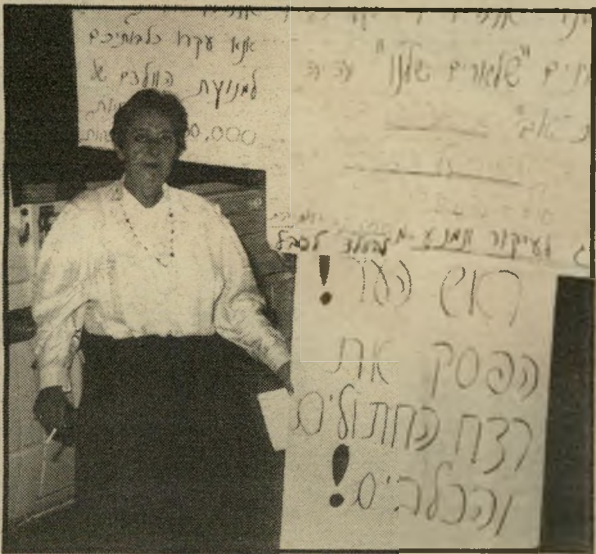
אליזבט התמתחה בעצלתיים
במיטתה שבבית-הנשיא. בעצם (המשך בעמוד 20)



„אני הולכת לעשות כאן סדר! עכשיו מתחילה תקופה חדשה!”



צפירה יונתן אשתו לשעבר של המשורר נתן יונתן, היתה בין מאות האנשים, חברי "אגודת חיים למען בעלי חיים", שבאו לכיכר מלכישלאל בתל-אביב כדי להפגין נגד פעילות אגודת "צער בעלי חיים", בעיקבות הכתבה שהופיעה בתוכנית "כלבוטק". פעילה אחרת היא אווה בראון (למטה), מנהלת אגף-מטבעה-החוף ב"בנק איגוד", שאחזה בשלט ובו פנייה לראש העירייה, שלמה להט, להפסיק את הרג הכלבים והחתולים בעיר.



לית נקרא יד ביד, אומץ עלידי אגודת יד ביד בארץ כהימנון האי גורד, את השיר תירגמה עטרה ישראלי, אחותו של השדרן אלי ישראלי, ובעיבודו עסק הזמר חיים בר, מלהקת השחר קים.



גיל שיבא אחד הישראלים היחידים שהעפילו לצמרת החברה הגבוהה של ניו-יורק, הגיע ארצה לבני קור של כמה ימים ויצא לבלות בחברתה של עופרה פוקס (משמאל), אשתו של התמלילן אהוד מנור. שיבא התפרסם כשנישא לזרשת המיליונרים סוזי שטיין, שנפטרה ממחלת-הסרטן לפני כמה שנים.

נחת במסוקו בכסיס-ההרכה 12, הממשש לקורס-קצינות. שכיצא ממסוקו, התפלא למצוא עצמו במקום שהיה כמעט ריק מנפש חיה. בירור קצר העלה שכל הכי נות וקצינות היו באמפי-תיאטרון הסמוך, בטכס סיום קורס קצינות.

■ **הברון דורי בן-זאב** הופיע באולם-הפסטיבלים של אילת, בבניין ג'ט, לפני קהל אילתי. האירוע לא הצליח, והנהיג לת המקום החליטה לוותר על שרותיו בעתיד.

■ **בראשונה**, לאחר שבע שנים של פעילות כפסלת, זכתה אשת-החברה **מלכה רוזנשי** טיין בהכרה של המיסדר על פעילותה האמנותית. רוזנשטיין קיבלה פרס על פסלה בחישוב יוצא מן-הרצפה, אחד מעשרות הפסלים בתערוכת-התנ"ך שבי מוסאון רוטשילד.

■ **הכירופקטר בויב סמול** ואשתו **מישל** יארחו השבוע ב-חוויילתם שבסביון אורחים רבים, שיבואו לחזות בקלטת-הווידאו שהפיקה בתם, **סוזי זוק**, המראה את נופי הארץ, כשברקע מוסיק עים ירד ארץ-ישראל בפי ארבי עה זמרים. סוזי נשואה לדייוויד

והסופר **מרטין גריי**. היא שוחה עם הכוכב במשך 15 דקות בנמל-התעופה, בזמן שכולם המיניו לקבלת המיוזרות. פק לא ידע מי זה מרטין גריי, וחשב כי הוא קשור לחייה של **אנה פרנק**. שגיאה הסבירה לו שמי דובר בסופר ששכל את מיספי חתו פעמיים, ושכתב ספר הנקרא בשם כל בני ביתי.

■ **בתחילת** מערכת-החברות התקיים בכפר הצירקסי כפר קמא ערב מטעם המערך, בהיג תפוזת **יצחק רבין**. למרות היפירסום הגדול לקראת הערב בי קרב 1500 התושבים, הגיעו למיר עדון המועצה רק 30 איש. נראה שהמארגנים צפו מראש את חוסר-התעניינות, ולכן לא טריחו להכין מערכת-הגברה. בערב השתתפו גם **יוסי פלד**, אלוף פיקוד-הצפון **ימביה גולדמן**, ראש מועצת כפר-חבור.

■ **בין כל** מאות המוזמנים סיכאו למסיבה שערך **פיטר ואך דריפליט**, מנהל מלון הילטון, לכוכב האמריקאי גרגורי פק היה לפחות זוג אחד שהוכיח קשר עם השחקן המפורסם. היו אלה איש העסקים **יאלו שביט** ואשתו

■ **רחל דיון**, יושבת-ראש הקרן להזדמנות שווה, נסעה לארצות-הברית בענייני-עבודה, אך היא ביקרה יהיה פגישה עם **ג'יהאן אל-סאדאט**, אלמנתו של נשיא-מצרים **אנור אל-סאדאט**, העוסקת בפעילות התנדבותית דומה לזו של הגברת דיון.

■ **חברת-הכנסת פסח גרופר** מסתובב בימים אלה, כשהבעה של שביעות-רצון על פניו. כשני סאל לסיבה, הוא השיב שיש שתיים. הראשונה קשורה בי מערכת-הניבוב בעתלית, שהוא היה יושב-ראש המועצה שלה. גרופר מספר שבשנות ה-60 דרס מניסר-הפנים להקים מערכת-ניבוב. הלחץ שהפעיל נשא פרי, וכיום לעתלית יש מערכת-ניבוק של מיריבוב, מהמסובלות בעיר לם. הסיבה השניה קשורה באנור דח הכורמים שהוא היושבת-ראש שלה. כשחברת-היינות כרמל מיורחי החליטה לשווק את יין הדילולים שלה, הוא הגה רעיון שי ארבעת הבקבוקים הראשונים יסאו תוויות שעליהן דיוקנות שני המתמודדים העיקריים על ראשות-הממשלה בבחירות הקרובות, **יצחק שמיר** ו**שימעיאל**



מרטין גריי (משמאל) הסופר, מחבר הספר "בשם כל בני ביתי", פגש במסיבה את שימחה הולצברג (מימין), שהעניק לו פרסות-לחם, זכר לימים המשותפים שלהם בגטו, כאשר רעבו לפת-לחם. שמו הקודם של הסופר הוא מנדל גרינבאום, והוא שינה אותו אחרי שהיגר לצרפת.

■ **זוק**, בנו של הסופר הנודע **הר"ר מן** (מרד על הקין. רוחות מיר חמה) **זוק**, היא תגיע ארצה בחבי רת בעלה במיוחד עבור האירוע.

■ **זה שנים** שהברון **דני לואיגוב** סומע שהוא דומה בי הופעתו החיצונית לגש החיוור, **שייקה לוי**, וגם בקול ובצורה הריבוה. אבל רק עכשיו זכה דני, המחקה בהופעותיו את שלוש הגששים, לפגוש את שייקה. את הפגישה, בי 2 לפנות בוקר בפאב תל-אביבי, הסדיר בדרך אחר, **שלמה** ("גינגי") **גולדברג**. "שמעתי שאתה מתפרנס ממני", אמר שייקה. **אורינה**, אשתו של הגשש, שאלה את דני אם הוא מגדל כרס כדי להיות יותר דומה לשייקה. לוי ביקש לשמוע את החיקוי שלו, צחק, וביקש לשמוע גם חיקוי של ישראל ("פולי"). פוליאקוב **ובברי** (נכני).

■ **ההימנון** של אוליפיאדת סיאול שכתרגום חופשי מאנגי

■ **הסיה**, שבילו שישה שבועות בי מחיצתו של השחקן כשהסריס בי אילת את סירטו, בילי שני ראי שים. בשנות ה-60. הוגג שביט התגורר אז באילת והתיידד עם השחקן.

■ **התקבלות** רבה נוצרה סביב הזמר-שחקן **אייב מונטאן**, במי סיבה שערכו לכבודו שגריר צפת **אלן פיירה** ורעייתו **ג'קלין**. בין המתקבלים היתה גם **חנה מוסינון**, אשתו של הדיסופר **יואל מוסינון**. בבלאגן הריגעי, דרך הזמר הפופולרי על גלגלה של הגברת מוסינון, שמי רוב התרגשות לא הרגישה כי כאב. דקות ספורות לאחר מכן חשה בכאב, אך אמרה שהיא כלי כך מעריצה את הזמר כזה היה כדאי.

■ **הרמטכ"ל דן שומרון** נוהג לפקוד במפתיע בסיסים שונים, כדי לבחון את מצב-העניינים השוטף. לפני ימים אחרים

■ **פרס**, אך היתה לו בעיה לשכנע אותם. הוא פתר זאת בקלות. הוא התקשר עם מייסד-ראש-הממ"ד שלה ואמר להם שממלא-מקום ראש-הממשלה, שימעיאל פוקס, הסכים לכך שדיוקנו יתנוסס על בקבוקי-היין, במקביל לדיוקנו של יצחק שמיר. לאחר מכן הוא התקשר עם מייסדו של פרס, ר' אמר ליועציו שראש-הממשלה הסכים להופיע על הבקבוקי בי חברת פרס. כך קיבל את הסכמת שני הצדדים. וכדי שלסיפור הזה יהיה גם סוף מעניין, לקחו אנשי היין את החליט **סמדר אבי ברור**, נתנו לה את שני הבקבוקים ושלתו אותה על אופנוע הסומוקי שלה לירושלים, ללשכתייהם של פרס ושמיר, כדי שתעיניק להם אישית את הבקבוקים.

■ **יעל שגיא** (18), בתה של **הלן שגיא**, פעילה באגודה כי מען החייל, היתה בין מקבלי הפנים של השחקן **גרגורי פק**



קאסטי, בלשון הרומה לזו שבה השתמשה קימחי בראיון.

■ **הדגמנית קארין דונסקי**
באה בחברת בנה נואל לפתיחה של מסיערה חרשה. השניים ישבו בחברתם של אריה קרמר ויגאל גריפל, כגני ראש עיריית תל-אביב שלמה להט. אחרי חצי שעה, כשנואל הרגיש בנות, הוא שיעשע את היושבים בחיקויים ובהברקות שנושאים פוליטיקאים שונים ומערכת הבחירות. האם הגאה חייכה כאר שר והוכיחה שגם דוגמנית צמי רת יכולה להיות אמא פולניה.

■ **יועץ התיקשורת דן פתיר**
עסוק בימים אלה באירגון הכי נוס השנתי של ידירי מכון ג'ין קירקפטרין בארץ. פתיר מספר שלכינוס הזה יגיעו מדינאים, פוליטיקאים וביניהם לורן פאר ביום, ראש-ממשלת צרפת לשעבר, הקנצלר לשעבר הלמוט שמויט, שריהמוץ הכריטי לשעבר דייוויד אוון ורבים אחר.

לעובדים האחרים באגף, כבת היא עצמאית לחלוטין בעבודתה, ועובדת על פרויקט.

■ **תוכנית-בלבוסט האחרונה**
על המתחזק של בעלי-חיים עלידי אונות צעור בעלי חיים עשתה שרות רע מאוד לראשי האגודה. בזאת הרגישה על בשרה הילדה פרידשטיין, יושבת-ראש האגודה, כשהגיעה למישרד היחצנית רובי דמלין, הפועלת בהתנכרות באגודה. נער-שליח שהגיע למישרדה של דמלין ויהא את פרידשטיין ופנה אל דמלין: "מה הרוצחת הזאת עושה פה?" דמלין, שהיתה מזועזעת מכרי לענות, העדיפה להתעלם מהדברים.

■ **יונה לחובין היתה בין**
הנשים שזכו למגעירי של המאפר הצרפתי דניאל שלוואה, אחד המאפרים הראשיים של חברת-קוסמטיקה צרפתית. תוך כרי איפורה, שאלה אותו לחובין מדוע הוא מאפר אותה ככחול.



אלונה קימחי השחקנית הבלונדית (מימין), אוהבת לבלוט בכל מקום שאליו היא באה. במי סיבה שנערכה בביתו של השגריר הצרפתי הסתובבו כל האורחים בגן הגדול המקיף את הבית, ורק קימחי וחברתה, הצלמת איבון מיכאלי (משמאל), ישבו על הדשא ומשכו באופן זה תשומת-לב.

רים. נושא הסימפוזיון יהיה "פני המיזרח התיכון וישראל בפרט ב-12 השנים הבאות".

■ **באתר האירועים החברתיים**
עמדה הזמרת **שושנה דמארי** לצידם של כמה חברים, ששוחחו והתבררו באידיש. הכל היו סבורים שדמארי אינה מבינה את הדי שיהא, אך הם התבררו במהרה. דקה לאחר-מכן פנה העיתונאי **עמית לוינסון** באידיש אל הדי זמרת, ולהפתעת כולם היא השיבה לו. בין השניים התפתחה שיחה קלילה בשפה היהודית.

■ **הנסיך הרוסי ניקולאי גאליצין**, בעלה של **שלומי ציון קינן**, מצא לעצמו עיסוק נוסף, כמיסגרת פעילויותיו הרבות. הוא יהיה ברמן באחד המועדונים שנפתחו בתל-אביב.

■ **אשת-החברה מיכל בקר** נזכרה לדעת שאחזקת מכונת-פאר עולה לא רק כסף אלא גם

השיב לה המאפר: בגלל גוון עיניך, הנוטה לכחול. לחובין ההמומה אף לא טרחה להרגיש לו שצבע עיניה הוא חום כהה.

■ **העיתונאית ברוריה ארי**
בירן הגיעה למסיבת-עיתונאים, כשסנטרה חבוש באגר. היא סיפרה לחברים שהיא החליקה בכיתה ונפצעה. היא התעלמה מהפציעה, אך בעלה, עורדורין אברהם בריר, יעץ לה לגשת לחוריהמיון בבית-החולים איכר לוב. שם איבחנו חתך עמוק ותפי רי לה שלושה תפרים.

■ **השחקנית אלונה קימחי**
התראיינה לפני שבועיים בעיתון חדשות. ובין הצהרה לוידיו אמרה שהנסיכה לתיאטרון באר שבע והשהות שם משעממים אר תה, ושהו כמו חיים במיכר. מנהלת התיאטרון, **ציפי פינס**, החזירה לה כאותה המטבע עלי ידי כתיבת מיכתב-פטרורים סר

לילי שרון אשתו של אריאל שרון, ניהלה שיחה קולחת עם לאה גוטליב (במרכז) בעלת חברת "גוטקס", ועם המעצבת ריקי בן-ארי (משמאל). השיחה לא היתה מעוררת תשומת-לב, אלמלא העובדה שהשלוש דיברו הונגרית שוטפת. כל אחת מהן הסבירה את הקשר שלה לשפה ההונגרית.

פרדריקה היתה עשירה!



פרדריקה חשבון בשווייץ

תעלומת הירושה של פר-דריקה סגל המנוחה עדיין ממשיכה להכות גלים. סגל ביה מנדלבאום, בת-דידתה של פרדריקה סגל ואחותה של רוזי שטאר, טילפנה למערכת "העולם הזה" מניו-יורק, עיר מגוריה, בעיקבות התחקיר שערך "ה" עולם הזה" על פרשה זו. לגברת מנדלבאום טענות על הטיפול של עורכי-הדין, שמונו כמנהלי העיזבון, ובמקביל היא תוקפת בחריפות רבה את אחותה רוזי שטאר בשל התנהגותה בפרשה. לדבריה, פרדריקה סגל היתה בעלת רכוש רב. מלבד הרכוש בארץ היו בבעלותה בניין-מגורים ומיסעדה בניו-יורק, יתר בון-בנק ובו סכום של 25 אלף דולר וחשבון-בנק בשווייץ ובו סכום בלתי-ידוע.

אם דבריה נכונים, הרי שהערכת הרכוש של חוקר-הביטוח, העומדת על סכום המתקרב לחצי מיליון, קרובה יותר למציאות מאשר הערכת מנהל-העיזבון, העומדת על סכום של כמה עשרות אלפי דולארים בלבד.

חברה-כנסת רפי אררי, התחיל לקבל שיעורי-הנהגה בארץ. **זוהר אהליאב ונעמי רון**

המשיך כמתוכנן. ■ **בנה בן ה-17 של אן קלוד** אררי, אשתו המרוקאית של



(מימין) באה לאירוע חברתי עם הוריה, אישה-העסקים דויד בלס ואשתו איזבל, שאינם מרבים להיראות באירועים חברתיים מאז שיחרורו של בלס ממעצר ממושך בעניין הפרשה הגדולה, שבה הואשם בגניבת עשרות מיליוני דולארים מהתנועה הקיבוצית. הסיבה לבואו היתה רחל בלס, בת-אחי, שפתחה מועדון-ביליארד, ושהזמינה בנוסף לכל בני-משפחתה, גם חברים רבים.

מונולוג של דודו טופז



קשור אליה. אבל המאבק היומיומי הוא קשה לא־פחות. אז אולצתי לקחת פסק־זמן מהמאבק הזה. התחבאתי. אני זוכר איך צילצלתי לשימרון פרס, השארתי הודעה. הוא, כמובן, לא טילפן בחזרה. אספר לך סיפור דומה: יש עיתון הנקרא ישראל שלנו — עיתון יורדים בארצות־הברית. לפני שנה הסרטתי סרט בלוס־אנג'לס. בא עיתונאי אמריקאי, נציג לוס־אנג'לס טיימס, ושאל לדיעותי בכל מיני נושאים. הוא נגע גם בירידה. אמרתי לו: "נצליח

אבא נפטר ב־1976. אם יש עצב — אז זה היה זה. הייתי עצוב מאוד, נתקפתי געגועים עצומים. הייתי זקוק למישהו כדי לשאול, להתייעץ, להחליף דיעות. עד היום. אני זוכר איך בפליטת־פה הצגה של טופז, שהתבססה על פליטת־פה "צ'חצ'חים" שהיתה לו באסיפת־בחי"רות של המערך ב־1981) בהיכל־התרבות, הצגתי מאחורי הקלעים. אז, פתאום, דיברתי אל אבא: "חבל שאתה לא נמצא פה איתך, כדי לראות" באותו רגע הרגשתי כל־כך קרוב אליו. יש

בחלק השמאלי, ברגל שמאל. אני לא זוכר הרבה מאותה תקופה. אני זוכר איך סחבתי את רגלי־שמאל כשהייתי ילד. עד היום, כשאני עולה במדרגות, קורה שלפתע הרגל השמאלית לא סוחבת. כשאני רץ או מתאמץ, אני מרגיש איך אני מאמץ יותר את רגל ימין. אני לא יודע אם הניצחון על הפוליו עיצב בי את כוח־הרצון, העיקשות, הנוסחה להצלחה. הייתי אז ילד אבל אני זוכר איך אבא שלי התעקש, סחב אותי לרופאים, לפיזיותראפיסטים,

בתוכנית החדשה שלי, צורה לנו. אני מעלה נושאים אקטואליים, כמו האינתיפאדה, הכלכלה, סגירת מיפעלים, ההסדרות ומעורבותה בנעשה, הבחירות, האולימפיאדה, תופעת הירידה לחו"ל בקיץ. כן, אני מעלה גם את נושא הפוליו. אני מדבר על גיל ה־40 ומסביר מדוע צריך לחסן רק עד גיל מסוים: "מעבר לכך, אנחנו משותקים..." היה לי פוליו בתחילת שנות ה־50. הייתי משותק בחצי הגוף. חליתי כשהייתי בן שנתיים. זה קרה

"חליתי בפוליו. הייתי משותק בחצי הגוף!"

להתגבר על הכל — הערבים, הש"טחים — רק לא על הירידה, מפני שהירידה היא בגדר תופעה של סטיית־רתיחה לציונות. אני חושב, אמרתי, "שרק אם תפרוץ אנטי־שמיות — הירורים יחזרו ארצה!" זאת היתה הכותרת של המאמר. בדיוק אתמול הגיע אלי חבר המתגורר בלוס־אנג'לס, ואמר לי: "אין לך אפילו מה לחשוב על תופעה בלוס־אנג'לס. שונאים אותך שם!" את מבינה? אדם אומר דבר המקבל סילון ולמעשה, מה אמרתי? אמרתי דבר נכון. זהו יצר ההרס־העצמי שלי. כשסירחון יוצא — לא ניתן להוציאו בחזרה. אפשר להוציא, בקליקלות, שד מהבוקר, אבל איך מחזירים אותו לשם? איך אני מרגיש עם המושג "שונאים אותך"?

בינינו קשרים סימבוליים: שנינו עוסקים באותו המיקצוע, שנינו בני אותו המזל — בתולה. כן, אני בענייני־מיסטיקה. כל אדם מצליח מתחיל להיתפס בזה. אבא מת משטף־דם כמות.

● "הצ'חצ'חים": זהו יצר ההרס העצמי שלי..."

אני אדם פרקטי. אני זוכר את תקופת הצ'חצ'חים, רק לא מעוניין להיזכר. האם זאת היתה התקופה הקשה ביותר בחיי? היו שלוש תקופות: מות אבא, התקופה של פליטת־הפה, אולי הפוליו, אבל אני לא כל־כך זוכר — לא, ופרידה מאשה שמאור אהבתי, מאור הייתי

לא ויתר עד שהצליתי. זה אולי מסביר משהו נוסף על התלות שלי באבא.

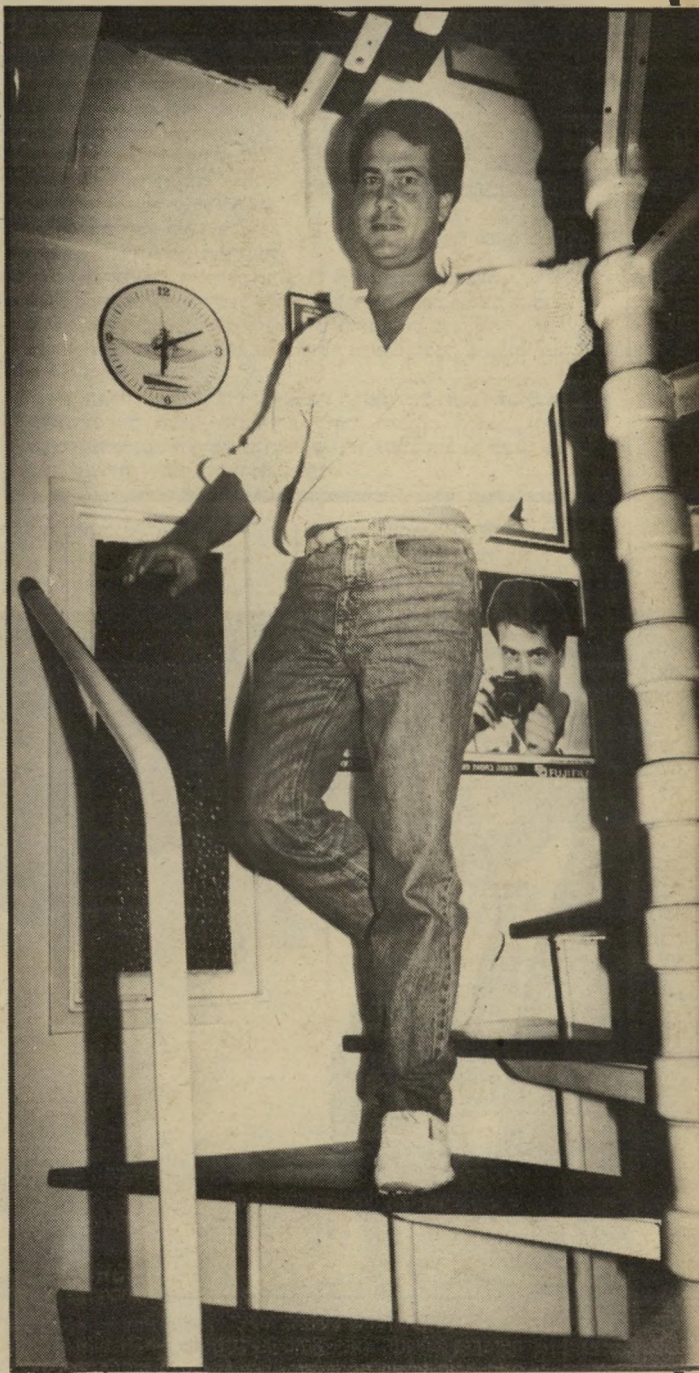
● הורים: "אחרי מות אבא, נתקפתי בגעגועים עצומים..."

ההשפעה של אבא שלי עלי ממשכיה גם אחרי מותו. אני מאוד אוהב אותו, קשור אליו. אני לא יכול להצביע דווקא על זיכרון אחד ממנו. הוא היה אבא אוהב מאוד. הוא פשוט אהב אותי ואת האה שלי מאוד־מאוד. הוא הביע זאת בצורה גופנית — המון חיבוקים. הוא נתן לי המון אהבה, המון חיזוקים. האם נזקקתי לחיזוקים? כיום אני כבר זקוק, תלוי בכך. התרגלתי...

זה נכון שאני נוהג לדבר יותר על אבא. אמא שלי היתה היהודיה האחרונה שנה שעזבה את גטו ורשה לכיוון פלשתינה. זה היה ב־1939. היא עברה עד אז דברים איומים — היא היתה אשה יהודייה, נתפסה על־ידי הנאצים... אבא שלי, שכבר ניהל איתה רומאן, שלח לה סרטיפיקט. היא עברה דרך תורכיה וחצי העולם, בדרך לישראל. משהגיעה לישראל, נודע לה ש־מישפחתה נשלחה לתא־הגאוזים. נשאר לה רק אבא שלי, שהיה מבוגר ממנה 12 שנים — הוא היה בן 31, ואילו היא בת 19. הוא הפך לה למאהב, ליריד ולאבא. אבל אני לא כמו שלמה ארצי ויהודה פוליקר, לא עושה מכל זה כסף.

אני זוכר שהבית היה מסורתי. מדי יום שישי היינו קוראים פרקי־נח: פעם מניח רוח, פעם סיפור נוח. קוראים — ומדברים על זה. זה מאוד השפיע עלי.

אני זוכר איך אמא היתה קוראת לנו את שולחן ערוך. כשהיינו כלונדון. גרנו שם מאז שהייתי בן 5 ועד שהייתי בן 8. לא קראנו את זה מפני שהיינו רתיים, אלא מפני שזה היה מעניין. אבא היה יותר דומיננטי בבית. הוא היה אמן בכל המובנים. הוא מאוד השפיע עלי. על עצמו היה אומר שחשוב לו המסר באמנות. הוא היה קורא את עגנון, י"ל פרץ, הרצל — את יודעת שהרצל היה סופר? הנה, שלמה ניצן קורא כיום עגנון. אני מלא הערכה כלפיו. אני לא יודע אם הוא רצה שאהיה אמן, אבל האווירה בבית רצתה בזה. החזירו בי שאני חייב לעמוד בצפיות כל העת.



טופז השבוע בביתו. כשאני עולה במדרגות, קורה פתאום שהרגל השמאלית לא סוחבת...

"כשהייתי קטן, ברגל שמאל..."

היה עוד בראשית הקיץ. דודו טופז בא למגישה וסיפר בצורה מבלבלת שהבטיח להיות בקונצרט כלשהו ולא הצליח להגיע לשם, אם כי חיפש את המקום: "רצתי ורצתי וחישפתי אחר המקום... וכשאני רץ — אני מרגיש איך אני מאמץ את רגל ימין..." ואז הוסיף כבדרך־אגב: "היה לי שיתוק־ילדים, כשהייתי קטן, ברגל שמאל."

"אבל הפוליו היה בארץ בתחילת שנות ה־50! הגבתי מופתעת, כי לי הזכיר הפוליו רק סיפורים מימי המעברות."

טופז אישר: "כן, היה לי פוליו כשהייתי קטן". בסוף הקיץ פרצה מגיפת התפרצות/בהלת (מחק את המיותר) הפוליו. במהלך הראיון הזה עלו הנושאים האקטואליים שבהם מטפל טופז בתוכניתו החדשה, וביניהם הפוליו. שאלתי את טופז — מי שנחשב לאחד הגברים היותר יפים בישראל — האם גם הוא נתקף בבהלה הלאומית מהחיידק. הוא היה מופתע: "אבל כבר סיפרתי לך שהיה לי פוליו. אני בטוח שלך סיפורתי!"

הוא שוחח על הפוליו ועל כל נושא שבעולם בחופשיות גמורה. הצורה הבוגרת שבה הוא מעמיד את הדברים, בצירוף מאניירות ילדותיות, מושכת את הלב. גם על מישיגים אי־אפשר שלא לסלוח לו.

כשפגשתי את טופז, בראשונה, הייתי מלאה הסתייגויות מכיכובו התדיר בטורי־הרכילות, בפתחות ובסגירות, תצלומים עם חתיכה א', תצלומים עם חתיכה ב'. טופז לא חסך במאמצים כדי לשכנע שכל הפסטיבל הזה נעשה שלא באשמתו, ושהדבק לו דימוי שאינו תואם את המציאות. תמהתי על העובדה שאחד הרעיונות המבוקשים ביותר במדינה, מושא־חלומותיהן של כל מיני נערות, זקוק למידה בלתי־סבירה של יחס, חיזוקים, תשומת־לב, הקשבה, התפעלות.

שלא כדרכם של יפים אחרים מלידה, אין טופז מתייחס ליופיו כאל דבר המובן מאליו. יופיו, גם על דרך ההכחשה והדגשת התוכן, הוא חלק מטופז, הוא נושא. נראה לי שרק אחרי הסיבוב שעשה בשיחה זו — החל באב הדו־שיח, דרך הפוליו, דרך טראומת הבחירות של 1981, דרך האם שהיתה צעירה בהרבה מהאב — התגבש סיפורו השלם של דודו טופז. סיפור של הצלחה, ולא רק על הבימה.



טופז עם אחיו מיקי בין אמו לי ואביו אליהו גולדנברג
אני לא כמו שלמה ארצי ויהודה פוליקר, לא עושה מזה כסף...

אם כי הייתי נמוך — הייתי 152 סנטימטרים. כל הבנות היו עומדות וצובטות אותי בלחיים, בזמן שאני רציתי לצבוט אותן... התחלתי להתגלח רק בגיל 21. הכל בא לי במאחר.

הייתי ילד מאוד יפה, וקיבלתי חיזור קים על כך גם בבית. לא גרמו לי להתייבש בזה, אבל עיקר החיזוקים בבית היו בעניין הכישרון.

כילד, נדרתי הרבה: נולדתי בחיפה, עברתי לתל-אביב. בגיל 4 היינו שנה בקיבוץ אפעל (רמת-אפעל של היום), מפני שאמא שלי לימדה שם. אחר-כך נסענו לשלוש שנים ללונדון, ואז חזרנו לתל-אביב.

אני לא יכול להילחם ברגשות. חבל לי, כואב לי, שיש בכך חוסר-צדק. אני לא נוטר לאנשים שהתרחקו ממני ב-1981 (פליטת-הפה). אני לא טיפוס נקמני. אני נמצא במצב כזה — של הצלחה, למעלה — שאני יכול לסלוח.

אחרי שאמרתי מה שאמרתי ב-1981, מצאתי פתק בתיבת-הדואר: «גם בבניין הזה גרים צ'חצ'חים. תסיק מס' קנות! אני יודע בדיוק מי היה האחראי לפתק. לא הגבתי אז. אותו איש היה הראשון שבא ב-1984 לבקש הזמנות לפליטת פה. נתתי לו, בטח.

אם חשבתי להשתלב במערכת-הביטחון הנוכחית? בהופעות אני מביע דיעות על הנעשה. בהופעות שלי נוכח חים יותר אנשים מאשר כל האנשים המגיעים לאסיפות-הבחירות המתקיימות ברחבי הארץ.

זאת לא שאלה של התחמקות, פחד. האם יצאתי מהבור של הצ'חצ'חים? אני לא פחד.

● כילד: „כל הבנות היו

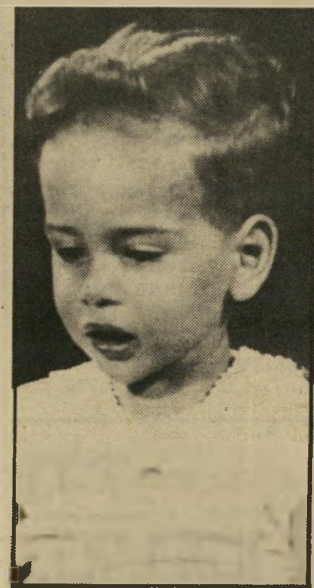
צובטות אותי...”

הייתי ילד טוב. לא הייתי מה-משתוללים. לא שיחקתי כדורגל. הייתי אהוב. המורים טענו שאני מוכי שר, אבל לא משקיע.

בקרוב הילדים, הייתי המציג. היתה לי מצלמה. הייתי הולך איתה כל הזמן ומצלם. זה מצחיק, לא חשבתי על כך קודם-לכן, אבל התפאורה בהצגה הנוראית שלי היא מצלמה. עד הרגע הזה לא היה לי ברור מדוע בחרתי דווקא במצלמה.

אני מסביר בהצגה שאני צלם המצלמה תמונת-מצב, רק מה? הפילם שלי רגיש יותר.

בנות דווקא אהבו אותי בגיל קטן,



טופז בן שנתיים (1948)
המון חיבוקים...

● נגבר: „אם היו

מציעים לי חמישה, שישה

ס"מ נוספים לגובה...”

אני מרגיש טוב עם עצמי כגבר. אני בטח נשמע כשחצן, אבל מבחינה שיכלית אני עובר כאדם

מבוגר, ומבחינה ריגשית אני עובר כילד. יש ניגודים. לכן זה אולי מוצא חן בעיני כמה אנשים, נשים.

אני מסוגל לתת את כל העולם לאשה שאני אוהב, אבל יום אחרי-כן אני מסוגל לקפוץ לטראנס של עבודה ולשכוח בכלל שהיא קיימת. אני יודע שזה לא טוב.

מה מבדיל אותי? לא יודע. „נבהל”, „מפחד”, „חושש” — אני צריך להבהיר

לעצמי מהם המושגים האלה. מהי אהבה? משיכה מינית חזקה, כשמעריכים את הראש של משהו, כשי צוחקים ביחד, כשטוב יחד, לא?

האם אני סכסי? יש נשים רבות שהיו רוצות ללכת איתי למיטה, אבל אני לא יודע אם זה מפני שאני סכסי או מפורסם.

כשאני נמצא בחו"ל, קל לי יותר לשפוט, מפני ששם אני לא מוכר. אין לי מה להתלונן, המצב לא רע.

אני ככלל לא משחק על הקו הזה. אנשים מפרשים כפי שנוח להם לפרש. מה אני יכול לעשות אם בחורה, ששינתה את שם-מישפחתה שלה ל„טור פז”, כותבת לי: „מכיוון שלא אתחתן איתך, אז לפחות...?”

האם זה מלגף לי את האגו? כבר לא. בעבר — כן.

אני חושב שמה שקרה זה שפשוט נמאס לי. טוב שזה קרה לי, השינוי הזה. זה קרה לפני חמש שנים.

מבחינה אמנותית, אני לא מזלזל בשום-דבר שעשיתי בגיל 24, 25 — לא במערכונים, ואפילו לא בצילומי-הדרוגמות. הם קיימים באותו הסולם שעליו טיפסתי, אבל בתחתית הסולם.

כשאני נזכר איך נהניתי פעם מכך שילדות היו ניגשות אלי לבקש חתימה, אני מחייך חיוך גדול. פעם היה לי חשוב שכולם אמרו כמה אני יפה. הייתי מאוד יפה.

להיות גבר יפה? זה לעורר קינאה מצד גברים. כיום אני לא חושב שאני כזה יפה. אני נראה בסדר.

מהו תסביד-היופי שלי? בואי נאמר שאילו היו מציעים לי חמישה-שישה סנטימטרים נוספים לגובה — לא הייתי זורק אותם. זה תמיד נראה לי מאוד כיף, להיות גבוה.

בעבר סבלתי יותר מהעניין הזה של „גבר יפה”. לפני 15-20 שנים היו הרבה מאוד השמצות מהכיוון הזה: ניסו להגיד שאני הומו, שאני טיפש. התגורר בה שלי היתה תמיד עם הרבה כאב. לא הגבתי בזעם, לא בכעס, אבל זה כאב.

● כסף: „עיצבו לי דירה

עם ג'אקוטי

חדר-שינה כזה...”

עשיתי כסף בתוכניות שלי (פליטת-פה. כלי חשבון). הרבה כסף, יחסית. כסף — זה ביטחון, זה גב, זה אפשרות לעשות דברים נוספים.

לא היו לי תקופות שהיה חסר לי כסף, אבל היו לי תקופות שלא יכולתי לעשות מה שאני רוצה — לקפוץ ליפאן לשבוע כדי לראות תיאטרון, לקנות מה שאני רוצה. אבל אין לי (המשך בעמוד 16)



טופז והחתיכות בימים ההם
לפני חמש שנים זה פחאום נאמס לי...

הדירה של זנבר

שלים, אסר זאת התקשיר. בצר לו קיבל את הסכמת הבנק לפרטיות התעשייה לרכוש את הדירות ברחוביפנקס, במחיר של 150 אלף לירות, לעומת המחיר הריאלי של 250 אלף לירות (עובדה שצויינה על-ידי חברי מועצתהמנהלים של הבנק, שי' התנגדו לעסקה, כמו המנוח מרדכי זגלני). הגדילו גם רטרואקטיבית את משכורתו בבנק ל-5000 לירות לחודש, וההפרשים, בתוספת פיצוייפטרות, מוגדלים, נתנו לו 100 אלף לירות. עוד 50 אלף הסדיר לו הבנק בהלוואה נוחה ביותר. לעיסקה התנגדו בשעתו עוד חברי מועצתהמנהלים של הבנק לפי חוק התעשייה, כמו **אברהם זבי** רסקי מבנק הפועלים.

אחרי שחשפתי ופירסמתי את הפר' שה, מסר אותה זנבר לבדיקה ליו"ר ועדתהכספים של הכנסת, **ישראל קרגמן** המנוח, אולם העלים ממנו כי היתה ברשותו דירה בירושלים, ולכן לא היה זכאי לדירת-שרד (זנבר טען כי בסך הכל קיבל דירת-שרד בתל-אביב במקום בירושלים). כנעל מניה בבנק פניתי בנג'ץ נגד העיסקה. בנג'ץ קבע כי מכיוון שרכשתי

בדיעה בהארץ הצהיר המועמד לניהול בנק לאומי, **משה זנבר**, כי הוא "שוקל הגשת תביעה מישפטית נגד ח"כ **אוריאל לין**". לין טען כי אין זנבר מתאים לתפקיד הרם בבנק, מכיוון שבכך רכש דירת-שרד מן הבנק לפרטיות התעשייה בתנאים חריגים, וקיבל הלוואות מוזלות בעת ביצוע הרכישה. זנבר הוסיף כי נושא הדירה נמצא ככשר ותקין על-ידי ועדתהכספים של הכנסת, ונבדק גם בערכאות מישפטיות. ונמצא שנהגתי כשורה.

אני מוכן להמר על כל סכום כי זנבר ימשיך "לשקול" את הגשת התביעה עד שהמישקל יתבלה, שכן יריביו לין הם אמת.

עד 1971 היה זנבר יו"ר מועצת המנהלים של הבנק לפרטיות התעשייה, במשכורת של 3500 לירות לחודש. הוא גר בתל-אביב בדירה שהבנק רכש ברחוביפנקס. למעשה היו אלה שתי דירות שאוחדו, וזנבר שילם שתי שכירות סימליים לבנק. בסוף השנה מונה לתפקיד נגיד בנק ישראל. הוא היה זכאי לקבל דירת-שרד בירושלים, אולם מכיוון שהיה בעל דירה בירושלים

יוקר המחיה

מחלקת-המחקר של הבנק השווייצרי יורביאס ערכה סקר משווה של יוקר-המחיה בערים שונות בעולם. הסל הורכב מ-111 פריטי שרונים ומוצרים, הדרושים למחיה. הסכום הדרוש לקיום סביר נקוב בדולארים:

טוקיו - 2610; אוסלו - 1890; הלסינקי - 1820; סטוקהולם - 1710; קופנהאגן - 1680; ז'נבה - 1670; ציריך - 1640; דבלין - 1320; לונדון - 1320; ניו-יורק - 1310; וינה - 1310; שיקגו - 1300; מאדריד - 1270; דיסלדורף - 1260; פאריס - 1250; פראנק-פורט - 1250; אביד'בי - 1240; מילאנו - 1230; ג'דה - 1210; בריסל - 1200; בחריין - 1180; טורונטו - 1150; תל-אביב - 1140; יוסטון - 1130.

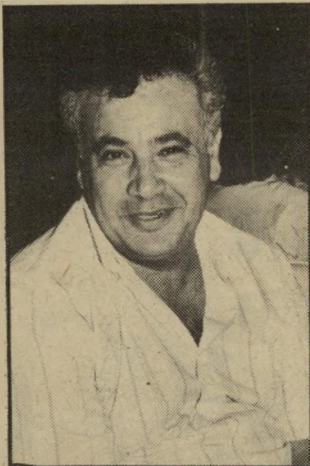
אחרי תל-אביב, מבחינת הוז' לות לחיות, באות גם אמסטרדם, מונטריאול, לוקסמבורג, סידני, לוס-אנג'לס (1990). הזולות ביותר: סאן פאולו (750); מכסיקו (720); ריו (720); בומביי (710).

בל"ל: כדאי למכור נכסים בהפסד

מדיניות של חיסול-השקעות לא כדאית גם במחיריהפסד משתלמת, לפי בנק לאומי. מאזן הבנק לסוף 1987 מראה על הפסד נטו ממכירת נכסים שהיה 6.2 מיליון שקל. סכום זה מהווה את ההפרשה המלאה בגין ההפסדים ממכירת-נכסים. המכירה שיחררה הון פעיל לפעילות פיננסית בסך 393 מיליון שקל. גם ב-1988 תימשך המדיניות, וימכרו עוד 60 נכסים. נתונים אלה מראים בבירור כי המדיניות נכונה מבחינה כלכלית.

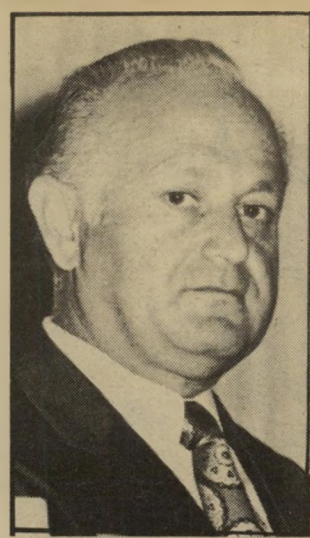
גניש השתלט על שוק הכישיכשים במיאמי

אהרון שלום גניש רכש משור תפיו את חלקיהם בשוקהפישיכשים במיאמי, בסכום של 1.2 מיליון דולר.



יו"ר גניש 1.2 מיליון דולר

המוכר העיקרי היה עזרא טיסונה. השוק, שהוקם על-ידי טיסונה לפני חמש שנים, הפך הצלחה מסחררת ומכנסים לבעלים כרבע מיליון דולר לחודש.



מועמד זנבר לא נותנים לחחול לשמור...

את המניה בבנק אחרי עסקת-הדירה, זנבר, נבדק גם בערכאות מישפטיות. נוסף על פרשת-הדירה יש לזכור כי זנבר הוא אבי המיתון של שנות ה-60, האחראי למפולת בוק ארץ-ישראל בריטניה, ועוד פאשלות רבות. ללא ספק, אינו מתאים להיות בעל הבית של בנק לאומי. אחרי הכל, לא נותנים לחתול לשמור על השמנת. ומי שחלב את הבנק לפרטיות התעשייה אינו מתאים לניהול בנק אחר.

בג"ץ נגד מינוי פקיד שומה בבאר-שבע

מינוי פקיד-שומה בבאר-שבע הביא לפניה לבג"ץ של עובד המישרד בבאר-שבע, דוד איילון, נגד בחירתו של אפי חרמוני לתפקיד. בפנייה לבג"ץ, שהוגשה על-ידי עורך-הדין יגאל מדר, נטען כי תנאי המיכרו הסטנדרטיים לתפקיד זה שונו על-ידי הוספת שורה במכונת-כתיבה, שבה נאמר כי מועמד שלא עבר קורס מפקחי-מס-הכנסה יצטרך, אם ייבחר, לעבור אותו בשנה הראשונה לתפקיד. הוספת השורה נועדה להקטין את מינויו של חרמוני, שלא עבר קורס כזה, ושאינו לו כל ידע בניהול שומות. חרמוני עובד במס-הרכוש. לעומת זאת העותר הוא יועץ-מס מוסמך, ובעל תואר מ"א, ועבר כמפקח-מס-הכנסה במשך שש שנים. אחרי שנבחר חרמוני בוועדת-המיכר רזים, הוא התחיל ללמוד בקורס למפקחי-מס-הכנסה. אולם בעוד שה קורס החל ב-28 באוגוסט, החל חרמוני לומר בו רק ב-4 באוקטובר. הקורס הסתיים ב-13 באוקטובר.

מה ההבדל בין שפירא ללבידי אשקלון?

להורים מזומנים לחברות במצוקה, כדי לאפשר להן להתקיים, ולהפוך הן הקי כור במיכנים להון פעיל. חברת חדיראן, למשל, מכרה לפני חצי שנה את בית משרדה בנבעת-שמואל 153 מיליון דולר, ושוכרת אותו מהבעלים לתקופה מובטחת של 10 שנים. לפני 10 שנים עשתה מיבני תעשייה עיסקה דומה עם מיפעל לבידי אשקלון, שהיה במצוקה. המיכנים נמכרו אז תמורת 2.5 מיליון דולר. המיפעל נחלץ מצרותיו, והיום הוא מעסיק 350 עובדים. דוד קרמלמן, מבעלי המיפעל, מסר כי עתה מתנהלים מגעים לרכוש את המיכנים בחזרה מן החברה הממשלתית. האם ישנה סיבה לכך שמה שמתר למיבני תעשייה לעשות עם לבירי אשקלון, או עם תישובת אופאר או חברות אחרות, יהיה אסור לעשות עם שטיחי כרמל. רק מפני שאברהם שפירא הוא ח"כ? האם יהיה טוב יותר אם המיפעלים ייסגרו ומאות עובדים יישארו ללא תעסוקה? כל עוד המיכנים שווים את סכום הרכישה, אין פסול בעיסקה.

חברת מיבני-תעשייה הממשלתית החליטה לרכוש מחברות שטיחי כרמל את המיכנים שלהם, ולהשכירם להם בחזרה. מטרת עיסקה מעין זו היא



תעשיין שפירא יהיה טוב יותר אם המיפעל ייסגר

מישפחת טייבר: המשך המילחמה

ולקחת מעת לעת הכנסה מכל פריטי הרכוש, על-פי הצורך. התצהיר מסביר מדוע נטל המצהיר כספים על חשבון פוליסת-ביטוח שעשה בשעתו המנוח לטובת כל ילדיו. המנוח לא הורה איך לנהוג ברמייה-ביטוח, והיה זקוק להם בחיי באורח חיוני ומיידר. התצהיר טען כי מניות ציון, שהיו בעיזבונו, לא נמכרו, מכיוון שמחירן היה נמוך ביותר בגלל משבר בכורסה (בעיזבונו 10% ממניות חברת-הביטוח ציון).

אברהם טייבר, מבעלי חברת-הביטוח ציון, שנגדו הוגשה תביעה על-ידי אחותו **טליה עינבר**, הגיש בקשה למתן רשות להתגונן, באמצעות עורך-הדין **דב וייסגלס**. בתצהיר שצורף לבקשה טען טייבר כי אביו המנוח **אפרים טייבר** (אחיו של **ישראל טייבר**, מקם ממלכת-טייבר) לקה בשבץ-מוח ב-1981, ומאז דעתו היתה מתערפלת עליו מעת לעת. המצהיר התבקש על-ידי אביו לטפל ברכושהמישפחה ולכלכל את צורכי המנוח ואשתו,

התובעת טענה עוד כי הנתבעת 3 פעלה בקנוניה עם הנתבע 1 ועם הנתבעת 2, ולצורך כיסוי הוצאותיה ואישיות לא פנתה אל נתבעת 2 ואל הנתבע 1 על-מנת שיפעלו כאמור בסעיפים 13 ו-14 לחוקה "א", ותוך הפרת חוקה "א" הנ"ל והחזרה בעל-פה הנ"ל, ותוך העלמת מעשים אלה מהתובעת, משכה לעצמה באמצעות נתבע 1 כספים רבים כהלוואות ע"ח הפוליסה והשלישית, ורוקנה את ערך פדיון הפוליסה כמעט כליל מתוכן והקטינה את חלקה של התובעת בערך פדיונה המלא של הפוליסה הזאת.

קטע מכתב-התביעה של טליה עינבר נגד אברהם ועיונה טייבר המנוח לא הורה איך לנהוג ברמייה-ביטוח

חליתי בפוליו
(המשך מעמוד 15)
שאיפות לקנות מטוס פרטי או יאכטה. נתתי לארכיטקט לעצב לי את הדירה. אל תשאלו! הוא עיצב לי דירה עם ג'אקוזי, חדר-שינה כזה של דוג' וזוא. אני לא מרגיש עם זה כבית. לא מרגיש עם זה טוב.

חלום: הגיל שלי הוא

הגיל! ומה אחר-כך?

רגיל שנתיים-שלוש חלמתי להיות טייס. היה לי חלום קבוע: לעוף. אחר-כך היה לי חלום להיות רואה ובלתי-יגדא. אם יש לי איזה סיוט קבוע? כל המצליחנים בארץ בשטח-הבידור — ירדנה ארזי, שלמה ארצי — הם פחות או יותר בגילי, בין 36 ל-42. זה הגיל. ומה אחר-כך? אחריו יש מצליחנים צעירים, זמרירוק. אני גדלתי על אריק איינשטיין — זאת היתה הדוגמה שלי. הייתי רוצה להיות, כעוד כמה שנים, במצב של הבדרנים נאמבר 1 (מיספר 1) בארצות-הברית.

מה פירוש, במצבם? אני חושש שכישיה, בעת-ההשם, ערוץ שני, אנתנו עלולים להיחשב כקשישים, כמו שחשנו בעינינו אלה שהקימו את המדינה. בכל זאת אני מתעורר כשאני רואה את ריבקה מיכאלי. היא עברה את גיל ה-50 ומנחה את סיבה למסיבה. מעבר לחלומות, אני רואה עצמי מריץ את צורה ל-300 פעמים, רואה עצמי עושה סרט נוסף. אני מקווה שזה ייצא הפעם יותר מתוך הלב מאשר הסרט הקודם.

מאוד הייתי רוצה להגיש תוכנית בטלוויזיה. אילו רק היו נותנים לי, הייתי עושה תוכנית, אחת לחודש. רק בידור.

נאב: קינאה — זוהי חובעה כליך כואבת.

הפסקתי כבר להציץ לטלוויזיה רעיונות לתוכניות. הפחד לקבל "לא" כן אני עלול להיתקל ביותר מדי שיקולים שאני לא מבין אותם. קיבלתי יותר מדי "לא" מהטלוויזיה. בכל פעם אני נתקל במיני קומבינות לא ברורות. אני נתקל בהתחמקות. קשה למצוא אנשים, קשה להגיע אליהם בטלפון.

התעייפתי מהמירדף הזה. זה כואב, זה משפיל, זה נורא כואב. אני מבין שאני מעורר קינאה, אבל אני לא מהווה תחרות לאף אחד, לא רוצה להרוויח שם כסף — מפני שמה שהם משלמים זאת בדיחה. לא צריך לקבל יותר פירסום — יש לי ואני מקבל מין כזה יחס מעליב!

קינאה זוהי תופעה כליך כואבת! הארץ מתחלקת לשני חלקים בדיוק: למי שמקנאים ומי שמקנאים בהם. ככל זאת, אני מעדיף להיות בסוג השני. אני גם לא אוהב את הדימוי שנוצר לי. אולי זה נעשה תוך כדי שיתוף-פעולה איתי, הצילומים של הג'אקוזי בדיתי, וכדומה. נראה שיש בי מין אורייני פנימי. דווקא מצבים של מתח, כאסה, לחץ, כעס, מעוררים בי את האדרנלין, את כוחהיצירה.

הרי המלה "יצירה" נובעת מהשורש צר. זה יכול להיות מופנה למי, ואז אתה יוצר ילד, אם אין תקלות, או שזה יכול להיות מופנה ליצירה אמינות.

אבל מעדיפים להתייחס לדברים חיצוניים, אם כי היופי הוא בעיני המתבונן.

טורירכילות? אני לא נכנה על כך. בעבר נהניתי, בעבר זה היה לי חשוב. בעבר היה לי חשוב להיות יפה. אני לא יודע אם היום, כשהשתנתתי, אני מבוגר. עדיין אני נהנה מזהבנים הנחשבים לילדותיים. אולי אני עדיין ילדותי. מדי בגרות? כובד-ראש, אולי, סלחנות, גמישות, רכות?

האם אני חש בדידות? נכון שאני חי לבד, אבל אני לא יודע. לפעמים אני יוצר בכוונה מצבים של לבד. אני מנתק בכוונה-תחילה את הטלפון. אבל אני זקוק לכמה אנשים קרובים. הדרך שלי לפתור בעיות, היא לדבר עליהן. העולם הזה 2668

לזיין למען הבתולין

היה זה ויכוח מצצה מאוד, תרבותי מאוד, והוא הסביר את הדברים, עד כמה שזה ניתן במדיום זה.

למחרת היום עשיתי סיור בכמה מן המקומות היותר צפופים בברלין, ואחר־כך עברתי בשני נמלי־תעופה גרמניים מלאי־אדם, ברכי הביתה. אף שמיליוני גרמנים ראו אותי בערב שלפני כן, לא שלח בי איש מבט ישיר, וכמובן שלא ניגש אלי.

בישראל זה קורה תמיד. אחרי כל הופעה בטלוויזיה, ולוא הקצרה ביותר, תוקעים בי עיניים במקומות ציבוריים, מצביעים באצבע, וזים מחייכים אלי, ואף ניגשים אלי ומחווים דיעה על ההופעה. בגרמניה זה לא יתכן. רק פעם־פעמיים, כשפניתי הצידה, תפסתי זוג מתלחש תוך כדי שליחת מבט חטוף בי.

מה נעים יותר? אינני יודע. זה די נעים כשאיש אינו מטרד אותך. אבל זה גם די נעים כשזרים ניגשים אליך ברחוב ואומרים: "כל הכבוד, היית בסדר". (ולפעמים: "ימח שמך, יא מאניאק")

הקרב על מגידו

ככל פעם כשאני עובר בוואדי־עארה בוערת בי חמתי להשחית. הכביש המוביל מחדר המגידו הוא אחר מצרי־התנועה החשובים ביותר בארץ. הוא היה כזה מקדמת דנא, כשהיה חלק מ־"הר־הים" ממצריים לדמשק.

אין זה מיקרה שהקרב הראשון בתולדות האנושות שפרטיו נרשמו והשתמרו היה הקרב על מגידו בשנת 1468 לפני הספירה. הפרעה תחומיתסס ג' כבש את מגידו מידי הכנענים, כדי להבטיח את הדרך הזאת לכוחותיו. כעבור 3386 שנים, ב־19 בספטמבר 1918, ערך שם הגנרל הבריטי סר אדמונד אלנבי את קרב ההכרעה, שהביא לכיבוש הארץ כולה מידי התורכים. אם להאמין לבית החדשה (ספר ההתנלות, 16) הרי ב־"הר־מגידו" (ארמגדון בלעז) ישפכו המלאכים את שבע קערות הוועם של אלוהים כיום־הזו.

במלחמת־הלבנון עבר חלק גדול מן התחבורה בנתיב זה. שיירות ארוכות של רכבים נעו בו יומם ולילה ממרכז הארץ לעבר מטולה ואר־הארזים.

אך זהו אחד הכבישים המזוהים ביותר בארץ. יש בו רק שני מסלולים, והוא גדוש סיכונים ועיקולים. די במשאית כבדה אחת כדי להכריע עשרות מכוניות מתקדמות במשך חצי שעה בקצב של חילוץ. מי שפוקעת סבלנותו ומנסה לעבור, שם את נפשו בכפו ומסכן את הוולת.

בגדה המערבית יש כבישים חדשים נהדרים, רכי־מסלולים, פאר הנוסע־הכבישים, לנוחותם של קומץ מתנחלים. ואילו כביש עמוס זה נשאר כפי שהיה בימי הבריטים, ואולי בימי התורכים. (אם לא כימי הכנענים.)

מדוע? הרי מוכרח להיות איזשהו הגיון בשיגעון הזה. לא מצאתי אלא הסבר משכנע אחד: הכביש הזה עובר בשטח ערבי. משני צידי שוכנים כפרים ערביים.

אמנם, רוב הנוסעים בו הם יהודים, אמנם, הוא משמש צורך אסטרטגי חיוני של המדינה. אבל מכיוון שהוא שוכן באזור ערבי, לא עלה על דעת שר־התחבורה, בני כל המיפלגות, להרחיבו. אחרי ככלול הכל, זוהי מדינה יהודית, לא?

החיים הם חגיגה

בברלין ראיתי אדם מאושר. יש כזה. הוא ישראלי, ושמו שימעון עדן. בברלין קוראים לו גם רולף. אני רואה אותו פעם בכל כמה שנים, כשאני מזדמן לברלין, או כשהוא מזדמן לתל־אביב. מאז שאני מכיר אותו — איזה 30 שנה — הוא לא השתנה.

חוסר־השינוי הזה הוא תמצית חייו. לכל אדם יש מטרה בחיים, מודעת או בלתי־מודעת. פלוני רוצה להיות עשיר, אלמוני רוצה להיות מפורסם. זה רוצה בשל־טון, זה רוצה להיות נאהב. שימעון עדן רוצה להיות צעיר.

והוא מצליח בזה. לפי החשבון שלי, הוא מתקרב לגיל 60. אך כשרואים אותו כמועדון־לילה ב־ברלין, תמיד ובלונד, לבוש ב־מקטור לכן ובכתנות אופנתיות, פלוס, אפשר לחשוב שהוא בן 35. הוא גם מתנהג כך. הוא מוקף תמיד בצעירות יפהפיות (ברלין מלאה בכאלה). הוא תושב־קבע בכל מועדוני־הלילה. נדמה שהכל מכירים אותו.

בשנות 50, אחרי שעבר מחפה לברלין, התפרסם כ־"נער־השעשועים של ברלין המערבית". הוא הקים שני מועדונים משלו, עדן ועדן החדש. שניהם עדיין קיימים, עדיין משגשים. אחד הוא מועדון־לילה קלאסי, שבו שותים, אוכלים ומסתכלים בהצגה (מין מתון, בלי פורנוגרפיה). תיירים אמריקאים קשישים, בלוויית רעיותיהם כסופות־השיער, מביטים בציינות בחתיכות היפהפיות על הבימה הקטנה, בכמעט־סטרטיפיטיו. השני הוא דיסקוטק סוער, שבו מצטופפים מאות זוגות, כולם צעירים.

בגרמניה עדן הוא גרמני. בישראל הוא ישראלי. יש לו כאן מישפחה. לא מכבר חגג כאן ברי־מצווה של נכד. לאן הוא שייד בעיני עצמו לכל העולם. אין הוא מאמין במולדת. אין הוא מאמין בשורשים. העולם מתאחד, הגבולות באירופה נעלמים. הוא מרגיש בבית בפאריס, בברלין, בניו־יורק ובתל־אביב.

הוא אופטימיסט. אין מלחמה. השלום הולך ומתבסס בעולם. העסקים פורחים. בגרמניה ובאירופה יש כסף לכולם. יש המוני חתיכות נהדרות. המתירנות חוגגת. יש מרצדס לבן. מעולם לא היה המצב יותר טוב. והוא יהיה עוד יותר טוב.

בשביל שימעון עדן, צעיר ניצח, החיים הם חגיגה.



עדן

חלל אבנרי, העולם הזה

אורי אבנרי



(שמונה חודשים לפני כן, ביולי 1932, כאשר היטלר היה עדיין חרוק מן השליטון, הוא זכה ב־37% של הקולות.)

תגובת הקהל היתה חלק מן השידור, שאורגן במתכונת מעניינת. מסביב לשולחן ישבו שיבעה מתוכחים והמנחה. ביניהם התנהל ויכוח ער, כשזה נכנס לדיבר־זה (באדיבות), והוויכוח קולח באופן חופשי.

על בימה מוגבהת, לאורך הקירות, ישבו ליד שולחנות עגולים כמה עשרות אנשים ונשים, שביקשו מראש להיות מוזמנים, ביניהם נציגים של גופים שונים הנוגעים לנושא. לאחרים מהם ניתנה מדי פעם זכות־הדיבור.

חוץ מזה טילפנו צופים מן החוץ, ודיבריהם הוכנסו מדי פעם לשידור באמצעות פתקים, שנקראו בפי המנחה.

לשידור נקבעה התחלה, אך לא נקבע סוף. הוא התחיל ברבע ל־10 בערב, ונאמר שיימשך כל עוד הוא מעניין. הוא הסתיים ברבע אחרי חצות — שידור רצוף של שעתיים וחצי.

אחת המשתתפות היתה ביאטה קלארספלד, המוצגת תמיד כ־"ציידת הנאצים". היא הישוותה את ילדי־האינפארה לנערי ההיטלריינגנד, שנשלחו על־ידי היטלר לחיות בשלב האחרון של מלחמת־העולם. לא התאפקתי ואמרתי שזוהי השוואה מטומטמת.

מדוע מרגיזה אותי דווקא ביאטה זו?

אז ככה: היכרתי אותה לפני 20 שנה בפאריס. הוזמנתי להרצות באגודה למלחמה בגזענות, ובתום ההרצאה ניגשה אלי צעירה, נאה מאוד, ושאלה אותי בגרמנית אם היא יכולה לראיין אותי למען עיתון של השמאל הקיצוני בגרמניה. היא הציגה את עצמה כגרמניה נוצרית, הנשואה ליהודי צרפתי.

נפגשנו בחדר בבלון. ישבנו בשני הצדדים של מיטה — הרהיט היחיד בחדר — כשבינינו מונח מקלט גדול. דיברנו במשך יותר משעתיים. כל דבריה היו התקפה פרועה על ישראל, כמדינה ימנית, פאשיסטית, תוקפנית. כוונתה הביאה את שגריר ישראל בגרמניה (ראזו), אשר ב־ניתן, המתחנף לאנשי הימין בגרמניה, והתוקף את אנשי־השמאל.

אמרתי לה, בברירות הדעת, כי אשר ב־ניתן נקרא אצלנו "ארתור היפה", ולאוו דווקא "ארתור החכם".

בסוף פירסמה ביאטה מכל הראיון העניין הזה רק את הפסוק האחר הזה: שח"כ אורי אבנרי מישראל אמר על השגריר הישראלי בכון שהוא טיפש.

זה גרם לוויכוח וועם בכנסת. שר־החוץ, אבא אבן, תקף אותי, והעניין כולו היה בלתי־נעים. אך לא התרגשתי במיוחד. כאשר מעניקים ראיונות לעיתונאים, צריכים לקחת בחשבון דברים כאלה.

אולם כעבור כמה שנים צצה ביאטה הנ"ל בישראל, בתכרה המזוהה ביותר. הגברת, שהייתה אך אתמול דוברת של השמאל האנטי־ישראלי הקיצוני, הפכה לפתע בת־התפנוקים של הימין הקיצוני בישראל. שמואל תמיר, בשלב היותר־קיצוני שלו, פרש עליה את חסותו. כך גם אנשי־החרות.

ביאטה עשתה חיל. היא זכתה בפירסום עולמי ברדיפותיה הנועזות אחרי יוון מנגלה המת. (נדמה לי שהיא כועסת עליו עד היום על שהעז למות בלי עזרתה!) עכשיו היא מנהלת תעמולה עולמית נגד הפלסטינים, ברוח הימין הקיצוני בישראל. התפתחות מעניינת.

אך התקרית בין ביאטה וביני היתה מישנית בשידור. בסך הכל

המנחה, גרמניה־יהודיה, תיקנה אותי ואמרה שהרוב לא הצביע בעד היטלר. מייד התחילו גם כל מכשירי־הטלפון בתחנה לצלצל, וצופים וועמים ביקשו להוכיח כי היטלר לא זכה מעולם ברוב־קולות בבחירות דמוקרטיות.

זה נכון, אך זה גם לא־נכון. בבחירות החופשיות האחרונות, שנערכו ב־5 במארס 1933 (היית אז ילד בן 9 בגרמניה) אמנם זכה היטלר רק ב־44% של הקולות. אולם באותה שעה כבר עמד היטלר בראש ממשלת־מיעוט, יחד עם בעלת־בריתו, המיפלגה הלאומית הגרמנית, מיפלגת־ימין קיצונית. זו זכתה ב־8% של הקולות.

כלומר, הקואליציה אשר היטלר עמד בראשה כבר לפני הבחירות זכתה ב־52% של הקולות (17,277,180 קולות לנאצים, 1,136,760 ללאומיים).

האם אפשר לאמר כי פירוש הרבר רוב־קולות להיטלר? זה עניין של פירוש.

האם אפשר לאמר כי פירוש הרבר רוב־קולות להיטלר? זה עניין של פירוש.

האם אפשר לאמר כי פירוש הרבר רוב־קולות להיטלר? זה עניין של פירוש.

האם אפשר לאמר כי פירוש הרבר רוב־קולות להיטלר? זה עניין של פירוש.

קלארספלד עם שרון

פעם ראיתי צעיר אמריקאי שלבש חולצת־טי, ועליה הכתובת: "להילחם למען השלום זה כמו לזיין למען הבתולין".

זה גם כמו לפעול למען השלום על־ידי הטפה לגזענות. וזכרים את הסרט של יוון גבלס, היהודי הנוצח? היהודים מופיעים בו ברמות עכברושים, היורדים מן הארץ והפושטים בכל הארצות. המסר התת־הכתוב: היהודי הוא עכברוש, היהודי מרביק את העולם בדבר, את היהודים צריכים להשמיר כמו שרצים.

כמה מתשדירי־הבחירות של המערך נוקטים שיטה דומה. רואים בהם המוני ערבים, תמיד בצורה קודרת ומאימת. הם רוחשים־כוחשים במחנות אינסופיים. איטריטו הם הולכים להציף את המדינה כולה.

כל זה למען מטרה נכונה: לשכנע את הציבור שכדאי לוותר על עזה ושטחים כבושים אחרים.

גבלס הנ"ל רשם פעם ביומנו, ערב בחירות: "עלינו שוב לפנות אל היצרים השפלים ביותר של ההמון." נדמה כאילו מישוה ב־מערך קרא את הפסוק הזה.

השאלה היא: האם מותר ל־השתמש באמצעים כאלה כדי ל־השיג מטרה כזאת?

אפשר לאמר: העיקר שזה יעיל. העם הזה הוא גזעני. הוא שונא ערבים. אם אפשר לנצל שינאה זו כדי לעלות על דרגה־שלום — הרי זה טוב. הרי אם ה־מערך לא יגיע לשליטון, השלום אבוד. אם אפשר להעלותו לשלי־טון בעזרת אמצעים גזעניים, ואז יעשה שלום — מה רע בזה?

מה רע בזה? רע בזה שבינתיים מעוררים את "היצרים השפלים ביותר של ההמון" ומגבירים את הגזענות. תשדירים אלה מסוכנים אף מן הדיבורים על "ג'וקים מסוממים בבקבוק" מבית־מדרשו של רפול, ועל "חיות דורנגליות" מבית־מדרשו של האיש מרחוב־צמח, כי מופעלות כאן שיטות של שטיפת־מוח המשפיעות במישורן על תהי־ההכרה, על־ידי הקרנות דמויות חשוכות וזוויות־צילום מחוכמות.

יש במדינה קרוב ל־800 אלף אזרחים ערביים. הטיפוסים המסוכנים המתוארים בתשדירים אלה הם בני־מישפחותיהם, שכניהם לשעבר, בני־עצמם. האם התשדירים האלה יעזרו להם להשתחרר מן ההרגשה שהם אזרחים נחותים, שאין להם חלק ונחלה בישראל?

קשה מאוד לעשות שלום בלי כמיהה לשלום, בלי כבוד לצד השני. לפני שניגש שארל להגיל לעשות שלום עם הטורקיסטים של הפל"ן באלג'יריה, הוא דיבר על "שלום בין אמיציה־לב" והעניק לאוייב כבוד. השלום עם מצרים לא היה קם אלמלא התאבד עמ־ישראל באנזור אל־סאדאד, אילו האמין שמיליוני המצרים שם שרצים.

אילו רצה גנדי לחסוך כסף, יכול היה פשוט לקחת את התשדירים האלה של המערך, להקרין אותם כמו שהם ולהוסיף רק פסוק אחד: "הצביעו בעד גנדי, שישלך את השרצים האלה מארמת המולדת."

הליכוד? נהדר!

מניין לוקחות המיפלגות את האנשים האלה ברחוב, האומרים בריוק מה שמאמרים להן? האם הן שולחות את הפעילים שלהן לרחוב, שיתחזו כעובדים־ושבים תמימים?

לא. אמר לי איש־הסברה אחר, זה לא היה הולך. רק שחקן מיקצועי מעולה יכול היה להצליח כראיון כבויים.

מה עושים? הולכים ברחוב, מצלמים עשרות אנשים, ובוחרים מתוכם את השלושה־ארבעה האומרים את הדברים הנכונים (הליכוד נהדר, המערך פנטסטי, אין כמו ר"צ או התחייה).

וזה נתן לי רעיון: די בחברת־סרטים אחת שתצלם בכל שבוע 30-20 עובדים־ושבים. היא תמכור למערך את הראיונות ההומכים במערך, לליכוד את הראיונות המפליגים בשבח הליכוד, וכך־למה לא ליעל ולחסוך כסף?

מי בחר בהיטלר?

השבוע הרגזתי כמה גרמנים קשישים. הוזמנתי להשתתף בתוכנית־טלוויזיה על משולש־היחסים גרמניה־ישראל־פלסטינים. זה היה שידור חי שצולם בברלין, וש־הועבר בזמנית בתחנות אחרות בכל רחבי גרמניה. כמה מיליונים צפו בו.

בין השאר דובר על הדמוקרטיה והכרעת הרוב. הערתי שבי־דמוקרטיה חייב המיעוט לקבל את הכרעת הרוב, אך אין פירוש הרבר שהרוב צודק. הרי בגרמניה הצביע הרוב בעד אדולף היטלר בבחירות דמוקרטיות.

המנחה, גרמניה־יהודיה, תיקנה אותי ואמרה שהרוב לא הצביע בעד היטלר. מייד התחילו גם כל מכשירי־הטלפון בתחנה לצלצל, וצופים וועמים ביקשו להוכיח כי היטלר לא זכה מעולם ברוב־קולות בבחירות דמוקרטיות.

זה נכון, אך זה גם לא־נכון. בבחירות החופשיות האחרונות, שנערכו ב־5 במארס 1933 (היית אז ילד בן 9 בגרמניה) אמנם זכה היטלר רק ב־44% של הקולות. אולם באותה שעה כבר עמד היטלר בראש ממשלת־מיעוט, יחד עם בעלת־בריתו, המיפלגה הלאומית הגרמנית, מיפלגת־ימין קיצונית. זו זכתה ב־8% של הקולות.

כלומר, הקואליציה אשר היטלר עמד בראשה כבר לפני הבחירות זכתה ב־52% של הקולות (17,277,180 קולות לנאצים, 1,136,760 ללאומיים).

האם אפשר לאמר כי פירוש הרבר רוב־קולות להיטלר? זה עניין של פירוש.

האם אפשר לאמר כי פירוש הרבר רוב־קולות להיטלר? זה עניין של פירוש.

האם אפשר לאמר כי פירוש הרבר רוב־קולות להיטלר? זה עניין של פירוש.

האם אפשר לאמר כי פירוש הרבר רוב־קולות להיטלר? זה עניין של פירוש.

האם אפשר לאמר כי פירוש הרבר רוב־קולות להיטלר? זה עניין של פירוש.

האם אפשר לאמר כי פירוש הרבר רוב־קולות להיטלר? זה עניין של פירוש.

האם אפשר לאמר כי פירוש הרבר רוב־קולות להיטלר? זה עניין של פירוש.

האם אפשר לאמר כי פירוש הרבר רוב־קולות להיטלר? זה עניין של פירוש.

האם אפשר לאמר כי פירוש הרבר רוב־קולות להיטלר? זה עניין של פירוש.

האם אפשר לאמר כי פירוש הרבר רוב־קולות להיטלר? זה עניין של פירוש.

שבועון חשוב המופיע בפאריס, שהתמחה בענייני אפריקה, חושף פרטים מדהימים על עסקיו של ברוך רפפורט (למטה, עם שימרון פרס ואריה גוראל) באפריקה, ועל 60 המישפטים שהוא מנהל בוזמנית עם כל העולם



ס יכסוך מוזר, בעל היבטים רבים, ניטש כעת בין ממשלת-גאבון לבין איש-עסקים בינלאומי עשיר ובעל-עוצמה.

ב-1979 נקטה ממשלת-גאבון צעד דים כדי לאפשר לאיליהו זה ליטול חלק פעיל יותר בשוק-הנפט המקומי. לשם-כך הוקמה חברת-נפט לאומית, פטרוניס בחודש אוקטובר 1979 קיבלו מפיקות-הנפט הפועלות בגאבון (אלף, נאלף ושל) הוראה להעמיד רבע מתפוקתן לרשות פטרוניס, שאמורה היתה לשווק את הנפט מטעם המדינה.

כאן נכנס לתמונה ברוך רפפורט, בעל אורחות שיוויצית, בעליו של קונצרן "אינטרימא" ריטיים" החשוב, שפעילותיו פרושיות בזרועות-התמנון בתחומים רבים, ובכללם ספנות, הובלת נפט, מכירתו וזיקוקן, עיסקי בנקאות ומימון שונים.

ב'נכה, משם הוא מנהל את קבוצתו הקים רפפורט חברה, שנועדה לנהל את העסקים עם גאבון, וסמך SOC (ראשי תיבות של Swiss Oil Corporation), שגרסמה באיי-קיי-מ.

15 בנובמבר 1979 חתמו שר-

כדי לפצות את גאבון על הפסדים אלה, הציע רפפורט לממן תוכניות השקעה: בת-מלון, בית-חרושת ל-שוקלר, צי מיכליות-נפט, בית-זיקוק ואולם, מהר מאוד התברר שהיקף ההשקעות שהובטחו היה קטן בהרבה מהיתרונות שניתנו לטוק, דבר שבעיני שר-האוצר הגאבוני, ז'ן פייר למבומבה, נראה כבלתי-מתקבל על הדעת.

ואז הוא קיבל אימוני-רצח.

כאשר סגרה גאבון את ברזיה-הנפט המיועד לרפפורט, הגיב זה באופן ברוטאלי. 20 באוגוסט 1982 סירב לשלם עבור מישלוח שנעשה 90 יום קודם לכן. בכך גרם לסיכסוך חמור.

רשת "קורי-עכביש"

ה רף כל ניסיונות להגיע להסדר, סירוב בעל סוק בתוקף לשלם את הסכומים שחייב היה לאוצר הגאבוני. לא זו בלבד שסירב לשלם עבור מישלוחי-הנפט שהורה שקיבל, אלא שניסה לפתוח בהליכי בוררות נגד מדינת-גאבון על "הפרה גסה של חוזה".

דריעות התמנון

הוא דרש פיצויים ריבית בערך של 436 מיליון דולר! העניין הובא לפני בית-הדין לבוררות של לישכת-המיסחר הבינלאומית בפאריס. פסק-בוררות שניתן ב-3 באפריל 1987 חייב את סוק לשלם 38,137,849.01 דולר.

ברוס רפפורט עתר לביטול ההחלטה.

ביתניים, כאשר גאבון ניסתה להשיג ב'נכה את ביצוע הפסק, התנגד רפפורט, בטענה שלסוק אין קיום מישפטי כלשהו ב'נכה, מאחר שהחברת רשומה באיי-קיי-מ.

לרוע מזלו, הלישכה לתיבעות של בית-הדישפט הפוראלי ב'נכה פסקה אחרת, ובצו מה-11 במאי 1988 הכיר בית-הדישפט בקיומה המישפטי של סוק-ב'נכה, וקבע שכרוס רפפורט הוא אמנם נשיא החברה.

באשר לעתירת הביטול שהגיש רפפורט לבית-הדין לעיועורים בפאריס, זו נדחתה ב-16 ביוני 1988.

למחרת היום (17 ביוני) הכריז בית-הדישפט המוסמך בבירת איי-קיי-מ שפסקי-הדין של בית-הדין לבוררות בפאריס הוא בר-תוקף.

לאחר ניכוי 16.5 מיליון דולר, שהוענקו ל"סוק" (מתוך 436 מיליון דולר שתבעה), היתרה לטובת גאבון על פי פסקי-הבוררות עומדת כיום על 41 מיליון דולר. סכום זה כולל את החוב המקורי בתוספת ריבית-סיגורים.

נראה שביצוע פסקי-הבוררות יתעכב עוד זמן רב, משום שעל פי כל הסימנים מוכן ברוס רפפורט לנקוט בכל האמצעים המישפטיים העומדים לרשותו. אף על פי כן יש לשלילטנות גאבון סיבות טובות להאמין שבסופו של דבר יקבלו את המגיע להם. על אף תכסיסי-ההשהיה של יריבה, יודעת ממשלת ליברויל שהמאזניים נוטים לצידה, ושכמוקדם או במאוחר יהיה על נשיא סוק לקיים את פסקי-הדין. האמצעים הכספיים אינם חסרים לו.

ברוך רפפורט בין פרס וקד'אפי

אפריק" (אפריקה הצעירה) תחקיר מקיף על עיסקות-הנפט של רפפורט עם מדינות באפריקה. התחקיר מגלה בין השאר כי רפפורט, הידיד הטוב של פרס, עושה עסקים רבים עם מועמר קד'אפי ועם בית-המלוכה הסעודי.

גאל לביב

ברוך רפפורט כיבב מעל עמודי "העולם הזה" מיספר פעמים. החשיפה הראשונה בישראל של עיסקת השוחד שהוצע לשימ-עון פרס בפרשת צינור-הנפט העיראקי, ופרשת הדחתו מצה"ל, היו בשבועון זה. עתה פורסם השבועון החשוב "ז'אן"

הספוט" יהיה גבוה מהמחיר הרישמי, או נמוך ממנו בפחות מ-5%, ישלם הקונה לפטרוניס את המחיר הרישמי, כהנחה של 10%.

ההפסד הצפוי ל"פטרוניס" בתוצאה מהפעלת סעיפים אלה הוערך, כעבור שמונה חודשים וחצי, בכ-35 מיליון דולר עבור מכירה של 1.25 מיליון טונות-נפט.

הצדדים אמורים לנהל משאומתן נפרד) יהיו נמוכים ביותר מ-5% מהמחיר הרישמי, יהיה הקונה חייב לשלם לפטרוניס את מחיר ה"ספוט" בתנחה של 5%.

ובמקרה שמחיר



שער "ז'אן אפריק" ונס אימים ברצח



שער "העולם הזה" אשה שתלטנית ומתקני-ביטחון

המיכרות, האנגריה ומשאבי-המים של גאבון דאז, אלקסי מ'בואי מ'בוציט, וברוס רפפורט על חוזה ל-10 שנים, שעל פיו התחייבה פטרוניס למכור לטוק 1.02 מיליון טונות נפט גולמי, במחיר הרישמי בתוספת פרמיה מירבית של 50 סנט לחבית.

נפילת מחירי הנפט

ח ודש לאחר מכן (14 בדצמבר 1979) חתם איש-העסקים הרעבי תו, בשם חברה אחת-של, NPL (ראשי תיבות של Petro-National Limited), על חוזה נוסף עם גאבון, לשנה אחת, הנוגע למכירת חצי מיליון חביות-נפט במחיר הרישמי, בתוספת פרמיה של שני דולר לחבית.

הכל התנהל כשורה עד הרגע שבו, בבקשה ליהנות מנפילת מחירי הנפט הגולמי בשוק החופשי, שאירעה ב-1980, חשב רפפורט שיוכל לדרוש הנחות על מישלוחים מסויימים.

באוגוסט 1980 הסכימו שילטונות-גאבון להוריד את מחירו של אחד המישלוחים מ-32 ל-26 דולר. כאשר דרש רפפורט, בשלהי 1981, פתיחת משאומתן מחודש על מחירי השיווק של הנפט הגולמי הגאבוני. לאחר משאומתן קשה וממושך הגיעו שני הצדדים להסכם, שבעיקבותיו נקבע מחיר חדש.

אלא שלא בטובתה של גאבון, ההסכם שנחתם ב-15 באפריל 1982 בין שר-הנפט הגאבוני דאז, גי אטיין מובאגה, וברוס רפפורט, נטה יתר-על-המידה לטובת רפפורט. תנאי-ההסכם סוכמו כך שבכל מיקרה תהיה פטרוניס בצד המפסיד, בכך שלקונה ניתנה תמיד האפשרות לקבוע באיזה מחיר יקנה את הנפט. אכן, המיסמך קבע שאם מחיר ה"ספוט" (שעליו היו שני

* השבועון ציין כי ביקש מרפפורט להגיב על הדברים המופיעים כאן. אך הוא נמנע מלהשיב.



פרקליט מירז (עם אשתו)
יועצים לעניינים סובייטיים

רונברט ("באר") מקפרלן (או היועץ לביטחון לאומי של הנשיא רונלד ריגן), ולא עם מוכיחיהם המדינה ג'ורג' שולץ, כדי לטפל בענייני ריגן זה.

לוב, מוסקוה, סעודיה

לפרשת צינוריהנפט העיראקי היה בפברואר 1988 הד חוק בעיתונות האמריקאית, עד כדי כך שאישיותו של ברוס רפפורט עוררה את התעניינותו של החוקר המיוחד, ג'יימס מקקאר.

נפתחה חקירה במטרה לברר את תפקידו של נשיא "סוק" כי פרשת סחרהנפט במזרח התיכון, ובפרשה של הפרת האמברגו נגד העברת טכניולוגיה למדינות הגוש הירוק.

שרותימדיעין מערביים מסויימים חשדו בקיומם של קשרים סודיים בין החברה האוסטרית (וריקום), חברהיבת של הקונצרן וואיסטאלפין והקבוצה השווייצית אינטרמארטיים. המנהלת עליוני ברוס רפפורט.

נראה שרפפורט שיחק תפקיד באספקת תותחים בקונטר 155 מ"מ על תחמושתם, לאיראן.

בכל מיקרה, שמו של רפפורט הוזכר כמה פעמים במיסגרת החקירה שנערכה עליו הוראה שריהפנים האוסטרית, קארל בלבה, מיסמכים מסויימים, המזכירים את לוב כיכר הסופי של הירוק מישלוחים (במקום איראן), שעליה חל האמברגו סופקו כנראה עליוני בעליה של אינטרמארטיים.

קשריו של רפפורט עם לוב הם איתנים, והחלו לפני שנים רבות.

חלק מהנפט הלובי המיועד לניקארגואה עובר דרך בתיהזיקוק שלו באנטיוגואה.

ידוע גם שברוס רפפורט פעיל מאוד בשיווק נפט סובייטי.

מצד שני, בנק אינטרמארטיים שינוסר עליוני ב'זנבה במאי 1966, הוא אחד הצינורות המשמשים את מוסקוה למכירת מתכות יקרות או נדירות.

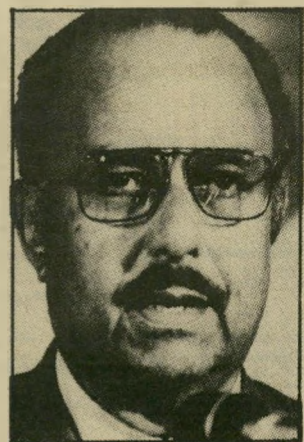
שנים מהגורמים החשובים ביותר במיסחר בין מזרח ומערב נמנים עם ידיו.

הראשון הוא ארמנר האמר, נשיא ומנכ"ל של חברתהנפט אוקסידנטל. שהוא עצמו בעל קשרים טובים למדי בלוב.

היה זה האמר שהציע את רפפורט בגאבו, באמצעות (המשך בעמוד 20)

במיקרו לביצוע הפרוייקט, העמיד צ'ראם חוסיין תנאי מוקדם: שישראל תתחייב בהסכם סודי שלא להפציץ את הצינור או לחבל בו.

כאן נכנס שוב לתמונה ברוס רפפורט. הוא הפעיל את קשריו האישיים עם שימקון פרס, ראש-ממשלת ישראל באותה תקופה, כדי להשיג ממנו מיכתב, שנכתב בתאריך 19 בספטמבר 1985, ושהופנה לשרהשימפטים האמריקאי, אדווין מיי. המיכתב כתוב על ניירהמיכתבים הרישמי של ראשי



סומווה
הוראה אישית



האמר
מתווך עם לוב

הממשלה, והוא מציין שישראל מוכנה לחתום על הסכם סודי עם עיראק וארצותהברית, בתנאי שתהנה מחלק מהנפט שיגיע לעקבה. אדווין מיי השיב לפרס במיזכר ככתב-ידו, מה' באוקטובר 1985. תוך מתן הסכמתו העקרונית לפרוייקט בבטר-רפפורט, הוא נהג בזירות, ויעץ לראש ממשלת-ישראל ליצור קשר עם

חובותיה של החברה עלו אז על 10 מיליארד דולר!

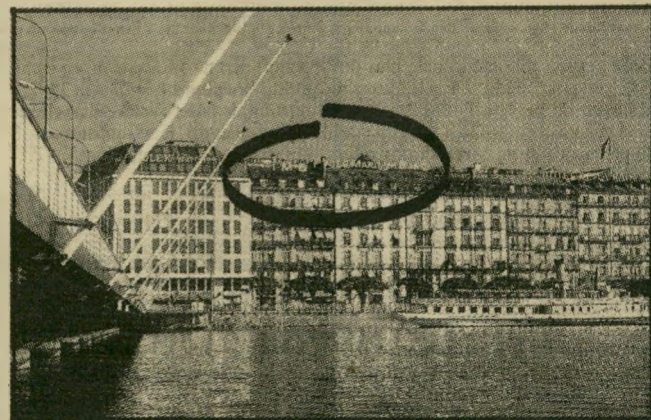
ממשלת-אינדונזיה ראו הגישה תביעה מיספטית נגד אישיהעסקים מז'נבה, על "הונאה והגשת חשבונות כוזבים".

בהמשך באה שרשרת של מיספטים, שהסתיימו בעסקה לטובת רפפורט, שקיבל ב-1979 פיצויים בסך 160 מיליון דולר.

להפתעתם הרבה של המשיקים, הירש רפפורט ב-1980 את פעילותו המיסחרית באינדונזיה...

בינואר 1980 קיבל אישיהעסקים הנועז שותפות של 75% בבתיהזיקוק הלאומיים של אנטיגואה, מדינה זעירה בעלת כ-80 אלף תושבים, הגרים בשלישה איים על שטח כולל של 442 קמ"ר, באיזור האיים הקאריביים. מאז מחזיקה חברת וסט אינדיס אויל קומפני (שבה יש לרפפורט 75% מהוןהמניות) במנופול על שוקהדלק במדינה.

נגד מנופול זה נאבק עתה חלק מהמיסדר הפוליטי, ואף גורמים במדי



מישרד, "אינטרמארטיים" ב'זנבה
תביעה על 436 מיל'ן דולר

שלה. הדבר לא מדאיג במיוחד את וסט אינדיס אויל קומפני. ונראה שלחברה יש גב חזק למדי באנטיגואה, ובכל איזור הקאריביים. בכל מיקרה, החברה נבחרה כדי לספק דלק לצי האמריקני בעת הערבותם הצבאית בגרנדה, כאוקיטובר 1983.

שמו של ברוס רפפורט היה מעורב גם בפרשת צינוריהנפט שעיראק הת-כונה לבנות ב-1982. בתקופה זו סגרה סוריה את צינור הטפליין, שקושר במשך שנים רבות בין עיראק לבין היסיתחיון. מתוך חשש לחנק כלכלי, רצתה כנראה באותה תקופה לבנות צינורנפט חדש שאמור היה להסתיים בעקבה, ביסיון. כאשר החברה האמריקאית בכנל זכתה

הצבאי קציןבכבד. הוא היה נשוי ואב לשלוש בנות, כאשר חזר לחיים האזרחיים, ב-1953.

במקביל לחברותו הפעילה במיפלגתהעבודה הישראלית, שבה הוא מכיר את כל המנהיגים החל משימקון פרס, עבר ברוס רפפורט לעולםהעסקים. כיועץ מיספטי ופיננסי של צ"ס, חברתהספנות הלאומית של מדינת ישראל, הוטל עליו לנהל את המשא ומתן לקבלת הלוואות מבנקים זרים. רק ב-1958 התחיל בעסקים פרטיים ממש. ביחד עם ידידים הקים חברה להספקתמזון, שהתמחתה בהספקת ארוחות מוכנות ומזון קפוא עבור צוותי אוניותהסוחר.

ההצלחה היתה מיידית. בעיבור 10 שנים כבר היו לחברה 650 נציגויות בכל העולם. עם הזמן עצמי של ארבעה מיליון פרנקים שווייציים, מוכרת חבירה זו, ששמה, "אינטרמארטיים סרביסס קומפני לימיטד", בעולם כולו, כנותנת שירותים מכל הסוגים בתחום הימאות.

ב-1964 פתח רפפורט בשווייץ את וימפי. שרשרת של מיסערות למזון מהיר, והקדים בכך ב-10 שנים את אופנת הפאסט-פוד. לעסק היה הון של 430 אלף פרנקים שווייציים, אך הוא לא עמד בציפיות וחוסל כעבור שלוש שנים.

זה היה אחד הכישלונות הנדירים של בעליבית תקיף זה. כבר באותה תקופה נסע אישיהעסקים, ששאפותיו הבינלאומיות התחזקו מיום ליום, הרבה בעולם.

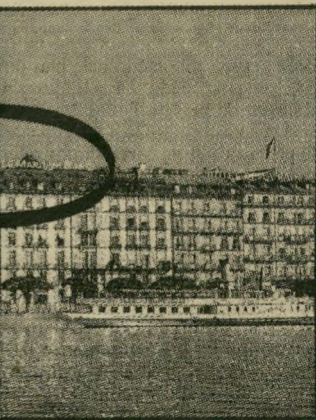
לצורך נסיעותיו נעזר בדרך כון של ניקארגואה. יש הטוענים שהוא ניתן לו על-ידי הוראה אישית של הדיקטטור אנאסטאסיו סומווה.

לקבלת האזרחות השווייצית נאלץ להמתין עד 1972. הפעולה המינהלית נרשמה במועצה של פרינסיפסמכר, בקאנטון ז'נבה.

בשנות ה-60 הקים רפפורט שותפות עם מיכאל קולקונדרס, בנו של בעלי אוניות יוני עשיר. קולקונדרסיהבן הוא מארחיו הקבועים של הדיסקוטק הידוע לה בטקלאן ב'זנבה, שם הוא מארח ברוחב-לב את אורחיו המבקרים בעיר.

כך קרה שבאחד הערבים הוא הציג לפני שותפו יריד אינדונזי, הגנרל איבנו סוטובו, נשיא חברתהנפט האינ-דונזית פרטמניה.

מיפגש זה עתיד היה להוביל



מישרד, "אינטרמארטיים" ב'זנבה
תביעה על 436 מיל'ן דולר

לשיתוף פעולה פורהבמיוחד עבור ברוס רפפורט, אם כי היה הרהאסון עבור אינדונזיה.

"חשבוניות כוזבים"

יש מז של רפפורט הופיע בראשונה בעיתונות הבינלאומית בקשר לפשיטההרגל של פרטמניה, חברתהדלק הלאומית האינדונזית, שהוכרזה כפושטתהרגל בחודש מרס 1975.

* רפפורט הורד בדרנה וואלץ לפרוש מצהרל אחרי שניצל את מעמדו כצבא לניהול עסקים פרטיים.

תיזכורת

במערכתההבחירות הנוכחית תוקף הליכוד את המערך בכל האמצעים ובכל התחומים. ואילו דווקא פרשת הצינור העיראקי, שבה נטען כי הובטח למפלגת העבודה שוחד של עשרות מיליוני דולארים, אינה מוזכרת כלל. האם יש לליכוד סיבה טובה לשיתוף?

כי ברוס רפפורט איננו סתם מישהו. הוא אישיהעסקים מצי-ליח. חברותיו הרבות (נספרו יותר מ-60) מתפרשות כרשת קוריי-עכביש ברחבי העולם.

את הוננו הוא עשה בכוח הזרוע. הוא התחיל מכלום וכנה את עצמו בעשר אצבעותיו.

הוא נולד בחיפה ב-1922, במישפחה יהודית ממוצא רוסי, שהשתקעה בארץ ישראל בתקופת המנדט הבריטי. אביו עבד כפועל-בניין בהסתדרות, האיגוד המיקצועי החזק ובעל הנטייה הסוציאליסטית, שבאותה עת שלט ברציפי נמליחיפה. הוא פירנס בדוחק את ששת ילדיו במשכורתו הדלה.

לברוך הצעיר (שנאזרח ירי תר שינה שם זה, שהוא יהודי טיפוסי, לברוס, שהוא בינלי-אומי יותר) היתה, אם כן, ילדות קשה.

ילד מרבה להתקוטט

מי שהבירוהו באותה תקופה מתארים אותו כילד מרדן, שהורבה להתקוטט.

עבודותהנמל משכו אותו מאור,



מיי
אזהרה לפרס



קדיאפי
קשרים מסויים

ובמשך תקופה ארוכה טען שברצונו להיות מלח. בימי מלחמתהעולם השנייה שירת כצבא הבריטי, ואחר-כך השתתף במלחמתהעצמאות של ישראל, בשורות ההגנה. למחרת ההכרזה על עצמאות המדינה העברית החליט להישאר בצבא, וגם להמשיך בלימודי המיפטים. זמן לא-רוב לאחר שהועבר למיטטרה הצבאית, הצטרף לבית-הדין

היו לה כבר כמה סיבות לא מבוססות לשבועות רצוף.

צריך לזכור, חשבה, תיכף יגיעו העזרות. אליזבת התחייבה. איזה סדר השליטה בבלאגן, איזה רספס (יותר מכבוד) הנגינה כלפיה, כלפי מוסר הנשיאות!

כששלוש העזרות עובדות, אין הן מעוות לשוחח בינו לבין עצמן. שלא לבין עצמה את מדיניות הדי הקשה.

את אליזבת קשה לסדר: היא כבר ליוותה את בעלה הנחמד בימים שפחות נחמד להיווכח בהם, שמרה עליו מכל מישר כשצבא קולוניאלי שלם חיפש אחריה, הגנה עליו בעוז כשנאלץ לרדת למחתרת. מה זה בהשוואה להתמודדות עם כמה פקידות הולכות דכיל ועזרות בלתי ממושמעות?

היא הביטה סביבה. לפתע נחרדה משלוותה — הקירות אינם לבנים, הקירות בבית הנשיא של האי בורה בורה אינם לבנים: זה יהיה המבצע הבא!

מיד אצורצו שיחות טלפון למג' כ"ל, לספנבל, עכשיו ומיד! הד' דירה בהם מרץ נעורים, שהתפזר את כל מי שהישב ומצא את גילה.

אלה, למוריניסיון, נטשו את ענייני ניהול הבוערים ושלחו צוות מיד לניקויקרי רות.

מחכה לנו יום... מילמל ב' ייאוש אחד מי אנשי הלישכה. ואכן, מקץ כמה שעות הד' עיקה אליזבת את רביה ממנום בכבודו ובעצמו, שיכבד ויראה את הבושה. עד אז איורורה את כל הבטיסות ה' עסיסיות שוכרה מימי ילדותה ה' רחוקה מזה ש' רליה.

"חברה", הר' עים הממונה ב' קולו, "אני לא רוצה לראות שחור על הקר' רות! אפשר לה' ריד, בטוח שאפ' סר'!

אליזבת חייה כה חיוך מנצ' חים. אפילו המ'

מונה, שהוא איש מילגת הקידמה, המפילה המתחרה, מצדיק אותה. כש' גנשה אותו לראשונה, כשעלו (היא ובעלה) לשליטון בבורה בורה, שאלה מופתע: "מה, אתה עוד פה?"

"כן, ענה לה החצוף, ואין בכוונתי ללכת לכיך מהר' "את זה עוד נראה..." הירדה אלי' זכט, תוך כדי הבלגה אצילית על עזות הפנים של האיש.

בינתיים, ניצלה אותו לא רע. לפני שנפטרים ממנו, חשבה בהיגיון, ניתן למצות את ישריו וניסיון, כמילא הוא מפחד לעוף.

אליזבת לא נהגה לבקר הרבה בליש' כתיבה נשיא של בורה בורה, בניין עלוב המעוצב בחוסר ידימיון, אבל רותה רית' פה על המקום, הליכה מורא על העוב' דים. עובדה, ציינה לעצמה בסיוק, איש אינו מעז לצפצף, ואינו מדליף עלילות ישווא עליה לתיקשורת שוד' רתה רכילות.

ככל זאת, באחד הביקורים, נחה עיי' נה על הריהוט בחדר בעלה.

"אהה! נייעורה לחיים. זאת תהיה המשימה הבאה!"

מיד יצאה פקודה — לשנות את הריהוט. תפרו וילונות חדשים, הביאו כסא — היא בחרה בו אישית — והציבו אותו ליד מכשיריה טלפון, מין כסא זעיר. בעלה — איש זעיר, שהביחות על חשבונו העליכו אותה יותר מאשר אותו — נכנס לחדר

הנשיא והופתע: "מה זה, הגועלגנש הזה?" שאל את עוזריו, "של מי הטעם הזה?"

איש לא פצה פה, לא הנד' עפעף, מיד אצורצו המדליפים — ליאונור והנהג ממש התחרו ביניהם, מי יגיע ראשון — ודיווחו לאליזבת על הצחק' קים שהילכו בלישכה, עליך שבעלה אינו יודע מי האחראי לשינויים בחדרו.

אליזבת האוינה לרכילות, אם כי עטתה הבעה עניינית חקרנית. כש' נותרה לברה, פרצה בחצוק גועש: "איזה לא יודע! טיפשים מטופשים כשמותם יודע, אבל מה הוא צריך בעיות? יכול להיות שהוא שליט של בורה בורה, אבל אצלי בבית בורה, בדיוק נמרץ, מי מנהלת את העניי' נים..."

★ ★ ★

לפתע נזכרה אליזבת שעוד לא קיבלה את סדריהם הנשיאותי.

היא טילפנה ללישכה: "...ותזכרי לשריי' לו שעתיים מנוחה בצהריים בסיוול לצפון, ושיגיע היום בדיוק ב' 1.15 הביתה, שלא יאחר!"

הפקידה בלישכת הנשיא גיחכה בחד'



"אליזבת נסעה לאוסטרליה בשימחה..."

שאן, שליאונור והנהג לא יבחינו בכך, חלילה.

"איזה יאחר!" התלחשה, כשהיא תנר' קה מצחוק, עם מזכירה אחרת, איחור של שתי דקות ו..."

השתיים פרצו בחצוק משוחרר. ליי' אונור, שעברה לגמרי במיקרה במקום, תקעה בהן מבט סקרני, שלחה לעברן חיוך ונעלמה בבהילות.

"תבדקי את הפרטים על הנסיעה הקרובה לניו יורק", הנחתה אליזבת את ליאונור, אחרי שזו סימנה לדווח לה: מי צחק, מת, למה, בתוספת התגזמות המקובלות על מזכירות כדי להגביר את רגשות ההריפה אצל הבוסים, ותחלות הברוכה בהן. "הפרטים" — כך ידעו כל' אנשי הנשיא — הם: באיזה מלון מדובר, באיזו סוויטה, אילו גיזונים ממתנים לנשיא ולרעיית הנשיא.

השגרירים של בורה בורה ברחבי העולם היו מגדרים את פרוחתיהם במ' שך שבועות, רק למישמע הרעיון שא' ליוזבט עומדת לפקוד את ארצותיהם. היא אמנם היתה לצידו של בעלה בתנאי מצוקה, כאשר היה במחתרת, בתקופה שבה נלחם על עצמאותה של בורה בורה, אבל בינתיים הספיקה לפ' תח טעם משוכה. עליה לא יעבדו בעיניים. אותה לא יישכנו סתם באיזה וולדורף אסטוריה, שכל זב ומצורע... אותה יישכנו ברינוס', בדיוק בקומה ה' 32, שם שכן הווג המלכותי של האי השכן. היא ביררה מראש איזה שגריר שייד' למפילגת הקידמה ואיזה שייד'

למפילגה הנכונה. באורח פלא, מצאה, השגרירים אשר מונו כעת שילטון הקידמה לא נהגו בכבוד הראוי בה ובבעלה.

הבעלה הנשיא דווקא לא דיקרק בוטות, אך לשם כך אני אשתו! הדיי' עה לנציגים הדיפלומטיים.

הנציג הבכיר של בורה בורה באר' צותהברית לא ישכח במהרה את הביר' קור הנשיאותי של אליזבת, פמלייתה וגם בעלה, באמריקה. היא פירטה לפניו את רצונותיה, בדיוק ובהחלטיות שעי' דיין מהדרים באוזניו: "את הקומה ה' 32 במלון רינוס'! לא תצליח לעבוד עלי עם שיקוליבטיחות ולא עם סיפור רים אחרים. תתחיל את הספירה לאחר לקראת שוכן ארצה. תגיד לגברת' שהיא יכולה להתחיל לארצו!"

השגריר פנה, בצר לו, לנשיא, אולם זה נעלם כלא היה, פשוט נמוג. השגריר הרים ידיו בהכנעה ואליזבת זכתה כמה שחפצה.

לא שמישהו מאנשי הנשיא הופתע: לא העוזר, ובדוראי לא הרוב. אלה החליפו מבטים מתנצלים ונאלמו דום. הרוב — איש מהוקצע, מיקצוען משופשף — נזכר, מתי החליטה אליז' בט שהיא אינה רק "אשתו של", אלא נכס לאומי ש' ערכו לא יסולא בפז עבור בור' רהיבורה.

★ ★ ★

היה זה ב' עת שיפור היחסים בין אוס' טרליה לבין האי הבורה. היה מי שנזכר — ואו שמה הייתי זה אני, שיחור ה' דובר, שאליזבת היא אוסטרלית גועית — גימיק מפתח מכדי לע' בור עליו בשתי' קה. לא נדרש יותר מרמו קטנ' טן, ואליזבת זי' קה למים הדיפ' לומטיים בשימי' חה: היא הת' ראינה על יל' דותה באוסטר' ליה, הצטלמה, נסעה לבקר ב' אוסטרליה, נפ' גשה, שוב הת' ראינה, כמעט הביאה את הגאולה. מאותו הרגע ממש נעשתה לאישיות ממלכתית בפני עצמה.

או פנתה למישחקים אחרים. הציעו לה לתת את שמה — כמה מרגש! — לאגורה לילדים נכים. הפגישו אותה עם שרלשעבר, המרכז את המיכצעים ההתנרבותיים בבורה בורה. הפגישה הסתיימה בפיוץ: השר ניסה לפתח פרויקטים, לדחוף נושאים. אליזבת טענה שהוא לא נתן לה את הכבוד המגיע לה, למוסר הנשיאות, והודיעה: "שהוא יעסוק בשליו, ואני — בשליו לא רוצה שום קשר עימו!"

מאז היא עוסקת בשלה באין מפריע. היא שומרת על בריאותה של בעלה מכל מישר, שכן אם יאונה לו, חלילה, משהו... לא יאונה לו כל רע! אליזבת כבר תראג לכך.

כמה שבועות לפני מיסאלהעם השי' ני בבורה בורה הופיעה בלישכת הנשיא, סקרה בתכיבות את העובדים שם, ונתנה הערכתה: "אנחנו נישאר בשליטה, אבל הפעם נזכה ברוב גדול! ואז", היא סקרה את העובדים המזוהים עם מפילגת הקידמה, "נראה להם!"

היא צעדה בצעד נשיאותי לעבר מכונתה המבהיקה. הנהג כבר המתין לה, כשחיוך מתרפס בפיו, ליד הדלת הפתוחה, ליאונור ("אני לא רק מזכיר רה'") מיהרה בעיקבותיה — בדיוק בפועל אחרי גיבירתה. אליזבת סקרה בפיו את הלישכה האפורה, והוסעה בכל הגיזונים לביתה, לשם יגיע, בדיוק ב' 1.15, בעלה, הנשיא.

סוכרייהלומים מניו יורק, דוד טמפלסמן, טמפלסמן מקובל וידוע בליברויל, שם יש לו ידידים רבים בקרב המימסד.

השני הוא עוריהרין פאריסי שמואל פיור, ממקורביו של ראשי המדינה הצרפתי לשעבר, ואלרי ז'סי קרד'אסטן, ויועצו לעניינים סוביי' טיים, וידורו הקרוב של שרהאוצר והכלכלה הנוכחי בצרפת, פייר בירגובי.

שמואל פיור הוא אחד מעורכיהרין של ברוס רפפורט בפאריס.

השרשרת המשמשת את רפפורט בעסקיו המתחרתים עם ברית המר' עצות ושאר מדינות הגוש המזרחי עוברת דרך ניקארגואה, פנמה ר אוסטרליה.

לפיכך אין זה מסתיע שפי' עולותיו החשודות פחות או יותר של אישיהעסקים מזינבה היוו נושא לחקירה של שרתור' הירגוליהנדי הצרפתי ברא' שית שנות ה-80. אך מאז הרפסקה הקירה זו...

שרהציד של רפפורט משתרע על פני מדינות רבות אחרות בכל העולם. נוסף על המנופול לשיווק דלק, יש לרפפורט באנטיגואה בית'זיקוק לנפט, באמצעות החברה הבת שלו, הרשומה בכרמורה, וניויל פטרולאום לימסו.

רפפורט קשר קשרייעסקים חזקים עם כמה מבניה בעלי ההשפעה של מישפחתהמלור' כה הסעודית, שם הוא רוכש חלק מהנפט המזין את בית' הזיקוק, "אלבטרוס" שבבעלותו, בקירבת אנטוורפן שבבל' גיה. האמיר קבוס, סולטאן נסי' כות עומאן, נמנה עם ידידיו הרבים.

ידידים בארץ האפרטהייד

לק מהנפט שרפפורט רוכש ב' עומאן וזרם לישראל ולדרוסאפ' ריקה.

בארין האפרטהייד לא חסרים לרפפורט ידידים, וביניהם סול קרצנר, אישיעסקים עשיר, שי' שמו הזכר באהרינה בקשר לבתייהומורים המפורסמים של דוביל ודיבון, וכן "פלס' בייך" בקאן.

הדות לקשריו קיבל אישיהעסקים מזינבה השתתפות בקאזינו הגדול של סאןסיטי, במדינתהחסות הקטנה של בופותאטצואנה.

ברוס רפפורט פעיל במיוחד בני' גריה, שם הוא רוכש נפט ונושא ונותן על הקמת בית'זיקוק. הוא עוסק בארץ זו, ביחד עם הקבוצה הצרפתית דוסון, גם בעיסקי חקלאות ומוזון, דיג, גידול צבים וסויה.

באנגולה הוא נושא ונותן עם מדי' שלת'לאונרה לשם קבלת זיכיונות לשיווקנפט, מבלי שהדבר גרם לו להפסיק את מגעיו התכופים עם יונס סווימבי, מנהיג אוניטה, תנועתהגרילה הלוחמת במישטר.

60 מישפטים בוזמנית

גיניאה יש לרפפורט, מאז ימי הנשיא סקו טורה, חוזה להובלה ימית, באמצעות ברה שהקים לצורך זה, MINE (ראשי תיבות של Maritime International Nominee Establishment) הרשומה ב' ליכטנשטיין. ואולם, בחושבם שהחוזה הנוכחי נוטה יתר'עלהמדידה לטובת רפפורט, ולאחר היסוסים רבים, ביטלו שילטונות גיניאה הנוכחיים את ההס' כס, דבר שגרם מיד להתרינונות מישפ' טית.

בדיונו בתביעתו של רפפורט, פסק באחרונה בית'המישפט לבורות כור' שינגטון, שתפקידו הוא ליישב סיכוסים בין מדינות ואזרחים של ארצות אחרות, לטובת אישיהעסקים

* שפנעו גם כנציו של אילהיחנות הברטי רברט מסקול ברכישת שליש מחנויות מערב.

מזינבה. גיניאה חוייבה לשלם לרפפורט סכום של 12 מיליון דולר כפיצויים וריבית. שילטונות קונאקרי עירערו על החלטה זו.

מכל זה משתמע שאם אמנם גאבון היא כיום אחד מקורבנותיו העיקריים של פעולות ברוס רפפורט, היא רחוקה מלהיות היחידה במצב כזה. הודות להתקשקותם של מנהיגי גאבון, ובמ' יחד הנשיא עומר בונגו ושרהאוצר אישיהעסקים הנועז מזינבה אינו מורגל כל הסיכוסים לקבל בחזרה את המגיע לה (כ-12 מיליארד פרנקים CFA).

אם אמנם כך יהיה, יהיה זה בגדר מעשהפלאים ממש, וגם חידוש מרעיש בתולדות עולםהימון הבינלאומי. כי אישיהעסקים הנועז מזינבה אינו מורגל להפסיד במישפטי.

סודו: כרשר מופלא לנהל בר' זמנית כמה וכמה מאבקים מישפטיים. כבר קרה לו, כך מספר אחד ממקורביו, שהיה מעורב בכ-60 מישפטים בעת ובעונה אחת בלי שהדבר גרם לו, למראית עין, התרגשות יתירה.

להיפך, נראה שהוא היה, אם לא מאושר, אז לפחות מעורר מהמכשלות.

הוא אודה את המאבק. מישי' רדו נראה ממש כחדר'מיבצי' עים צבאי: מיסמכים מישפ' טיים, מכונות טלקס, מפות גיאוגרפיות הודעותיהם של עורכיהרין ברחביהעולם. הכל מתוויק בסדר מופתי, עסק ל' עסק ופרשה לפרשה.

כמו מונטגומרי

אילו כדי לגרות את עצמו, הוא נוהג להציב בחדרו את תצלומיהם של ידידיו. קצת כמו הנגלר הבריטי מונטגומרי, שהיה מבית בתצלומי של אויבו הגרמני המפורסם, המרשל ארווין רומל, בעת קרב אל'עלמיין.

זהו האיש אשר, בקרב יוצאדופן, מתמודד עם גאבון בורה המישפטית.



רפפורט קשרים עם מישפחתהמלוכה הסעודית

יירב קשה, המנהל עשרות חברות מפוזרות ברחבי העולם כולו. מרכז העצבים של הקבוצה נמצא בזינבה, בבניין בן שבע קומות ברחוב מוילאן מס' 5, על שפת אגם למן. יש לו גם מישרדים במונאקו, בלונדון, בניו יורק, בסניגפור, בהונג' קונג ובאנטטיגואה. בין השאר, יחד עם אשתו רות, אשה שתלשית מאוד, לדברי מקורבי הווג, הוא מתי גורר בחוילה גדולה בפרכיהמגורים ה' מפאר קולוני בזינבה. הווילה מוקפת בפארק של 30 דונם. אין היא נראית מהרחוב.

האחווה מצויידת במערכת' התראה מתרחכת מאוד, שי' התקנה עלייה חברת, תרי' רא' הישראלית. נהג'שומרי ראש חמוש מאבטח דרך קבע את הבית.

אם בסופו של דבר יגבר דויד הקטן הגאבוני על הגוליית מזינבה, הרי שהמאבק הקשה, המתנהל מזה שש שנים, לא היה לשווא.

הפעם צריך קול חזק לשלום!



נבחרת מפ"ם לכנסת ה-12. מימין לשמאל: יוסי מרציאנו, ח"כ אמירה סרטני, ח"כ גדי יציב, ח"כ יאיר צבן, חיים אורון (ג'ומס), פני גרוב, אילן גילאון, חסיין פארס.

חייבים שלום!

על שלום צריך לדבר. צריך לדבר עם גוף פלשתינאי מייצג, אשר יכיר בישראל ויפסיק את הטרור.

זו נוסחת שם טוב-יריב. זו מדיניות מפ"ם בחמש-עשרה השנים האחרונות. קול למפ"ם הוא קול חזק לשלום. שלום שישים קץ לטרור, לאינתיפאדה ולסכסוך הערבי-ישראלי הממושך.

מפ"ם חזקה יותר בכנסת הקרובה תמנע הקמת ממשלת שיתוק לאומי נוספת. מפ"ם בממשלה הבאה – כוח חזק לשלום. עדיין לא מאוחר. עכשיו הזמן לשנות כיוון.

עכשיו הזמן לעשות שלום!

הפעם חזק

כי הפעם צריך קול חזק לשלום

רומניות
חושפות רגליים
★ פק פוגש חברים
★ וסינית ליומולדת

תילבושת אחידה

עשרות צלמים ועיתונאים הוזמנו למלון הילטון למסיבת-היכרות עם הסופר מרטין גריי ושחקן-הקולנוע האמריקאי גרגורי פק. הסופר הגיע למסיבה בשעה היעודה, אך הכוכב האמריקאי הופיע רק בשעה מאוחרת יותר, והתנצל על האיחור. אשתו ורני ניק נשארה בחדרה והוא סיפר שהיא חשה ברע.

אחרי המסיבה נערכה מסיבת-יוק"ק טייל אלגנטית במלון, שאליה הוזמנו השמנה והסתלה של החברה הישראלית ומיספר מצומצם של עיתונאים. וממש כמו באגדות, הופיעו מרבית נשות



גרגורי פק השחקן הפופולרי משוחח עם אנשי חברה ישראלים. לצידו שלי חושן (משמאל), יושבת ראש הק"רן "יד ביד" ואברהם ברוך (במרכז), הבעלים של אופנת "ניבה".

החברה בשמלות שחורות, כאילו נדברו ביניהן לבוא בתילבושת אחידה. רק מי שהעזו להתלבש בצבעים אחרים בלטו על רקע השחור ששלט באולם. הסופר מרטין גריי מצא שפה משורית עם חברים שונים שפגש, אך למרבית תשומת-הלב זכה הכוכב האמריקאי, גרגורי פק. מיד עם היכנסו



נדיה קורוטה היתה הצעירה והיפה שבין הרקדניות הרומניות וזכתה, עקב כך, לתשומת-לב מרובה. היו מי שטענו שהיא מזכירה את הדוגמנית דנה סטיינה שאף היא ממוצא רומני.

יופי שנוי במחלוקת

רי להקת סבוי סבוי במערון הנריהאוז בתל-אביב. בדבריו אמר השגריר הרומני כי זהו ראשיתו של הסכם חילופי-התרבות בין שתי המדינות. בשם אמני ישראל ברח השחקן הוותיק יעקב בודו, רומני במוצאו. בנות הלהקה עטו עצמן בתילבושות שגראו כאילו הן לקוחות מסרטים הוליוודיים של שנות ה-50.

שגריר רומניה בישראל, אליאן ביי טוליאנו, ערך קבלת-פנים עליזה לחברי



חסייה שביט בחליפת שלושה חלקים בשחור ולבן סיפרה איך הכירה את השחקן הנודע בשנות ה-60. שביט הפגינה זוג רגליים חטובות ולא פסקה מלהצחיק בחידודי לשונה השנונה.



גילה לוי אשת-החברה וחברתו לשעבר של איש-העסקים אפי ארזי, בלטה בשימלת ערב שחורה וענק פנינים. לוי פגשה בידיד שהגיע ארצה במיוחד עבור הקונצרט במצדה.

תחליף פלאסטי ל"בזק"

וידיו הבין שהוא, בעצם, אורח-הבית בוד.

המסיבה נוהלה באווירה מישפחית, בעיקר לנוכח העובדה שמיספר החוגגים היה מצומצם, מה שאיפשר קשר אינטימי בין החוגגים.

חגן ישב בשולחן אחד בחברתם של הברדן מוטי גלעד ואשתו אורנה, ולצידם בימאי-הטלוויזיה יגאל שילון ואשתו זהבה, היילת לשעבר. גלעד היה מאוד שקט והסתפק בהאזנה. אחרים טענו שבחברתה הצמודה של אשתו הוא מעדיף לשמור על פרופיל נמוך.

וכמוכך, גם היה שלב המתנות, שהיו ארוזות בשלל ניירות ציבעוניים וסרטים תואמים.



חגן גולדבלט בנזר עשוי פרחים לראשו, מחזיק בידו את טלפון-הצעצוע שקיבל במתנה מידידתו האמרגנית מרים עציוני (מימין). את שאר המתנות שקיבל לא פתח.



קולט בליכר העיתונאית, באה בחליפת סטן שחורה ולאחר מאמץ לא קטן הצליחה ליצור קשר עם הכוכב ואף לראיין אותו.



ניצה בן-אלישר (מימין) אשתו של הח"כ, שוחחה עם אשת העסקים והחברה קרול סלייטר (משמאל).



לורדנה גרוזה הזמרת הרומניה המצליחה העדיפה לשבת על שולחן הביליארד, מאשר ללמוד את רזי המישחק משמוליק רזניק (לצידה). אך השניים מצאו נושאים משותפים אחרים.

ולמעט בחורה אחת אפשר לאמר שהגדרת המילה "יופי" היתה שנויה במחלוקת. הרומניות הסתובבו בין האורחים כש' מדי פעם הן חושפות רגליים חטובות או עכוז ארוז. בין הרומניות היתה יפה שלא השתייכה ללהקה, למרות שהיא מופיעה איתה, זאת זמרת-הרוק הרומניה לורדנה גרוזה בת ה-18, שירעה לספר שהיא

מאוד אוהבת את הזמרים מייקל ג'קסון, מדונה ועופרה חזה. כרי שתר' גיש נערצת הכירו לה גם חתיך מקומי בשם שמוליק רזניק, חייל-דוגמן, ונר' אה שהשניים מצאו שפה משותפת. רזניק הצעיר ניסה ללמד אותה איך לשחק ביליארד, אך הרומניה העדיפה להסתכל לו עמוק בעיניים.

מיכאלה צ'גאנוש הפגינה את עכור' זה. מתחת לטור' ניקות הארוכות לבשו הבנות בגדי-ים מינימליים שלא השאירו מקום רב לדימיון, וכדי ליצור אווירה

אירוטית הן חשפו מפעם לפעם את ישבן, כשאת האות לכך נותנת אחת המדריכות של הלהקה. לאחר שהחליפו הרקדניות את תלבושתן העיר אחד החוגגים שהן הרבה יותר מושכות בתלבושת רגילה.



זהבה שילון דיילת "אל-על" לשעבר ובע' לה הבימאי יגאל שילון נהנו מאוד להאכיל זה את זו ושילון, למרות משמניו, לא נראה שומר על דיאטה. רבקה גולדבלט (מימין), אשתו היפהפיה של חנן התגלתה כאוהבת חיות ושיחקה עם החתול בכניסה למיסעדה. בשיחה עימה הסתבר שיש לה מיבחר של בעלי-חיים בבית, ובנוסף להם יש לה עוד תחביב - תיאטרון בובות פרטי.



פומי-שלו

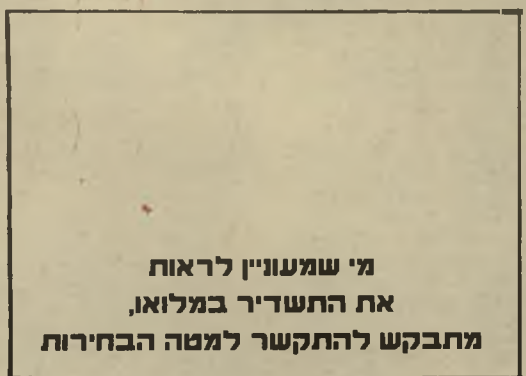
אלה הקטעים שנפסלו בתשדיר שלנו:



יאסר ערפאת: אני מקבל את כל החלטות האו"ם, כולל 242 ו-338. אני מקבל את ההסכמה הבינלאומית.



חאלד אל-חסן: איננו רוצים להשליך איש לים. איננו רוצים להמשיך להיות במידבר. אנו רוצים שלום ואפשר להשיגו.



בסאם אבו-שריף: אם יושם קץ לכיבוש, ימצא פתרון ונתקדם לשלום.

הרשימה המתקדמת לשלום

מטה הבחירות: טל' 662457, 03-659474, ת.ד. 31109 ת"א
חשבון בנק: 184855, בנק הפועלים, סניף המאספים 510 ת"א



סרטים ציארלס פוסטר גינור

הבן הבלתי-יחוקי של
האזרח קיין מעצב
את מעריצי אורסון וולס

שערותיהם של מעריצי אורסון וולס והאזרח קיין הסתמרו באחרונה לשמע הודעתו של בימאי אלמוני יחסית ממוצא פולני בשם זביגניא ריב-צ'ינסקי שהכריז כי בכוונתו לביים סרט-המשך, בשם בנו של האזרח קיין.

עלילת הסרט תמציא לקיין בן בלתי-יחוקי, ההופך להיות אופנאי-צמרת. הסיפור יתרחש בתוך עולם עתידי בלתי-מוגדר ומשום כך החליט ריב-צ'ינסקי להפיק את סרטו בווידיאו, תוך שימוש בשיטות היפאניות החדשות של היי דפנישן, שיטות הרוחחות אל תוך התמונה הטל-וויזיונית מיספר כפול של קווים מזה המקובל היום, כאשר התוצאה היא תמונה בעלת איכות גבוהה בהרבה מכל מה שהתקבל עד עתה בכך שיריהטלוויזיוני הקיימים. חברת סוני עוברת כבר כמה שנים על השיטה. סרט עלילתי באורך מלא בשם ג'וני ונוויה כבר הופק בשיטה זו והועבר אחר-כך לפילם, וזה בדיוק מה שריב-צ'ינסקי רוצה לעשות.

הוא טוען שכדעתו לעצב עולם דימיני שלם ובהפקה קונבנציונלית היה צריך להשקיע הון תועפות בתפאורות. באמצעות שילוב אלקטרוני של תמונות המתאפשר בווידיאו, יחסך את רוב ההוצאה. כהרגמה לכוונותיו, עשה כבר ריב-צ'ינסקי סקי תרגיל מן הסוג הזה, כאשר נטל את סצינת המדרגות המפורסמת מתוך אוויה הקרב פוסט יומקין של סרגי איוונשטיין ושילב בתוכה רמויות של תיירים המשקפים מן הצד על צבא הצאר היורה באזרחי אורסה. שמו של הסרטון הזה הוא צנודים והוא הוצג כבר בטלוויזיה הציבורית בארצות-הברית.

זביגניא ריב-צ'ינסקי הוא בוגר בית-הספר ל-קולנוע בלודז', שם למד רווק צילום ולא בימוי, משום שלדבריו, "מי שמבין את הטכנולוגיה, יודע כבר את הכל". עם סיום לימודיו התמחה בסרטים המשלבים בתוכם טכניקות שונות וזכה ב-1982 בפרס אוסקר על הסרט הקצר טאנון. שהוא שילוב של אנימציה ורמויות חיות.

הוא עזב את פולין עם הטלת המישטר הצבאי בסוף אותה השנה, עבר לארצות-הברית ושם עשה בין היתר כמה וידאו-קליפס שזכו להצלחה ניכרת, ביניהם אחד לשירו של ג'ון לנון אימאנין. כיום הוא כבר בעל חברת-הפקות משלו, בשם זביגנין. עם חושים הקושרים אותו לכמה מן הערוצים המרכזיים באירופה, אבל בנו של האזרח קיין יהיה מיכצעו הימרי ביותר עד עכשיו.

תדריך

חובה לראות:

תל-אביב — החנינה של באבט. בוקר טוב ויאט'זאם. קפה בנדאד. כפר קטן שלי. בוגל המילחמה היא. אהבנו כל-כך. עיניים שחורות. ליידי איב. הקומיסארי. **ירושלים** — מדר העוורים. בוקר טוב ויאט'זאם. החנינה של באבט. **חיפה** — קפה בנדאד. כפר קטן שלי. בוקר טוב ויאט'זאם. החנינה של באבט.

תל-אביב

*** החגיגה של באבט (נורדון). אשפית-מיטבח, הזוכה בהגרלה, מזמינה את כל בני הכפר הדני הקטן והמאוכל פרוטסטנטי שהצילו את חייה למישהו לפי מיטב המסורת של הבישול הצרפתי. עימות מופלא ומקסים בין אהבת מוסר לאהבת חיים. ביים גברילא אכסל, שזכה באוסקר של הסרט הור.

*** קפה בגראד (דיונוף, נרמניה) — באווארית שמנה כובשת את לב כל שוכני המוטל שכלב המדרב, ואת לב הצופים באולם הקולנוע, בסיפור המפגיש את היבשת הישנה עם היבשת החדשה בצורה שונה מכל מה שנראה עד היום. מאריאנה סגברכט היא השחקנית, פרסי ארלון הבימאי.

ירושלים

*** מדר העוורים (אור). ארצות-הברית) — סירטו המפורסם של ניקולאס ריי על הפער הטראגי בין הדרויות ועל פולחן גבריות נוסח אמריקה. זה הסרט שקבע יותר מכל את אגדת ג'יימס דיי. **עדה פיינר**

דטרויט מחבלת במכוניות



טאקר (צפון, תל-אביב, ארצות-הברית) — ראשית חוכמה, זה סרט יפה להפליא, מלוטש, מסוגנן ומבריק. ביוגרפיה קולנועית ברוח שנות ה-

40, כולה התלהבות והזדהות עם הגיבור, רצה מהר קדימה, מספקת עובדות בשפע, אבל האנשים עצמם נראים קצת כמו בובות נושאות תוויות, שאין זמן לעסוק בהן יתר על המידה. גיבור הסרט הוא איש אשר רצה, ב-1946, להעניק לאמריקה את המכונית האידיאלית, מכונית שיהיו בה חידושים שחלקם הגדול יושמו רק בשנים האחרונות, כמו חגורות-בטיחות, מנוע אחורי, צריכה חסכונית, ועוד כהנה וכהנה.

הוא הצליח לגייס לצידו אוסף של אנשים נלהבים לא פחות ממנו, חלקם טכנאים אשר התגברו, בהדרכתו, על המיכשולים המכאניים, חלקם אנשי-כספים אשר גייסו את הממון הדרוש כדי להתחיל במיבצע.

יצרני המכוניות המבוססים מדטרויט כעסו מאוד על מה שנראה היה להם כתחרות בלתי-הוגנת, כי הרי טאקר רצה לשווק מכונית טובה הרבה יותר במחיר נמוך מזה שהם דרשו. לכן הופעל מיד המנגנון הפוליטי בושינגטון והיוזמה החדשה נקטעה באיבה אחרי שטאקר הצליח לייצר רק 50 מכוניות. הוא אף הועמד למישפט באשמת ניסיון לרמות את משקיעיו ואת לקוחותיו, מישפט שבו זוכה בסופו של דבר.

פרנסיס פורד קופולה, הרואה את עצמו כטאקר של תעשיית הקולנוע, מביע את מלוא אהדתו לגיבור שלו, המסמל בעיניו את



ג'ף ברידג'ס (משמאל): אולי טאקר ואולי קופולה

הרוח האמריקאית, שלמה לאדם קטן עם רעיון גדול, יש סיכוי אפילו מול המפלצות הגדולות של עולם העסקים. זה נשמע טוב, אלא שהסיום של הפרשה ושל הסרט עצמו, מוכיחים דווקא את ההיפך, ואז אין מנוס מן השאלה: מה מצא קופולה להציג את כל סיפורו של טאקר באור כל-כך מחויך ואופטימי, ומאין לו המבט הזהיר אל העתיד? ואם כוונתו של קופולה היתה צינית ביסודה, היא לא באה לידי ביטוי בסרט.

ג'ף ברידג'ס, בתפקיד הראשי, מתנהג כגיבורי פראנק קאפרה.

הטוריסטים הם גנבים



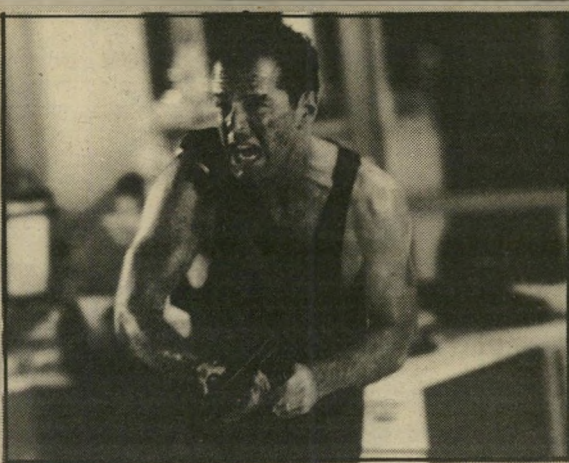
מת לחיות (רבי-חן, תל-אביב, ארצות-הברית) — בלש במישרת ניו-יורק בא לבקר את רעייתו, ה- חוגגת את חגיגת-המולד עם חברה

לעבודה, במישרת חברה יפאנית משגשגת, בנורד-שחקים חדש ובלתי-יגמור, המאוכלס בינתיים רק על-ידי משרדית.

בדיוק כאשר נמצאת החגיגה בשיאה, מושבתת השימחה על-ידי כנופיה מאורגנת להפליא של טוריסטים, הפושטת על הבניין, נועלת את כל כניסותיו, מתפרצת לתוך המסיבה ומטי- לה אימים על כל הנוכחים במקום.

ראש הכנופיה שולף את המנהל מבין המסובים, ודורש ממנו את הקוד לפתיחת הכספת, שם נמצאים חפצים וניירות-ערך בשווי של 600 מיליון דולר. המנהל טוען שאינו יודע את הקוד, על כך נורה בראשו והפורצים — אוסף בינלאומי של בריגדות אדומות מאיטליה, הצבא האדום מיפאן, שאריות באדר- מיינהוף ועוד כיוצא בזה, אשר המירו כולם את שאיפותיהם האידיאולוגיות במטרות פראגמטיות יותר — נישנים בעצמם לפיצוח הכספת.

הפשע היה מושלם, אילמלא הסתתר הבלש בחדר-האמבטיה בשעת הפריצה לבניין. משם הוא נמלט ברגליים יחפות אל הקומות העליונות של גורד-השחקים והוא פותח במלחמה נגד הפושעים. מיותר לציין מי מנצח בסופו של דבר, לא רק את הבריונים, אלא גם את חוסר-היעילות של המישטרה והטימ- טוס הזועק לשמיים של האפ-בי-איי. התשובה פשוטה: הגיבור.



ברוס ויליס: השוטר היה באמבטיה

מי שירצה להבין בדיוק מה מתרחש וכיצד יתכן כדבר הזה, שייטאר בבית. סירטו של טוס מקטירן אינו עוסק בזוטות שכאלה. מי שאוהב הרבה יריות, הרבה נוויות, המון אפקטים מיוחדים ובדיחות קצרות שזורות ביניהן כדי שאפשר יהיה לנשום רגע — שירץ לראות את הסרט.

ובכלל, הסרט הבינלאומי צריך להניש קובלנה על הוצאת- דיבה: הסרט הזה טוען שאינם אידיאליסטים, אלא סתם גנבים. אבל יתכן שבלהט הפעולה, אפילו המסר הזה יילך לאיבוד.

המדינה מוכרת סמים



ניקו (אסתר, תל-אביב, ארצות-הברית) — דייסה לעושה באיכות נמר- כה, המזכירה אלפי דייסות אחרות בעלות טעם ספל דומה. רק הברקה

אחת ראויה לציון הפעם: החיידים שעוזרים לגיבור לשמור על החוק והסדר, הם המאפיה. לא פחות ולא יותר.

אז ככה: ניקו הוא אמן בתורת-הלחימה של המיזרת הרוחק. אחרי שהשתכלל שם עד כדי כך שאפילו מקומיים התבוננו בו ביראת כבוד מהולה בחד, הוא התגייס לסי-איי-איי. בשלב מסוים, כאשר סיגנון הפעולה של חבריו לעבודה ביונגלים של דרום מיזוראסיה הרגיוז אותו, הוא פרש, חזר לאמריקה והפך להיות בלש במישטרה. בהיותו בן למישפחה ממוצא איטלקי, מחצית מקרוביו הם שוטרים והחצי השני, מאפיונרים.

יום בהיר אחד, כאשר הוא לוכד, יחד עם חבריו השוטרים, מישלוח גדול של סמים, ומצליח להביא את האחראים לפני כס המישפט, נתקל ניקו הגיבור בסוכנים של האפ-בי-איי, שמס- בירים לו כי צריך לשחרר את כל החשודים, מאחר והם עובדים למען ביטחון המדינה. ואיך יודע זאת האפ-בי-איי? כי הסי-איי-איי אי אמרו להם. ובמקרה כזה המישטרה אינה יכולה אלא להישמע להוראות.

המישטרה כן, אבל לא ניקו, שמפקיד את רעייתו הצעירה ואת ילדו הטרי בידי דוד מן המאפיה, ואחר-כך יוצא לחטל את כל המנוולים שמברחים קוקאין מאמריקה הלאטינית. בדרך הוא מוצא פצצה בכנסיה, עוזר לוועדת-חקירה של הקונגרס,



סטיבן סיגל (משמאל): עם המאפיה לעזרת החוק

עוזר לפליטים מסכנים כשאינו עסוק במלאכת ריסוק והרג, ובסוף — תאמינו או לא — בסיום גרוטסקי מאין כמותו, הוא- הוא הפרש הבודד, המציל את אמריקה.

סטיב סיגל, שותף לתסריט וכוכב ראשי, נראה כמו תערובת דלילה של סילווסטר סטאלונה וטימוטי דאלטון (האחרון בסיירת המגלמים של ג'יימס בונד) ומצליח להשאיל רעיונות לתסריט שלו רק מסירטי-הפעולה השדופים ביותר. אנדריו דייזס מפקח על האפקטים המיוחדים. יותר מזה אין בסרט.

גלויות מלונדון אלימות ומתירנות

אנתוני ברג'ס ראה הרבה ברכה בסיפרו בעל השם הסריאליסטי התפוז המ'כאני שנכתב לפני יותר מ-25 שנה. בן לילה כמעט צאו למחברו מוניטין בכל רחבי העולם, בעיקר בעיקבות גירסתו הקולנועית של הספר שהיה אף היא לשם-דבר. אולי לא לססידבר של אנתוני מופת, אך כנודאי לתווית שדור שלם עתיד היה לציין בה כל גילוי אלימות שרירותית וסאדיסטית של בני-תשחורת. מבחינה זו הקדים סיפרו של ברג'ס את בדם קר התיעויר של טרומן קאפוטה שעסק בתופעה דומה, רצח סאדיסטי, חסר-שחר כביכול, בידי צעירים בני טובים, להכריל מעבריינות נוער-השוליים שבה עסק גרייהם גרין כמה שנותר עד היום אחד הטובים שבספריו, ברייטון רוק (שום קשר למוסיקה). ברייטון רוק הוא כינוי למין ממתק אנגלי, אבל השם הוא דרמשמעי כמובן.

שם סיפרו של ברג'ס הניתן אף הוא לפירושים רבים ושונים — "תפוז מיכאני" העברי הוא רק אחד, ואף לא המוצלח שבהם — נתפס כמחמיש יפה את חוסר-השחר והשרירותיות או מה שנראה כשרירותיות של הגל הגואה של עבריינות נוער בעשור השני שלאחר מילחמת-העולם השנייה.

והנה, אף על פי שהתמלוגים מן המהדורות הרבות מוסיפים להגיע כסידורם, דומה שברג'ס של 1988 רווה היום הרבה פחות נחת מסיפרו המפורסם. עד כדי כך שמצא לנכון לפרסם בימים אלה מאמר הצטרקות.

"אם מצויים אנשים המכתימים אותי באשמה שהבאתי לעולם גזע שלם של פושעים באמצעות עצם חיבורו של ספר זה, הנה מצויים אנשים אחרים המצפים שתהיה לי תשובה כיצד לנהוג

"קיימות דרכים שונות להסברת התמוטטות של הסדר החברתי, אבל דומה שכולן מתבססות על ההכרה שפשטה במאה ה-20 כי הרחקה של הצד הפרימיטיבי שבנו אינה מיוצגת אלוהית והיא אינה בהכרח דבר טוב."

בנקודה זו אתה מצפה מברג'ס להסתמך על זיגמונד פרויד ששמו באמת נזכר במאמר כמה פעמים. אבל לא: אדרבה, ברג'ס רואה בפרויד את אחד האשמים העיקריים באותה התמוטטות הסדר החברתי שדווקא מפניה התריע החכם היהודי, בעיקר בשנותיו האחרונות.

תוך סילוף גמור של מישנת פרויד, מתרים

עליו אצלנו. ברור ואולי אפילו צפוי שתפיסה כזאת תעלה בקנה אחד עם ההאשמה האופנתית של הטלוויזיה כאם (האם הטלוויזיה היא אם או אב?) כל חטאת. אם הסיפור והעיתונות יוצאות זכאיות או נה' נות'מ'ז'הספ' מלפני ברג'ס, בשל מיעוט השפעה, תן, הטלוויזיה, לעומת זאת, תורמת לדעתו, "הרבה מאוד" לגידול והתרבות האלימות בעולם. אבל אם כך — מה ברבר ספר מפורסם אחד שהוסרט והוצג לא רק באולמות-קולנוע אלא אפילו על אקרני או מירקעי הטלוויזיה? בנקודה זו אין לברג'ס מה לומר לנו.



התפוז המכאני: תמונה מן החיים

בערב אותו יום, עדרי בני-נוער, עדרים ממש, מסתופפים בפאבים, באולמות מישחקי חלל ובפיתחי דיסקוסקים בשולי רובע הסוהו. באנו לכאן, אחרי 10 שנות גלות ישראלית, לראות מה נשתנה.

משהו בכל זאת נשתנה. לא רק אופנת הפאנק שכאן, בלונדון, היא אגרסיבית במיוחד; לא רק מודה של בני טובים או סיגנון של כאלי-אילו כמו בפאריס או בבבלין ובישראל. אחרי הכל, כבר התרגלת לשיער בצבע סגול, ירוק ואדום, לכרבות-שיער מוזקרות על קרקפות מגולחות למישעי, ואפילו למראה מעורר הצמרמורת של סיכת-ביטחון או מסמר תקועים בתנוך האוזן או בנחירי האף כשסביבם שובל או אף שלולית קטנה של דם קרוש שאותם מקפידים שלא למחות על ידי רחצה.

אולי רק נדמה לי אבל נדמה לי שהכל אגרסיבי יותר. אפילו הקטטה הפורצת מפעם לפעם עוברת יותר מהר משלב ההתגרירות והעשיית השרירים לשלב המהלומות. מישוה מגולח קודר קוד (סקינהד), והם המסוכנים שבכולם) פורץ במהירות של אצן אולימפי מתוך בית-מרוח שהשם פאק כבר לא יאה לו.

מה עולל שם, שככה הוא דוהר ברחוב, נמלט? האם השאיר מאחוריו חוטם רצון וסכין תקועה בצלעות, או רק רושם גברי וגדול על סקינהדית מגולחת-קרקפת אף היא?

הנטיה היהודית(?) לדמות תמיד את הגרוע ביותר.

כאן, בסוהו זה ששימש בשנות ה-60 בעיקר רובע "בילויים" תיירותי למי שחשקה נפשו בקצת סכנה לא מסוכנת, נראית לונדון באמת מסוכנת יותר משהיתה.

אבל לאור היום שוב משתנה התמונה, ומיסע' דות הפאסטראמי, החנויות לאבירי-מין ואהלי



אופנת 1988: בחזרה לשנות ה-60. חסידי רוק בקונצרט תחת כיפת השמיים

מנורות והשוק הגדול לפירות וירקות, הם ולא רמויות האופרה בנרוש של גייברט, נותנים את הטון.

החילה תלויה כאן דאגה נוספת. שכן היום הוא היום הראשון לביטול ההגבלות על שעות פתיחת בתי-המרוח. את שעות הפאק המפורסם (סגירה בין 3 ל-6, משקה אחרון בין 11 בערב) הנהיגו ב-1915 כחלק מן המאמץ המילחמתי כדי למנוע בעד עובדי תעשיות הנשק והתחמושת מלבלות כאן את כל לילותיהם ובעיקבות זאת להיעדר מעבוי רתם ה"סוציאליזם" למחרת היום.

המילחמה באה והלכה. ואחריה באה והלכה עוד מילחמה. אבל שעות הפאק נותר בעינו. רק בימים אלה בוטל עליידי ממשלתה הקפיטאליסטית של מרגרט תאצ'ר.

עוד אחד מגילויי היוזמה החופשית או הפרטית שעליהם מדבר ברג'ס. יוזמה פרטית שהפכה כאן בעשור האחרון את העשירים למיליונרים ואת העניים — לנצרכי סעד, אוכלי לחם חסד ופורצי קופות.

שם עידן רגן וכאן — ראשה-ממשלה הראי שונה ממין נקבה בתולדות הארץ. האם זוהי באמת כל תמצית הפמיניזם, — קוננה כאן משהי בעיתונות, — שאם מלבישים לראשה-ממשלה שימלה במקום מיכנסיים, היא הופכת לאכזרית, אגרסיבית ונטולת-חמלה כגרועים שבפוליטיקאים ממין זכר.

רגי אחד

ומעברו השני של הנהר, לפני פתח הכניסה למיזנון הסטאנדרטי (מיזנוני כל הארצות כבר התאחדו מזמן) של הפסטיבל הול, אולם הקוני

האם הוא איפוא חסיד הצנוורה על סרטים, כולל סרטי-טלוויזיה?

תשובה: "הדבר האחרון בעולם שאני מצדד בו הוא צנוורה על אלימות בטלוויזיה. אם תצנור את הצגתו של מעשה אנטי-חברתי, תמצא את עצמך עדי-מהרה מצנור רעיונות חתרניים (מהפכניים), וסופך שתישאר עם התפריט השווה-לכל-נפש שהוא תוצאת פיקוח ממלכתי."

טוב ויפה. אבל מה עושים איפוא בגל הגואה של "תפוזים מיכאניים" שפשעיתם, "הולכת ויורדת כסולם הגיל", כלומר, מתבצעת עליידי בני גילים צעירים יותר ויותר?

גם על כך אין לברג'ס מענה. "אם אנשים נהר' גים במילחמות קורש, אל לנו להיות מופתעים כאשר הם נהרגים בחוצות הערים שבהן שום דבר אינו אדווש."

ובכל זאת, קצת נחמה? העובדה שכל אלימות הנוער היא פרי "יוזמה חופשית". לעומת אלימות המדינה, האלימות החוקית כביכול, כפי שהתגלתה למשל (רק למשל) בגרמניה הנאצית, שבה "אומה שלמה היר תה לפושעת", אין היא אלא מישחק-ילדים. מישחק ברוטאלי וסאדיסטי אבל מישחק-ילדים. ועוד נחמה מפוקפקת הרבה יותר: "אם נפלנו קורבן לתוקפנות פרטית, בין אם מצד אקטיביסטים פוליטיים או מצידם של ביריונים חשוכים המנופפים באקרה, עלינו להשלים עם כך שאנחנו משתתפים בדרך זו ומצב האנושי."

שעון הטיפה המרה

וכמו להמחיש ולאירי את מאמרו של ברג'ס,

הסופר: "הפרנו את הטאבו המיני והכשרנו את הקרקע להריסתם של איסורים (טאבוים) אחרים. טוב להיות חופשי בחיי המין שלך: האין זה איפוא טוב באותה מידה להיות בלתי-סובלני, אגרסיבי, ואפילו רצחני? מה שידוע בתור אקטיביזם פוליטי, דומה שהוא מכיר בנוכחותן המתמדת של עכבות המתייחסות לפעולה אלימה, (איוה ניסוח נפסד — נ"ז), אבל הקריאה לאירלנד חופשית או לאנארכיה נוסח הבריגדות האדומות בגרמניה אינה אלא בבחינת מתן ברכה מצד האני העליון — נוצר הערכים והעכבות — לליבידו" או ליצרים האגרסיביים החיתיים. —

חזרה בתשובה

במילים אחרות: מכיוון שמתבקש שוב שיעיר לעזאזל, מדוע שלא יהיה זה פרויד. אבל פרויד בתור נתן המכשר לכריזמות האדומות ולמעשי טרור אחרים??

עלילת דברים או סתם איהבנה יסודית בהגיון נה הפנימי של מחשבת אבי הפסיכואנליזה. מעל הכל, דומה שהם שלפנינו כאן אינו אלא גילוי נוסף של רגש האשמה של בני ה-60' פלוס על הליבראליזם וה"מתירנות" של ימי נעוריהם.

רק כך אפשר להסביר את החזרה בתשובה של אדם כמחבר התפוז המ'כאני. אנתוני מגלים שהרגנו את הנבחרות שלנו ועכשיו אנחנו חיים בעולם שבו הכל מותר. הורינו אינם משמשים עוד שומרים נאמנים של ערכי הסדר המקובל... נערים צעירים בונים להוריהם... אנתוני עצמנו, הבוגרים, למדנו לבזוז לתחליף-האב השולט בחברות שלנו" — כלומר למדינה — והנה, שומו שמיים, "אבר לנו האמון במשטרה". כן, בגוף הנושם שהשר חיים ברילב ממונה

בסוג האלימות שפרצה הקיץ באירופה (וברג'ס כתב את דבריו לאחר רצח בדם קר של נערה בת-ערובה בידי שני שודריי-בנק גרמניים צעירים, מעשה שאירע בימים אלה). אבל לי אין שום תרופה להציע."

ברג'ס המייחס עם זאת לסיפרו, לא כלי שמץ גאוה, "גיבוי דייקני", מפנה את דבריו כלפי אר"תם "חסרי-מחשבה" ו"חסרי-התחשבות" הראויים בו "מין סנדק של אנסים, שודדים ורוצחים אשר, בעידודו של מזגיהאוויר הנוח והחם (השוררים) השנה באירופה), תוקפים את הוקנים ואת החפים מפשע, בעיקר בשל חשדו שברבר."

כתב הסניגוריה שלו, שאינו נטול סממני מית' קפת'נגר, מבוסס על שלושה טיעונים עיקריים: (1) ספרים ועיתונים תורמים מעט מאוד להתפשטות והתרבות האלימות.

(2) דורנו אינו שונה הרבה, מבחינת גילויי האלימות שבו, מדורות קודמים. ולראייה, האספי סוף הלונדוני של המאה ה-19 היווה "איום מתמיד" על שלומם של אזרחים.

(3) ייתכן אפילו שדווקא בזמננו אנו עדים ל"עידון" מסוים בתחום מעשי האלימות. נכון, האלימות כשהיה-הכרוגל — גם המישחק וגם האלימות הכרוכה בו הן כמובן מצאות אנגליות מובהקות — הוצאה לבריטניה שם רע בכל רחבי העולם. אבל אסור לשכוח — כך דיכרי בעל התפוז המ'כאני — שהכדורגל האנגלי החל את דרכו כשהשחקנים משמשים כגולגולת אדם ערופה ככדור-מישחק...

מסקנתו של ברג'ס: ייצר האלימות מצוי בכולנו ועל כולנו ללמוד כיצד לרסן ולהרחיק אותו. הפיתרון לבעיה הפלילית טמון איפוא במע' רכת'הינוד.

צ'רטים, מתמקמים 12 (ספרתי) כושים מאיי הודו המערבית ומתחילים לנגן את מוסיקת הרגיי הנפלאה שלהם על חביות הפח שלפניהם. שאפשר להפיק צלילים כאלה מחביות פח. הרבות, הגוונים, המרווח והמשכך שבכאן לחוף הנהר הגדול, המזוהה. והצלילים עולים נוגעים, הקצבים משתנים, הולכי-רגל נעצרים במרחקמה לשמוע. לא מוסיקת ריקודים, לא רוק — כבר או קל. לא פופ. מוסיקה שלא כאן נולדה, שהובאה לכאן מעולם אחר, מתרבות אחרת והיא משמחת לרגע את הנוף העבור, המתאפר, המלאנכולי הזה שהוא סימן ההיכר של לונדון במיטבה. לונדון במיטבה. וכושים במיטבם, אנשים כושים שהובאו או באו לכאן מרצונם, מקישים על חביות פח כשיפניהם הולכות ונבלעות באפילה. וכשיפוחי סרט הצילום יתברר שהפנים באמת נבלעו. פה ושם שרר חיוך מלא שיניים לבנות או בוחל של חבית נגינה. את כל השאר בלעה החשיכה.

מחלוקת אליוט

זה היה באמת מזרז לולא שבה והתעוררה עתה, עם תגיגות ה-100 להולדתו של תומאס סטרנס אליוט, המחלוקת הישנה. היה או לא היה?

נו, אנטישמי, כמובן. ואין עיתון שמרור המיכתבים למערכת שלו אינו מוצף במיכתבים כסוגיה נכבדה זו. בעד ונגד. בסופו של חשבון מתקבל הרושם שהכל תלוי בעמדתו: אם אתה נמנה עם אוהדיו וחסידי הרבים של המשורר הגדול או עם מתנגדיו ובוחי שירתו המרובים כימינו לא פחות.

דור דור ודורסיו. החסידים, מכל מקום, מסתמכים על הלהטוט המפורסם שאליוט עצמו המליץ עליו בתוקף: הפרדה בין השירה לבין הרעיונות וההשקפות המובעות בה. על ראש הגג בוועד, כידוע, הכובע. עדיין.

אבל יש גם המבקשים, "נסיכות מקלות" אחרות או אף מכחישים את האשמה כליל. כך מביאה הפרופ' מיריאל ברדברוק — גם בעלה חוקר ומבקר ספרות מוכר — להגנת אליוט את העובדה שבין השנים 1917 ו-1922, שבהן כתב המשורר האמריקאי המתאגלו "שירים פוגי עים ביהודים", עבד אליוט במחלקה הבינלאומית של בנק ויזנס הבינלאומית. באחד השירים הסתומים ביותר שכתב באותו

דויד זלכובסקי — משלים

יהודה והקריות

יש חוקרים הגורסים שישוע הוא שבגר ביהודה איש-קריות. ישוע, כאלוהותו כי רבה, תימרן את העניינים כך שיהודה נאלץ, ממש כרובוט, להסגיר/למכור את מושיעו. יהודה נצלב אחר-כך לנצח אל הקריות העולות על גדותיהן מרוב מאשימים חסודים. יש נוצרים הנצורים עדיין בידיו אמונתם, המשולשת כאצבעות יהודה, כמו ברגע הצליבה ממש.

עוד כישוף

התאמץ מאוד הסופר להגיע אל מכשריו. עד אפס מקום נערמו בביתו אטלסים וגלובוסים, שהיו אמורים לבשר לו את מקומות ההולדת של נישמות הסופרים הגדולים שבכל הדורות. לרוב היתה הרוח מסדרת את אלה המושכים-בעט בצורת מיכשולים, שהיו חוסמים את דרכי המעוף של הסופר. לעיתים נחסם אפילו העט שעליו רכב כמו המכשפות שבאגדה.

הבל-פה מאובן

הלכנים ששימשו לבניין מגדל בכל התמוטטו כידוע והיו לפירא-מידות הגדולות. כשהושלמה יציאת מצרים עברו הלכנים לחומת יריחו. הויקה ללכנים נקשרה תוך כדי עבודת-הפרך של בניישראל והיוותה אבן שואבת לצאצאי דור המדבר. הוא הדור שפינע את הצופן הגנטי שלו בהבל-פה המאובן המאפיין אותו.

שתי חומות יריחו

כשעמד יהושע ברגון בראש העם מול חומת יריחו, ראה אותה בעיני רנטגן, על כל מיגרעותיה. כך ראה מקומות שרי היה שינשפו בהם במעט מאמץ כדי שיתמוטטו מיד תחתיהם. יהושע עצר ברוחו. הרגיש שובל הפה העברי מקיף אותו כחומה המתגברת יותר ויותר על הגובה עם כל הקפה נוספת מתוך שבע ההקפות של חומת יריחו. כשהיתה החומה מוכנה בנישמת יהושע, לא היתה עוד שום הצדקה לכך שתעמוד גם ביריחו.

הקול שהשמיע העם בא כתוצאה מהנפילה הניסית, לא כסיבה שלה.

צללים מפצים

צלילי העצים היו שוכרים ובונים את עצמם חליפות, כמו עברו את גילגולי הנשמות שאותם לא יכלו או רצו העצים עצמם לעבור. אנשים רבים חלפו שם בעיני מיקרוסקופ, מנסים להבין את יחסי-הגומלין בין עץ וצל, נגמלים תוך כדי כך מהניסיון.

חילופי זהות

הפניקס האפר שהיא עתיד להיות החליף ביניהם זהויות ללא הרף. כל המהלך זרם בציונות של אש וזרימות של אפר, בדרגות זורמות של בהירות, כך שחלקן לא נראה כלל. כמו היו כנפיים מהירות מרי, המדדה את הרוח המאופרת למעוף.

המקל והאור

מקל ההליכה שלך נושם בצורה לליכך תלויה ברוח, שהשמיים המכוכבים מטים נשימות לקיצבו. שתי עיניים מרובצות למטה משחקות כאור עיניך כאילו רבצו שם מאז אור בראשית אשר קילח מעצמו צעדים נושמים של ציוויליזציה.

חלום מתוכרך

סריני המיטה מסוגלים ליהפך ליישיות חולמניות תוך שהן משתמשות בישן ככמדירכה שאין אפילו צורך לדרוך עליה. דרך מנומנמת שהדריכה נכבשה בה כמו היתה הוייה תכריכת במצבת המיטה.

קיסורי שלג

כל הדרכים הפכו מכבר לאתרי-קסי. השלג שהוסיף לרדת עיצב בפסוליות חמימה את גופות ונישמות המחליקים-נופלים עליו. בגדים הפיקו עשן בצלם הקרננות הבתוליים-עתיקים של טהרת הלובן.

גבעות ירחיות

העפתי את הכובע למעלה ככוח מספיק לדרג עננים שנערמו על גבי הירח, או לפחות לשכנע את העבים הרקים האלה, שיחבשו גשם. גבעות והרים צומחים על פני הירח רק אחרי כתרם מימים ומלכויות נזולות שם במעוף מדור לדור.

פסיכואנליזה

מתח את גופו כאילו רצה להיזכר — על פני הגשר הנקרא פרויד. כאב ההיזכרות הקפיץ אותו לספה, למטה — אל תת-ההכרה ששצפה והורמה גשרים הרוסים כמו היו רק קצה הקרחון המופר המגשר ימים נפשיים.

דויד זלכובסקי, מחברם של משלים אלה — לא הוא קרא להם, אגב, בשם זה — מוכר יותר כסניגור פלילי. שמו של הפרקליט התל-אביבי בן ה-40 מופיע בימים אלה בעיתונות כסניגורם של שנים מן הסוהרים הנאשמים בשיתוף פעולה ובעזרה לבריחתו של הרצל אביטן. בנוסף לכתיבה הספיק דויד זלכובסקי גם להניג תערוכת-ציורים אכספרסיוניסטיים בגלריה שינער בתל-אביב.

זה הוא מצטט מיכתב שכתב לו פאונד בשנת 1958.

לא, לא זה הדרך, כמו שהורנו אחר העם. יהיה אשר יהיה יחסנו לפאונד ולאליוט ולכמה מעמיתיהם הקרובים (וינדהם לואיס, למשל, שכתב ספר בשבח היטלר — אמנם לפני פרוץ מילחמת העולם), אין ספק שכולם היו, בשלב זה או אחר של חייהם, אנטישמים ארסיים מאוד. האם שכחו הכותבים את סיפרי של אליוט (שנגנו לאחר-מכן בירי מחברם) After Strange Gods (אחר אל-הים זרים). ומה ברבר שורות של אליוט כגון:

The rats are underneath the piles
The Jew is underneath the lot
העכברושים מצויים מתחת לתילי ההריסות
היהודי מצוי מתחת לכולם.

והאם נואל לשכוח לפאונד את השידורים ש' שידר מאיטליה של מוסוליני לארצו שלו בשנות מילחמת-העולם השניה, שידורים שכמעט עלו לו בחייו.

נכון שפאונד חזר בו לאחר-מכן (כפי שעשו זאת גם אליוט ווינדהם לואיס) ובשיחה מפורסמת ומתועדת עם אלן גינזבורג הודיע שכל זה היה מישגה ארוך.

מישגה ארוך או לא. אין שום טעם להסתיר את העובדה שהוא אכן אירע. אפילו זיכרו של אליוט לא ייצא נשכר מניסיונות כאלה להעלים את האמת.

מה לעשות, כמה מן הגדולים שבסופרים ובאמנים של כל הזמנים היו נגועים ברעיונות קדור, מות, באמונות תפלות, בשנאות ובקנאות, ממש כמו החשוכים והנבערים שבבני זמנם. גודל החטאים שחטא לאמת העובדות. ולא רק לה בלבד. לפעמים גם למידת האנושי שבו עצמו או למידת האנושי שצרכה היתה להיות בו.

גופות לשיזוף

השמש, כידוע, אינה מיטיבה עם האיים הבריטיים, אם להיטיב פירושו להרבות בהופעות.



גופות לשיזוף: לבן מדי

את העובדה, שהיהודי שפירסם את שירו הנודע של אליוט, "ארץ השימור", הלא הוא לנאדר וולף, בעלה של וירג'יניה וולף הלא-יהודית, לא האשים מעולם את אליוט בגילויי אנטישמיות.

לפי כל הדיוע לי לא האשים לנאדר וולף שום אדם בגילויי אנטישמיות!

ויליאם קוקסון, עורך כתבי-העת הספרותי Agenda וחסיד גדול של צמד הידורים אליוט-פאונד, מנצל את ההודמנות כדי לנסות לטהר גם את פאונד מאשמת "אנטישמיות פעילה". לצורך

זמן הציב זה לעומת זה את גיבורו שלו, סר פיליפ סידינג, משורר, חייל וג'נטלמן למופת כנוסח הרני סאנס האנגלי, וסר אחר: סר אלפרד מונד המייצג בשיר את הקפיטאליזם של הנשף היהודי.

אחרי מילחמת-העולם, כותבת מיריאל ברדברוק, חזר בו אליוט. שכן עכשיו "הוא הבין היטב שכל מיני אנשים עשו כסף מהמילחמה."

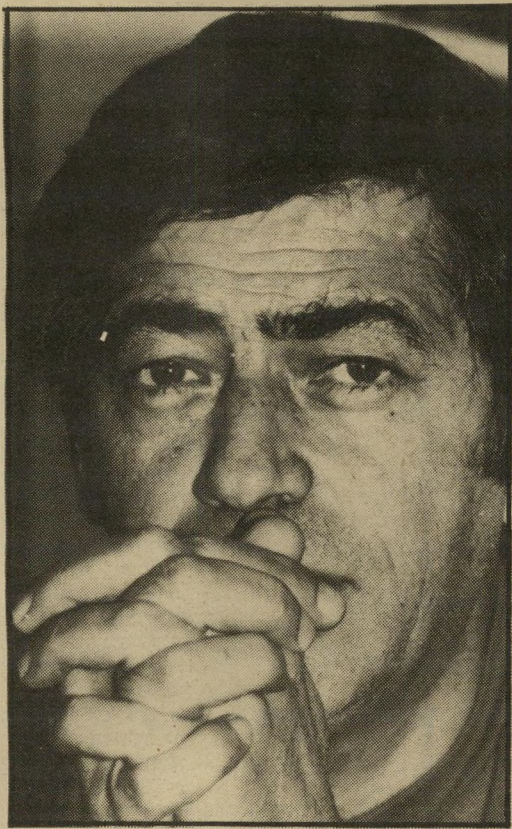
עוד "סניגורית" כזאת ואברנו! כצפוי, נמצא גם מי שהביא ראיה מדיבריו (או שתיקתו) בעל הדבר עצמו. במקרה זה: היהודים, לא אליוט. וכך מעלה הפרופ' פוטס מאוכספורד



דויד זלכובסקי



גופות לשיזוף: שמיים מדי



חיים הנגבי:

„גם השידורים הבאים שלנו מועמדים לפסילה!“

תשדירי הבחירות המדובר ביותר השבוע היה, ללא ספק, התשדיר של הרשימה המתקדמת לשלום, שנפסל כמעט כולו. כולם שאלו את כולם מה נמחק. אבל ה„כולם“ הזה זה אולי 300 איש, המקורבים לרשימה המתקדמת, ואלה יכולים להרים טלפון ולשאול.

איך עבר עליך הלילה שאחרי שידור התשדיר הפסול, כמה טילפנו אליך, שאלתי את חיים הנגבי, ראש מטה הבחירות של הרשימה המתקדמת.

למולי לא הייתי בבית אחרי שידור התשדיר. אבל אשתי אמרה לי שהיו עשרות שיחות טלפון.

● איך אתה רואה את הפסילה מבחינת האפקט שזה יצור? זה טוב ליהודים של המתקדמת או רע?

לא עשיתי שיקול כזה, אם זה טוב ליהודים או טוב לערבים, אבל עכשיו אני מעריך את הפירסום שקיבלנו כעשרות אלפי דולרים. העמדה שלנו הלכה בלוויינים לכל העולם.

● על זה אין ויכוח. אבל הכוונה של תשדירי הבחירות היא לא לזכות בפירסומת עולמית, אלא להביא קולות לקלפי כאן בישראל. ואם אתה לא אומר את מה שאתה רוצה להגיד לעם, ולא מראה לו את מה שאתה רוצה להראות לו, כאילו לא השתתפת בתעמולת הבחירות. אז מה עשית?

אנחנו באמת במילכור.

● אני אשאל אחרת: האם בתשדירים הבאים

בחירות

שלכם תתחשבו בפסילה. כלומר, האם תמתנו את התשדירים כדי שלא יפסלו אותם?

יש לנו בעיה. אנחנו רוצים קולות, אבל לא רוצים לוותר על האמת. לפי דעתי, קולות בלי אמת זה לא שווה. אבל גם אמת בלי קולות לא כל כך שווה.

● האם תמתנו את התשדירים, תתפשרו, כדי שהבוחר יוכל לצפות במסר שלכם?

אייאפשר. אם נתפשר, נגיע לשערי ר"ץ. אני לא יודע אם אנחנו רוצים לבוא בשערי ר"ץ, ולא יודע אם ר"ץ רוצים אותנו בשעריהם, כי הדרך משערי ר"ץ היא ישר לממשלת פרס. אז איך נתפשר ונמת?

● כלומר, גם התשדירים הבאים שלכם מועדים לפסילה?

מאוד יכול להיות.

(דניאלה שמי)



מיכל כהן:

„לא ידוע לי ששימעון פרס אינו מרוצה!“

הליכוד מפציץ את העיתונות היומית במודעות על כנסים, עצרות המוניות וסידורים מאורגנים, ואילו מיפלגת העבודה הפסיקה בשבועיים האחרונים לפרסם מודעות כאלה. פניתי למיכל כהן, דוברת מיפלגת העבודה, כדי לברר עובדה זו, ושאלתי אותה אם אי-פירסום המודעות הללו הוא תוצאה מהמנגנון האלימות האחרונות, שבהן נתקל שימעון פרס בהופעותיו בעצרות המוניות.

בשום פנים ואופן לא! מיפלגת העבודה מקיימת 70 אירועים בכל יום, הכוללים כנסים, עצרות וסידורים ביישובים שונים. המידע

בחירות

עליך נמסר לציבור המקומי באמצעות הפעילים במקום ובאמצעות מודעות בעיתונים המקומיים.

● מה באשר לפירסומים האומרים שהתקציב למודעות בעיתונים נגמר?

זה נכון שמודעות בעיתונים עולות כסף רב, ואנחנו משתדלים לחסוך. מיפלגת העבודה תמצא פיתרון ותמשיך לפרסם בהתאם לצרכים.

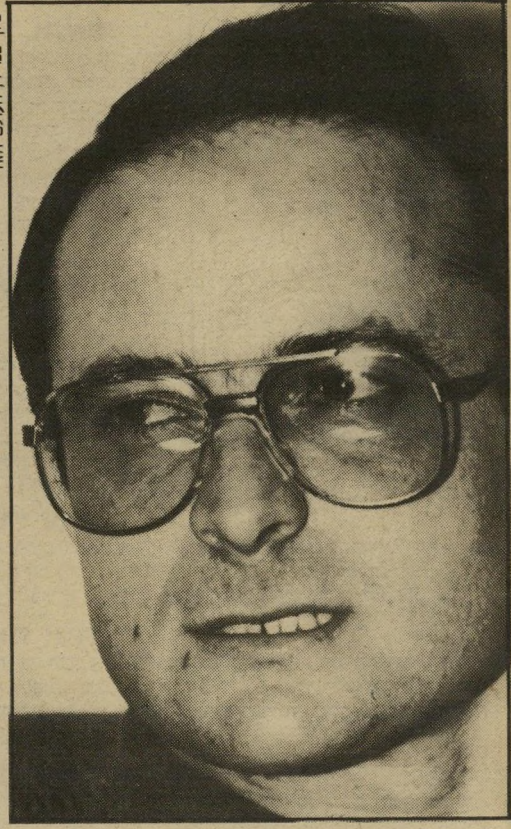
● פירסום גם שמרס אינו מרוצה מאות הפתיחה של התשדירים שלכם?

בסך הכל יש שביעות רצון. גם בטלוויזיה אנחנו משתדלים להקריש את מירב הזמן למסר, ולא לצורה.

● שאלתי על פרס.

לא ידוע לי שפרס אינו מרוצה מאות הפתיחה שלנו.

(יוסי עינדור)



רוני מילוא:

„שזו תהיה הפאשלה הגדולה ביותר שלהם!“

השבוע פרסם שהליכוד השתמש בשרותיה של חברה גרמנית לצורך הכנת אות הפתיחה של תשדירי הליכוד. דובר הליכוד, דני נווה, הכחיש זאת מכל וכל. ואילו דורון פיטרמן, מהנדס מחשבים ואנימטור, ישראלי העורב בחברה הגרמנית, אישר כי כל הפרייקט של הכנת קטעי האנימציה ניתן לחברה שבה הוא עובד.

בליכוד טענו שהעבודה ניתנה לחברה בריטית.

חזרתי ליושב ראש מטה ההסברה של הליכוד, רוני מילוא, ושאלתי אותו מה הוא אומר על הידיעה שפורסמה.

סירטי רול מפיקים עבורנו את התשדירים. הם מסרו לנו שהאנימציה נעשתה על ידי חברה אנגלית.

● מה יקרה אם יוכח שאת האנימציה עשתה חברה גרמנית?

אם יוכח שזה נעשה בחברה גרמנית, נקרא את אנשי סירטי רול לסדר.

בחירות

● מה זה אומר?

את זה אנחנו נחליט. אני לא מוכן לפרט את יחסינו עם סירטי רול. אני מקווה שאם זה יתברר כנכון, זו תהיה הפאשלה הגדולה ביותר שהם עשו בבחירות האלה.

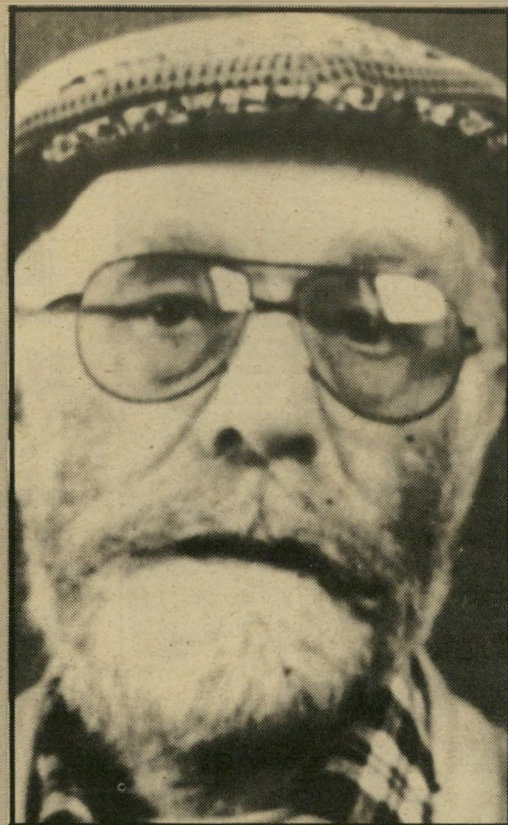
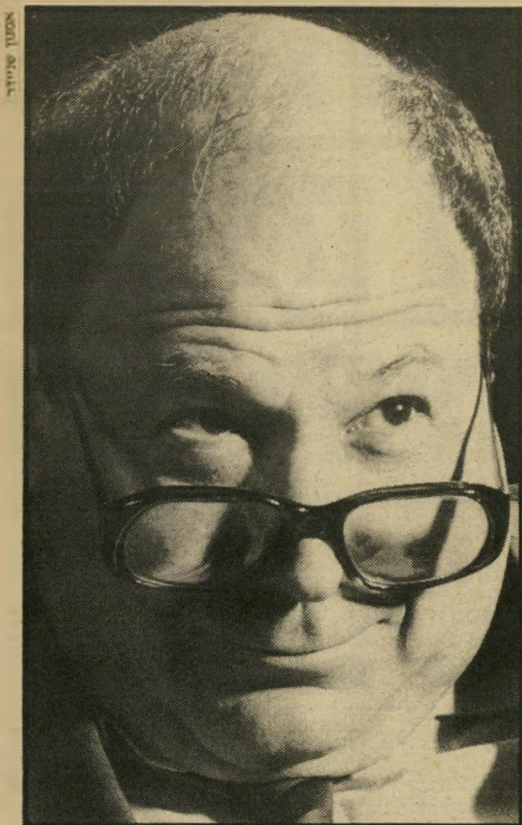
● זה לא יגרם להתמרמרות בקרב אנשי הליכוד?

זה שטויות להתעסק בזה. חשוב איפה הוזמנה העבודה, ולא היכן היא כוצעה. זה ניפוח מעבר לפרופורציות.

● כיצד מתיישבת העובדה שמתחם בנין אף לא הסכים להתראיין לעיתונאים גרמניים, ושבונו בני בנין, נודהו במודה, עם האפשרות שהאנימציה נעשתה בגרמניה?

איך מתיישבת השאלה שלך עם העובדה שכל מה שידוע לנו הוא שסרטי רול עשו עבורנו את האנימציה בחברה בריטית?

(יוסי עינדור)



פיטר פרייטשטדט: „את פינחס ספיר אוהבים יותר מאשר את רחל!“

72 אנשי-חזון בהיסטוריה היהודית מחכים לתורם להיות מונצחים בסרט. לוי אשכול, ברל כצנלסון, פינחס ספיר, משה דיין, יצחק גרינבוים ומשה נובומייסקי (ממפעל-האשלג בים-המלח) כבר זכו, וכל אחד מהם מככב בסרט משלו, בן 50 דקות.

מי רואה את הסרטים האלה, שאלתי את פיטר פרייטשטדט, יו"ר הארכיון הישראלי לסרטים על דמויות בעולם היהודי.

כבר היו כמה פרימיירות, ומתוכננות עוד כמה בעתיד הקרוב.

● אז בפרימיירות יבואו כל החשובים ויראו את הסרטים. אבל הכוונה, אני מניחה, לא היתה ברייק אליהם.

כמוכן. הטלוויזיה הלימודית תציג את כל הסרטים, בית הספרים הלאומי רוכש עותק מכל סרט לצורכי-מחקר, מיוחד-החינוך מתכוון להכניס את הסרטים לשיעורי-ההיסטוריה, ואפילו אוניברסיטת הארווארד הזמינה את כולם.

● אתה אומר שמישרד-החינוך יקנה את הסרטים. האם הם יחזיקו בהם כדי שמי שירצה יוכל לראותם, או שיכריחו את הילדים רבים מצאו אותם. אתה לא דקות על לואיס ברנדיס, למשל?

אני לא אוהב את המילה הזאת יכריחו. אני מניח שזה יהיה חלק מתוכנית-הלימודים. אני לא חושב שזה ישנה את העולם, אבל כבר ידוע שיש בורות מדהימה בכל דור לגבי הדורות הקודמים, ואני חושב שזה חשוב מאוד שידעו מי היה ומה פעל כל אחד מהדמויות האלו.

● כמה עולה כל סרט, ומי משלם עבורם?

כ־60 אלף דולר עלו הסרטים שעשינו עד עכשיו. כל סרט שולם על-ידי מישהו אחר. אנשים פרטיים או מנכ"לים של מוסדות.

היסטוריה

● שמעתי לא מזמן שאחד משליחי-העליה בארצות-הברית רצה להראות ליהודים פרקים מהסרט „עמוד האש“, שעותק שלו נקנה על-ידי הסוכנות, אבל הסתבר שהסרט מונח באיזה מחסן, ורק אחרי חודשים רבים מצאו אותו. אתה לא מודאג שגם הסרטים שלך יגמרו באיזה מחסן?

הסיפור הזה אינו מפתיע אותי, ואעשה כל מה שביכולתי כדי שזה לא יקרה לסרטים שלנו. כל בוקר, כשאני יושב ליד שולחן העבודה שלי, אני מזוין מילימטר אחד קדימה. זהו מופע-עלילי, ואני אעשה עבורו הכל. אני יודע שזה לא נהוג בעיתונות, אבל אולי בהזדמנות זאת אני יכול להגיד מילה טובה על מישהו? ● בבקשה!

אני רוצה לאמר שאני מודיר את הכוכב לפני שרה-חינוך, יצחק נבון, על העזרה, הלהט והתמיכה המוסרית שהוא נותן לענייני-הזה. (דניאלה שמי)

ישראל הר: אני רוצה להודיע לנושים שלא קיבלתי אף אגורה!“

פרס הוא חבר חשוב לכל יוצר. פרס הוא הכרה של המימסד, וגם כסף שיכול לשחרר את הזוכה בו מדאגות-פרנסה, ולאפשר לו להקדיש את זמנו ליצירה. אבל, כדרכם של פרסים, הם ניתנים למתי-מעט, והשאר ממשיכים לקוות.

והנה השנה, למעשה ממש השבוע, מקבל הסופר-משורר-עורך ישראל הר שני פרסים חשובים. פרס היצירה מטעם ראש הממשלה ע"ש לוי אשכול, וכן פרס אקו"ם. האם זה מהפך בחיך, שאלתי את ישראל הר?

לגמרי לא. זה נכון שבטכס דיברו עלי יפה מאוד כמשך חמש דקות מהתחלה ושתי דקות בסוף, וזה נכון שבני כן 84 בנה כוננית מיוחדת כדי לשים עליה את כל הפרסים, אבל מלבד זאת כמה זה שינה את חיי?

● בכל זאת, פרסים זה כסף, ואתה יכול קצת להשתחרר מבעיות-פרנסה, חלום של כל סופר.

גם זה לא מרויק. פרס ראשי-הממשלה הוא אמנם פרס כספי, ואפילו נחשב, בתנאי הארץ, כפרס גבוה. הם נותנים משכורת של מורה בכיר במשך שנה אחת. אבל אתה לא יכול לקבל גם משכורת באותו הזמן, והמשכורת שלי היא כ־100 שקלים יותר.

● אז תוותר על הפרס כדי להמשיך לעבוד ולקבל משכורת גבוהה כ־100 שקלים?

אם לא תהיה לי ברירה.

● ומה לגבי פרס אקו"ם? כמה כסף זה?

זה לא כסף בכלל, ולכן זה גם נקרא „אות אקו"ם“, ולא פרס אקו"ם. זה רק כבוד.

● במילים אחרות, מה שאתה אומר הוא שאילו במקום שני הפרסים היו, למשל, קרנים אלף ספרים

פרסים

שלך ומחלקים אותם לנוער, היית יותר שמח?

פי אלף יותר שמח! זה גם היה כסף וגם היו קוראים אותי.

● את אות-אקו"ם קיבלת על עריכת „ספריית תרמיל“, 200 ספרים מצויינים שאי-אפשר לקנות אותם בחנויות. אתה יכול להסביר את זה?

ספריית תרמיל הוקמה בשביל החיילים. אבל אילו היתה הפצה טובה, יכול היה כל אחד לקנות ספר של תרמיל. אבל אין הפצה טובה, ולכן אפשר לקנות אותם אולי בשלוש חנויות בארץ, החנות של מישרד-הביטחון, לפעמים בשוק. ולפעמים בסמי-מקס.

● בזוכה בשני פרסים יוקרתיים בשבוע אחר, היית רוצה להגיד משהו?

כן, אני רוצה להודיע לנושים שלי שלא ישמחו, עוד לא קיבלתי אף אגורה אחת. אבל אני יודע כל הזמן שאני חייב, ואני מתחייב להחזיר לכולם.

אלדד אמיר: „קודם כל נציג-ישראל, ואחר-כך אלדד השייט!“

המישלחת הישראלית חזרה מסיאול ללא מדליות ניצחון, ולעומת זאת התרחש בה אירועים שזכו בתשומת-לב תיקשורתית שלילית רחבה. השייטים רן ודן טורטן הפרו את התקנות וההוראות החד-משמעיות של המישלחת, בכך שיצאו להפלגת-אימון ביום-כיפור. ראשי ה-מישלחת, יצחק אופק ויצחק כספי, נראו נוסעים במכונית אחרי תפילת כל-נדר.

נגשתי עם אלדד אמיר, אחד מצמד שייטי דגם „ההולנדי המעופף“, שזכו בהצלחה חסרת-תקדים. אלדד אמיר לא הפר את קדושת יום-הכיפורים, וביקשתי לשמוע את תגובתו על אותם אירועים.

אני חייב לרייק שהאחים טורטן היו בהפלגת-תחרות, והם סיימו אותה במקום התשיעי.

● אתה שלם עם עובדה זו?

לא ולא! מדובר באירוע חמור מאוד. אנחנו, משתתפי המישלחת, נשלחנו כנציגי מדינת-ישראל, וכך האחים טורטן היו אמורים לנהוג כפי שמתחייב מעצם היותם נציגי מדינת-ישראל. אני ראיתי את עצמי קודם-כל כנציג השיט של המדינה, ורק אחר-כך כאלדד אמיר השייט, האדם הפרטי.

● אם כך, איך אתה עברת את יום-הכיפור בספינתך?

צמתי וכיבדתי את קדושתו של יום זה, למרות שלנגד עיניי נשקף נוף יפה של פוסאן.

● כלומר?

באותו יום שרר מזג-אוויר נוח, אידיאלי לשיט. מחלון חררי בבית-המלון ניתן היה לראות בכירור את התחרות האולימפית של השייטים. עבורי, כשייט, זה לא היה קל, אך שמירה על קדושתו

האולימפיאדה

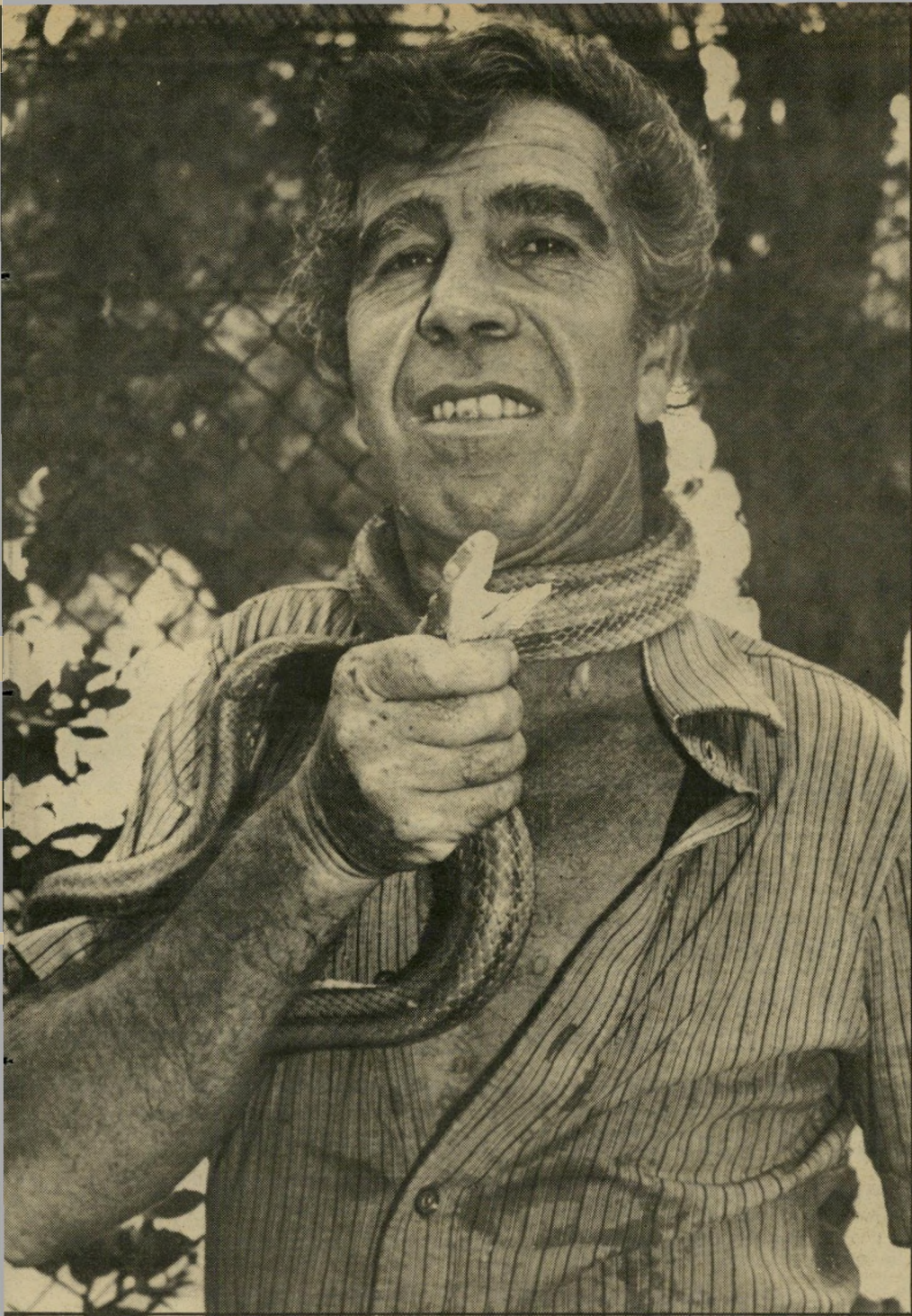
של יום-הכיפורים חשובה מעל הכל.

● הרגשת בעם, תחושת-קיפוח?

לחיפך, הייתי גאה מאוד, עד אשר גורע לי באותו ערב, על הפלגתם של הטורטנים. תחילה הייתי די המום, לא הייתי מסוגל לעכל את מה שהתרחש. מעשיהם גרמו לי להרגיש שאני נושא ללעג ולשנוינה בעיני הספורטאים של העולם.

● באותו נושא, מה דעתך לגבי נסיעתם ברכב של ראשי המישלחת אחרי תפילת כל-נדר?

אני נוהג להגיב על מיקרים שאיני משוכנע שאכן אירעו. מיקרה טורטן אירע בפוסאן, ושם הייתי. ברקתי את אמיתות המעשה והשתכנעתי כי הוא חמור. ראשי-המישלחת היו בסיאול, מרחק של 800 ק"מ מפוסאן, ולכן איני בטוח שכך היו פני הדברים, וזאת גם הסיבה שאיני יכול להתייחס לכך. (עורך רכטמן)



הנחש החונק מת ואני בכיתי!"

לפני שבועות אחרים לכדתי עוד שור בכניסה לעיר. אילו היה ממשיך ומשתולל ברחובות בתים, היה גורם לאסון כפי שעשה השור הקודם. אני זוכר את זה כאילו זה קרה אתמול. שעת בוקר מוקדמת של יום שבת. יצאתי לכרי, אחרי קריאה מה מוקד, ומצאתי את השור עומד באחת מחצרות הכתים של רחוב פינקס. היה שם קהל גדול. רעש הילדים גרם לו להשתולל יותר ויותר. הוא המשיך לבי רוח, נגח בניידת-מיטרה ועצר בחצר אחרת, באותו הרחוב.

הגעתי לחצר מבית אחר, כך שני צבתי מולו, ובניינו הפריד שטח-החנייה של הבניין.

חולדה במיטה

לפתע אירע רבר בלתי-צפוי. אב ושני ילדיו הקטנים נעמדו ביני ובין השור. צעקתי לו שייכנס בין המכוניות, אך הוא התבלבל והשאיר את אחד מילדיו בשטח המסוכן.

רצתי כאחוז טירוף ולקחתי את הילד בדורעותיי. השור רץ לעברנו, נגח בפניי, ובמזל רב לא נפצעתי קשה. ראגתי מיד שהילד ייצא בין הכי-כונניות. השור המשיך לרוץ, כאשר הוא

ייה מן המניין. אין לו תוספת-סיכון, וגם תשלום-הכוננות משולם בדרך הרי גילה. לא פעם הוצע לו כסף עליידי מי שנהנו משרותיו, אך הוא סירב לקבלו. רק במקרה אחד הסכים לקבל "פיצוי": צינצנת רבש.

לפני שנה הטרידה עדת-דבורים גדולה את תלמידי בית-ספר בסביבת גן רמת-יוסף בכתיים.

קיבלתי הוראה לרסס את העץ שעליו לוי התרכזו הדבורים ולהשמידו. התי נגדתי לכך, ולקחתי על עצמי את האחריות לכידתן ללא ריסוס.

בשעת שקיעת-השמש, השעה שבה הדבורים מתלכדות יחד סביב המלכה, הכנסתי לשקית-ניילון גדולה את כל

שלמה הוא עובר עיריית בתים זה 11 שנה. היא משמש כרכז צוותי הכוננות. אוטנס, בעיר הוא ידוע כמי שלוכד חיות מסוכנות, אך למעשה הוא רכז של אירועים רחופים ומצביר כוננות, כגון פינוי עצים הנופלים בחורף, טיפול בהצפות של בתים, לכידת נחשים מסוכנים החודרים לבתים, ועוד.

דבורים על העץ

מיספר ומיוגון החיות שלכד לעדני הוא רב: שורים, קוף, סנאי, נחשים מסוכנים, שמיספרם בעונת הקיץ האחרונה הגיע ל-40, תיגמשת,

ילדיו של שלמה עדני, שישבו בצ' מור אליו, נראו כמתמצאים היטב בכל הפרטים של סיפורי-הלכידה. הבת הפצירה באביה שלא ישכח את סיפור החולדה, ואכן הוא לא איכזב.

ביום-חול רגיל, קיבלתי קריאה ממוקד העירייה שבביתה של אשה קשישה מסוככת חולדה.

ראיתי אשה וקנה, נכה, מרותקת למיטתה, בית עמוס בסמרטוטים, מוונח מאוד ולא-ניקי. לכן היה קשה לי לערוך חיפוש.

לתדהמתי גיליתי בתום החיפוש חור גדול במיזרון המיטה, שאליה היא מרותקת. הכנסתי את ידי לחור הפעור, שמעתי את קול הציפצוף המוכר של



העובד מהאיוונים והנחש במקום האירוע (משוחזר) הם הצינו לי כסף. סירבתי.

שלמה עדני (למעלה), לוכד בעלי-חיים מסוכנים, מתקעש חמיד שלא להרגם. הוא מספר לעודד רכטמן על לכידת נחשים, עקרבים, שורים, עטלף ודבורים

הכוורת, יחד עם ענף-העץ שעליו התי רכזה. את בעיית איחסונם פתרתי על ידי כך שנסעתי לפלמחים, איזור מגד לי הרבורים, ומסרתי להם את השקות. כאות תודה קיבלתי מתנה צנועה אך מתוקה של צינצנת-רבש.

אשתו, רחל (37), עקרת-בית, מכירה בפרוטרוט כל מיקרה של לכידת חיות. היא חיה את הלכידות.

היא עצמה מפחדת מאוד מאותם בעלי-חיים מסוכנים, ואינה מעזה להתקרב אליהם. כשאני יודעת שהוא יוצא

כלבים מסוכנים כדוברמן או שנאוצר, סוסים, חמורים, גמל, עקרבים שחורים וצהובים. ביום ובלילה, בחג ובשבת, הוא צמוד במשך 24 שעות ביממה למכשיר-הקשר העירוני. הוא מוכן לקבל הורעות רחופות מהמיטרה או מהמוקד העירוני גם כאשר הוא ישן, או יושב לסעוד עם בני-מישפחתו בערבי תג. הוא נשוי לעירייה.

תפקידו אינו רגיל, אך משכורתו רגילה מאוד. שכר שעותיו הנוספות המסוכנות משולם לו כלכל עובד-עירי

העכברוש ולבסוף תפסתי חולדה.

הדורעתי כאשר הבנתי שרגלה של האשה חבושה מפני שהחולדה התי חילה לכרסם את כף-רגלה. לא הייתי מסוגל לעמוד שם מול התמונה העגרי מה הוו, והסתלקתי מהמקום.

הרגשתי בשימחת האשה, למרות שלא ידעה עברית. בתה הציעה לי שטרייכספ של 50 שקלים, ואני סירבתי. באתי מטעם העירייה. השבתי שאני תורם את הסכום לניקוי בית אמה.



העטלף במיטבת של יהודית תהילה (משוחזר)
האם והילדים הקטנים נמלטו.

ללא קשר לתפקידו כהוזה — כש אני שומע על כלב, חתול או כל חיה בצורה, אני רץ לעזור לה. במסגרת תפי קידי אני תמיד משתדל שלא להרוג את החיה, למרות שזו הדרך הקלה ביותר. אני אוהב את התפקיד, כי בכל פעם יש בעייה חדשה שצריך להתמודד איתה, אתגר חדש, אפילו שמדובר באותו סוג נחש".

שלמה אוהב חיות כשם שהוא אוהב את הבריות וכל יצור חי. אהבתו לבני אדם אינה מותנית בגזע, בלאום, בדת או במין.

באחרונה קיבל, בשעת לילה, קריאה דחופה שאמרה כי אחד מעובדי העיר ייה הוכש על ידי נחש. תוך כמה דקות הגיע, הקורבן היה עובד ערבי מחאן יונס, המועסק בעבודות ניקיון בעיר. הוא נפגע בשנתו במקושי המגורים שבו ישנים עובדים ערבים מהשטחים הכבושים. כפיידו היתה נפוחה מאוד, ולפי מראה ההכשה קבע שלמה מיד שמדובר בנחש צפע.

מספר שלמה, כאילו זה קרה לפני

במעברת בתיים, מול רחוב הנביאים, הגיעה תלונה של מלכה בוגלו על נחש הנמצא במקרר ביתה. מספר של מה: "כשהגענו, חיכו לנו בחוץ האשה, הטכנאי שברח עימה וניירת מישטרה. האשה התלוננה על רעשים מהמקרר, המזכירים לה דליפת גז או לחץ אוויר, והטכנאי גילה לתדהמתו נחש צפע ארסי. הגישה אליו היתה קשה, ובקורת מקל ניסיתי להרחיקו בין הצינורות. השוטט אמר שמחוסר ברירה יש להרוג אותו, אבל אני התעקשתי ללכוד אותו חי. משכתי אותו מהזנב החריצה, ואחרי כך תפסתי אותו בצוואר. הגשתי לו קרטון כדי שיקיש את הארס, והסכונן חלף".

אם מישו העלה בדעתו כי שלמה רוחש חיבה רק לחיות ביתיות, טעה. הוא לכד נחשיפיתון ענק, הירוע בכינוי "הנחש החונק", והביאו למיכלאה חי. בשל שינוי מזג האוויר חלה הנחש במכתיקור ומת. במעט עצבות אמר: "ישבתי כמו ילד קטן ובכיתי פה בבית, כש כל המישפחה ישבה יחד בסלון. הנה

ינסה להימלט. מה, אני אפחד מעטלף? אני לא פוחד מעופות."

נחש במקרר



רנטיין בתל אביב למישפחה בת חמש נפשות. אביו עבד כמנהל במע"ץ בסלילת כבישים ובחפירת בורות מים. תוך כדי עבודתו היה נתקל בנחשים רבים, ובמשך השנים הפך למומחה. את היריע הזה העביר לילדיו.

עם סיום לימודיו בבית ספר העממי למר שלמה מסגרות בבית ספר שבח. ובשנתיים האחרונות, עד לגיוסו, עבד כמסגר.

עוד כילד היה שלמה עובד בחופי שות מהלימודים בגן החיות הישן. בת חילה היה לוכד חיות, כמו לטאות, נחש שים, סוגי עופות, והיה מוסר אותם לגן החיות. כל זאת, לדבריו, כדי לממש את חלום חייו: להאכיל ולטפל בחיות שבי גן.

במשך הזמן התחילו עובדי הגן להיכיר אותו טוב יותר ואיפשרו לו לבקר בגן באופן חופשי ולעבוד ללא שכר. בתקופה מאוחרת יותר של התיכון, כש עבד במסגרות, התגבר ארבע פעמים בשבוע לאונות צער בעלי חיים. אחרי שפתח חנות לבעלי חיים בבתיים, שלא הצליחה מבחינה כלכלית, התחיל לעבוד בעירייה כשכיר. בפירסומו הרב וזה בשל לכידות הנחשים. מיקרה שאירע באחרונה: מצריף

על החינוך שהקפיד האב להקנות לילדיו מספרת מירי: "באחד הימים נפלה תינשמת ונשברה כנפה, אחרי שילדים יירו בה אבנים. לקחתי אותה למזכירות בית הספר, התקשרתי עם אבא ויחד הבאנו אותה הביתה. טיפלנו בה בבית במשך חודש ימים.

אחרי שהתחילה להבריא, הבאנו אותה למיכלאה. שם השטח גדול יותר. המשכנו לבקר אותה בכל שבת, ואבא היה רואה אותה בכל יום. לבסוף, כשי היא החלימה, שיחררנו אותה לחופשי. כיום, כשהיא מסתובבת בשעות הלילה, היא מגיעה תמיד לאזור המיכלאה".

אבי עדני (17), הבן הבכור, עובד בביטחון בבריכת הקאנטרי קלאב ומת כונן לקראת גיוסו לצה"ל. הוא היה נר כח עם אביו בלכידות רבות ומתגאה בעבודת אביו.

למישהו, ואפילו כשמדובר בנחש צפע, שהוא כבר לכד רבים מהם, אני רועדת ומתפללת שהמיבצע הזה יעבור בשי לום.

כל משימה שכזו מעלה בראשי מחי שבות איומות של פציעה ומחלה. אולי כלפי חוץ אני נראית אדישה, אך עד שאני יודעת איך עברה לכירת העקרב או הנחש הארסי, אני חסרת מנוחה ומי רגע לרגע פוחדת יותר.

שלושת ילדיו של שלמה מקבלים את עבודתו של אביהם כצורה שונה. הם אוהבים בעלי חיים, ואינם פוחדים. בן הקוונים, איציק בן ה-9, רומה לאב ואינו מגלה כל מורא גם מבעלי החיים המסוכן ביותר.

שני הילדים הגדולים בוררים קצת יותר. אצלם קיים חשש מפני חיות מסור ימות, ויש להם הפרדה ברורה בין כלב



עדני, עורב שחור וכלב שלבד
פנס קיבלתי ציוד דבשו"

הוא זוכר מיקרה שבו היה שותף פעיל ללכידתה של חיה מסוכנת. מספר האב: "זה קרה לפני כמה שבועות בשעת חצות, כאשר הוריעו על עטלף שמסתובב חופשי בדירתה של יהודית תהילה ברחוב מיימון בבתיים. הגעתי עם בני ומצאנו את האם ושני ילדיה בחוץ, מפוחדים ומבוהלים. העי טלף הסתובב כסביבון, סחור סחור, מסביב למנורת המיטבה. לבשתי זוגי כפפות, עליתי למעלה ואחרי כמה ניסיונות כושלים תפסתי אותו חי. מוסיף אביו: "כשהעטלף הסתובב מסביב למנורה, די צחקתי מזה שאבא ניסה ללכוד אותו שוב ושוב ללא הצלחה. עמדת בפתח החדר, עם סמרטוט פרוש בין ידיי, כדי לתפוש אותו אם

או חתול ביתי ובין נחש ארסי או עקרב. הבת האמצעית, בת ה-12, ואי ציק גאים בעיסוקו של האב. הם הולכים עם האב בכל שבת לבקר את החיות במיכלאות.

מירי ואיציק מחזיקים בחרס שני נחשים שאינם מסוכנים. למירי יש נחש קרחן זכר בשם פוצי, לאיציק נקבה בשם פוציאלה. כאשר התגלה נחש צפע בבריכת מלון מרינה, התלוו הילדים אל האב. הוא אסר עליהם להתקרב, אך בסוף הלכידה שותפו הילדים במיכ צע בכך ששפכו נפט מסביב, כדי להרחיק נחשים אחרים מהסביבה. אחרי שהי אב דאג להוציא מהנחש את הארס, הוא איפשר לילדים להוביל אותו אל המיכ לאה, ובכך שבר את מחסום הפחד.



לכידת השור בבתיים (משוחזר)
קיבלתי הוראה לירות בו סירבתי"

כמה דקות: "מיד עשיתי לו סימני עזר רקים, כדי שהארס לא יתפס, ובמי הירות המירכית העברנו אותו לבית חולים. הרופאים התקשו לקבוע ממה מורכב הארס בדמו, וזה היקשה את התמודדותם עם הבעייה. דאגתי להביא להם ארס של צפע מאותו הסוג של הנחש המכיש, ועל סמך זה הם הכינו תרופה מתאימה. הוא שכב כמה ימים ביחידה לטיפול נמרץ בבית חולים וול פסון. ולאחר מכן עבר לחדר התאוששות.

"ביקרתי אותו בכל יום, ודאגתי לכל מחסורו. הוא חזר לעבודה בריא ושלם.

אביו והוא הודו לי והתעקשו לפי צות אותי ככסף. סירבתי, כפי שנהגתי במיקרים דומים בעבר."

צילם: אלי דכה

אשתי והילדים יכולים לספר עד כמה המיקרה צינר אותי."

הערבי והנחש



מיכלאה היא מיכנה השייר לעירייה. יש בה סוגי כלובים שונים בהתאם לסוג בעלי החיים. הנחש, למשל, מאוחסנים בחדר סגור, בתוך אקווריומים. כל המזון עובר הדי יות הם "על גבו של שלמה", ובמילים אחרות — על חשבוננו הפרטי.

מתוודה שלמה, וחושף אטאט את הצד הרגישי שלו כלפי בעלי חיים ועל הנלכדים ברשתו: "אני אוהב בעלי חיים, וכוה אשאר תמיד. אני נרקומן לחיות, מכור לאהבתי אליהם. במשך 40 שנות חיי לא הרגתי אפילו לטאה.



הילדים מירי ואיציק משחקים עם נחשים בדירת עדני
סלטים לארנבות ועצמות לכלבים

לרותי



1.75, שירוע לחיות ושנותן לחיות.
מיספרה אצלי הוא (45/2668).

תולעים ברואר

שבוע אחרי ראש השנה מצאתי בתיבת הרואר שלי מעטפה פתוחה אותה נעשה לי רע: זו היתה איגרת ברכה מרופא השיניים שלי לשעבר (שאותו עזבתי לפני שנה לטובת אחר) והיה כתוב שם, באותיות לבנות על רקע כחול-לבן: "להרבה שנים מתקוות הקפר שיניך לנקות. שנה טובה ומתק. קה" עד כאן הכל בסדר. האקסידופא שלי עדיין זוכר אותי.
אבל על האיגרת היה מודבק מסטיק נטוליסוכר, שמשך אליו, בדרכו אלי, המון נמלים קטנות, מין תולעים כאלה. גועל נפש. א' יקירי, באמת הגזמת. גבון שעובתי אותך, אבל תולעים ברואר יש גבול. אם לא קשה לך, מחק את שמי מהמחשב המפואר שלך. רי, שיניי שייכות עכשיו לגבר אחר.

עניינים ירוקות

היא יפה, גוף נאה, שיער ארוך בהיר, עיניים ירוקות, 1.70, מנהלת חשבונות במיקצועה, בת 39, רווקה. היא טיפוס נאמן, יציב, אוהבת קריאה, מוסיקה, שחייה, תיאטרון. מחפשת קשר רציני עם גבר מעניין, רציני, גבוה ממנה, עד גיל 45. שאל אותי על (46/2668).

נמעט שכחתי - רות בטל

פון - למידע על הכותבים ולהכתב בת מיכתבים ו- 221017.

מלאה ועסיסית

היא בת 42, גרושה ואם לבת, ראש מיוחד מאוד, 1.67, מלאה ועסיסית, עוסקת בספורט וכדוראמה. רוצה להכיר גבר עוזב קיבוץ, מושב, או לפחות חניך תנועת נוער, אשר רוצה ומסוגל לקשר טוב בטעם של פעם, כי היא מאמינה ב"ביחור", שכליך נדיר כיום. שאל אותי על (47/2668).

קצינה בבית

"לפני שמונה שנים התחתנתי עם קצינה בקבע, שרצתה להיות קצינה גם בבית", הוא כותב. "זה לא עבר, והגיר שואץ נכשלו אחרי ארבע שנים. מאז אני פנוי מבחינה ריגשית ומצפה לצעירה נחמדה ונאה, עד 25, שתוכל להיות איתי. לא במפקדת, וגם לא כמשרתת. אני בן 33, די נחמד, נאה מסיים. בתיקווה שלא אודק לך יותר". את יכולה לכתוב אל אפרים, ת"ד 2341 א, עפולה 18100.

דודו טופא אומר, בתוכנית החדשה שלנו: גיליתי שאת הדיברים הכי טובים אני עושה לבד. לא רק על הבימה.

תואר שלישי

הוא בן 30, סטודנט לתואר שלישי בתחום מדע-רפואי, נחמד, לא שמן ולא רזה, 1.70, גובה, חובב כילוי שקס, טיפוס שקט, נחמד, ריאלי, אוניקטיבי, פילוסופי. מקווה לפגוש בת 18 עד 25, משכילה, נבונה, יציבה, מבוגרת בנפ"ש, אצילה, יפה. שאל אותי על (48/2668).

מבוסס מהרצליה

הוא בן 30, מבוסס, תושב הרצליה, 1.70, גובה, מעוניין להכיר למטרה רצינית — נישואין בהחלט באים בחשבון — יפה, נחמדה, רצינית, אוהבת סרטים וטיוילים. הוא בטלפון 052*550097.

נעמי
רון

נשית ורומאנטית

"אחרי פרק א' (ורוקא מוצלח) ואחרי תקופה של לכר (לראות איך זה) הגיע הזמן לפנות אלייך ולהיעזר במדורך, היא כותבת, וממשיכה בפניה ישירה אליך: "אולי עכשיו, בדיוק עכשיו, אתה יושב וחושב שלמרות הכל היית נורא רוצה לפגוש בוו שיש בה הרבה — ולאידיוקא בסדר הזה — הרפת קנות, רצינות, אימפולסיביות, רומאנטי, נשיות וחוש-הומור. חוץ מזה, היא מעניינת, אוהבת חגיגות, וביניהן — מכורה לעבודתה באחר ממיקצועות התיקשורת.
כתעודת-זהות שלה כתוב: פרק ב' בלי, אקדמאית, עיניים ירוקות 1.70. הכי חשוב לה — שתהיה חריף-שכל, לא ביישן, מצוייד בהמון חוש-הומור, בן 35 ומעלה, בעל ניסיון-חיים והכי הכי — שתאהב אותם. אז אם עכשיו, בדיוק עכשיו, אתה מרגיש שהדברים בעצם נכתבו בשבילך — מחכה לך מעבר לקו". שאל אותי על (41/2668).

חמוד מאוד

"נשבר לי מסטוצים" הוא הודיע לי. "אני מחכה לך, יפה, חטובה ושנונה. אני בן 29, אקדמאי, נאה, אומרים שאני חמוד מאוד". את יכולה לכתוב לת"ד 17446, תל-אביב, או לשאול אותי על (2/2668).

למי שעוד לא שמע על ההגדרה לאידיש: זה ראשי-תיבות של "אין יותר דפיקות סתם".

חבוקים, חמים

גרושה גנובה, עליוה, בת 37, מורה לפסנתר, פסלת, ציירת, משוררת, חמור רה מאוד, אומרים שהיא יפה, מחפשת אותך, בין 30 עד 40, יפה, חמוד, גבוה, אינטליגנטי, בעל חוש-הומור ורומאנטי.

שתדליק גפרוד ובנו תאחזו האש, ונעבור באש קטנה כמו שני גזלים עולים ושוקעים", היא הכתיבה לי, בכך עד סוף הימים, חבוקים, חמים, אוהבים. תמצא אותה בטלפון 03*9615975, מ"ד 12 בצהריים עד חצות.

נינ'ית בנשמה

היא ג'ינג'ית בחוץ ובנשמה, גרושה פלוס בת 41, נראית טוב, לא שמנה, עוזבת כמזכירה בכירה, רוצה לפתוח פרק ב' בחיים עם רציני כעל נשמה צעירה, לא מרובק, אסתטי, בין 43 עד 50, מעל 1.78, רצוי לא רווק. שאל אותי על (43/2668).

אומרים שכאשר אנשים מתחילים לפנק את עצמם, הם זקוקים פחות לפינוקים של אחרים.

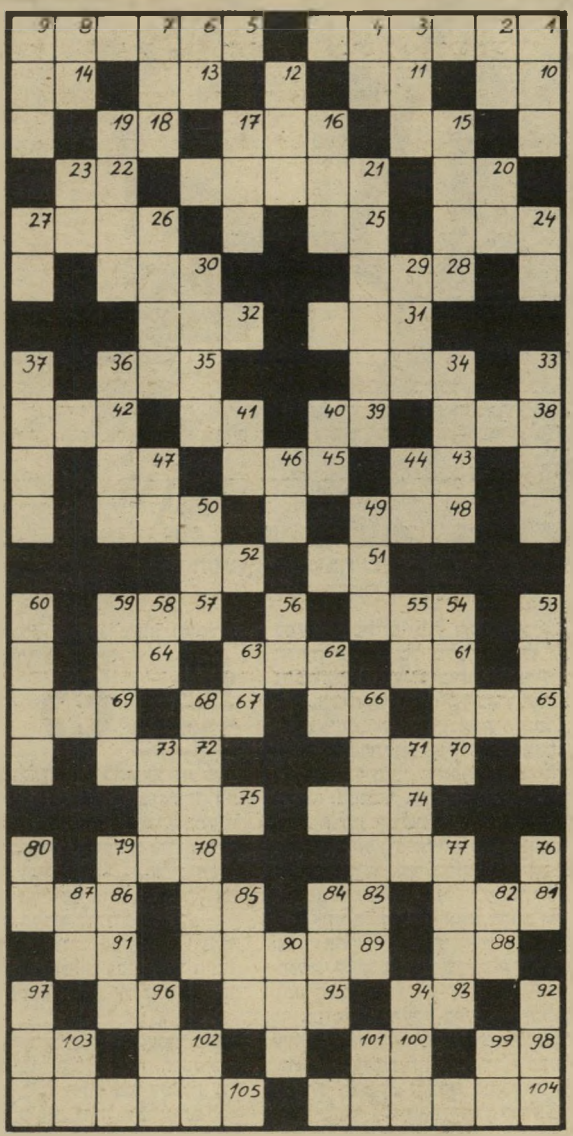
ראש קצת מטורף

היא מחפשת אחר עם נשמה יתרה, בין 35 ל-45, פנוי, בעל הופעה ספור-טיבית. (4/2668) סיפרה לי על עצמה שהיא אשה עדינה, ספורטיבית, עם ראש קצת מטורף, גרושה.

לא מרובעת

היא גרושה עם שני ילדים גדולים, נאה, 1.70, טמפרמנטית, לא כבדה, לא שייכת למרובעים, מאוד כנה, בת 39. היא מחפשת קשר רציני עם בן 40 ומעלה, בעל חיצוניות אסתטית, מעל

מאוזן:



- מרד פיננסי: 5. קרה משהו, הורמן (3,3): 10. רענונת הילדות — בהשאלה: 11. קיבוץ בדרום: 13. מורא ופחד: 14. אחד ממיני הלטאות: 15. אחר מארבעת אבות נזיקין: 16. האפר הדק הנר תר מן העשן: 18. בסיס: 20. ורוע: 21. פרק קל ומשעשע ביצירה מוסיקלית: 22. גיבעול השיבולת שממנו עושים תבן: 24. אני — לטינית: 25. אחת משתי שנות פיעות ביהודים בימי חמלניצקי: 26. שר השיכחה במסורת היהודית: 28. איסור, חום: 30. נכרת, נגרע: 31. גיבור "הריבוק": 32. חור: 33. אריג עשוי מקורי תר לעת ירועה: 35. שלח: 38. דברים סדורים ברונולוגיה: 39. שאין בו מוס: 41. אחד הכבשים או העזים: 42. רענן, חדש: 43. בהשאלה — כוח המעשה: 45. ספר: 47. אר פה?: 48. נתק: 50. גורם: 51. מילת המעטה: 52. מידת היבש (עשר אפוח): 54. קרת המישוש לרמשים: 57. שמן המופק מעץ: 61. שיר, זמרה: 62. מרפא: 64. שורה, שיטה, 65. חוסי האורך באריג: 66. רי: 67. נעלה: 69. דבר תמידי ואינו משתנה: 70. רובע עיר סגור ומוקצה למגורים: 72. פה: 74. גורדין על-פי ההלכה: 75. חוקר ארכיאולוג, מפענח הכתובת "אבן רוטטה" (ש"מ): 77. חלק בפניה: 78. יריבו של אותלו: 81. יבש, נבל: 83. עמוד נווילים: 85. יתוש קטן ממאיר: 86. עץ סרק הגרל במדבר: 88. פקודה: 89. מוסר לימודי חרדי: 91. שמה: 93. גופל: 95. כס האורגים: 96. מילת שאלה: 98. ציפה, כיסה בטיט: 100. עוף טרף: 102. תוך: 103. רטוב במידה: 104. לאחר מעשה: 105. נחושתיים.

מאונך:

- אילן סרק: 2. מיכללה אמר ריקנות: 3. שם כללי לתבואות השדה: 4. חבורת אנשים בדירה אחת: 6. מוקש: 7. מידת היבש (חצי החומר): 8. ראשון לשלושה ה"ב" במוסיקה: 9. כבשה: 12. סיד לבן פעיל: 15. "גרופ" בעגה ישראלי: 16. משגיח: 17. כד חרס גדול: 19. עשיית תעלות למים: 20. כיסוי המיבנה: 21. פרח הער נה: 23. מלאך ממונה: 24. קיסור: 26. מאכל מלכים: 27. תבלין מיוחה: 29. ערוב, ערבול: 30. דבר יבש ובלתי גמיש (ח): 33. שבר, בקיע: 34. המוציא את התכנית אל הפועל: 36. תחבור שות: 37. ספור של ש" עגנון: 40. קוסם: 41. חוזר: 44. צרף: 46. מנכ"ל משרד-הבריאות (ש"מ): 47. צמח רענן: 48. מצע, מיטה: 50. צבוע בצבע אדום: 53. יער עצים דקים וקנים: 54. יוצא דופן: 55. קידומת בארץ השפלה: 56. בהשאלה — מליץ, מדבר בעד אחר: 58. בהמת משאות: 59. תר לע ארוך הנמצא בכני המעינים: 60. קצין צעיר: 62. מאורה (ח): 63. מקום נישא מעל פני השטח: 66. הקומפוזיטור האיטלקי שה

אביגיל ינאי

תן טרמפ לחייל

איתן עמיחי הדברת מזיקים

מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים), תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים, עירפול מיוחד לארועים למניעת יתושים וחרקים מעופפים.

רמת-גן רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272, טל. 03-75-22-777

בשמירה על בריאותך ורכושך

1987

הטלפון של מישפחת אלעזר הוא 5403588.

נורא לא יפה מצידה, נכון?

אני מתה על רמפול. האיש היחיד בעולם שמבין אותי.

אשה אחת אמרה לבעלה שהיא הולכת למספרה כדי לעשות צבע.
צבע — צעק לעברה בעלה — קודם תעשי פחחות, אחר כך צבע!

הצופר האלקטרוני במיגרשי הכדורגל
מיפגע חדש בא למדינה

בשביל פינוק, משלמים:

תפוחי־אדמה קפואים בשלוש צורות: ציפס עגול, ציפס קוביות וציפס כפרין.
שלושת המוצרים כמעט מוכנים וכל מה שצריך זה לתת להם את המגע האחרון, טיגון, אפיה וקצרה או בישול בצרבר.

ארויות של 800 גרם 4.55 ש"ח. כאילו יקר
אכל בשביל פינוק משלמים. אגב, טעים.



מרים
בנימיני

מזל החודש:

עקרב

מה צפוי

השנה

לעקרבים?

השנה החולפת היתה די מעורבת. במשך תקופת־מה נהנו בני המזל משיפור במצבם הכלכלי. זה קרה כשצמד הכוכבים סטורן ואוראנוס עברו למזל גדי (בית שלישי), שיחררו את בית הכספים ולעקרבים היתה ריווחת־מה. כשחזרו סטורן ואוראנוס לק" שת שוב חזרו העקרבים לחשב כל פרוטה. זהו גם מצבם בימים אלה. שהותו של כוכב יופיטר במזל שור (בית שביעי - בית הנישואין והשותפויות) הביא את קשרים חדשים ומשמעותיים ונתנה את הדחיפה לסיום קשרים חסרי־ציבות. מרס, שנמצא כחצי שנה במזל טלה (בית שישי), הקשה עליהם בנושא בריאות ועבודה. אם לסכם את ההישגים שהשיגו השנה אפשר לומר שזו היתה כעין שנת מעבר לקראת תקופה טובה יותר, כשמדי פעם הם טועמים את הטעם של עתיד מבטיח. מה מצפה לעקרבים עד יום־ההולדת הבא ב־1989?

עבודה וקאריירה

בתקופה זו עובדים בני עקרב קשה מאוד

ומבצעים עבודות שאפשר להגדירן כשיגר־ תיות או שחורות. כל אחד וטעמיו עימו, אך התוצאה היא עומס ואחריות. אין להם עזרה מאיש. הכל נופל על כתפיהם ואין זה ממניג הגם לבקש עזרה מאחרים. חודש נובמבר יביא עימו הקלה מסוימת, פחות עומס ויותר עניין, אך מינואר יבוא השינוי המשמעותי.

בקאריירה עצמה מצפה להם שנה מוצלחת ואפשרות לקידום ולמציאת תפקיד או



מקום מעניינים יותר. לאנשי־עסקים תהיה זו שנה מוצלחת, שבה יצליחו לבסס את העסק וליהנות מהכנסות גבוהות יותר. מי שנולדו בסוף מזל עקרב יוכלו להתחיל בשותפות חדשה שתוכיח את עצמה כמוצלחת. למי שנולדו בין ה־1 ל־8 בנובמבר תהיה זו שנה של שינויים דרמטיים. זה יקרה פתאום, אך ביסודיות. תהיה

לכך השפעה על כל תחומי החיים וכמובן גם על העבודה. התוצאה תהיה חיובית, אך לעיתים רחוקות מתקבלים שינויים בברכה בזמן שהם קורים. התועלת מתגלה רק מאוחר יותר. כדאי לגלות אורך־רוח וסבלנות, כי אין התקדמות ללא מחיר.

כספים

זהו השטח הרגיש יותר. בשלוש השנים האחרונות סבלו העקרבים מבעיות כלכליות. עד עכשיו הם עדיין לא התאוששו, אולם מדצמבר 1988 מתחיל המצב להשתפר, ובמשך השנה כולה תהיה התקדמות משמעותית בנושא זה. כרגע קשה להאמין שהעקרבים יוכלו להרשות לעצמם רכישות של דברים חיוניים או הוצאות שיביאו לביסוסם וקידוםם בעתיד. מחודש מרס יגיעו כספים ממקורות ש-

ואף יגביר את הנטיה לסבול מעודף סוכר בגוף.

מגורים

באופן בלתי־צפוי יאלצו בני עקרב לעבור לסביבה שונה ולרכוש דירה מבלי שהדבר תוכנן מראש. לא צפוי קושי רב מדי, שכן מבחינה כספית זה יתאפשר ושאר התנאים יהיו גם הם בשלים למעבר מסוג זה. צריך לקחת בחשבון שהמעבר לא ייעשה מרצון ואף לא יבטיח דירה גדולה יותר או נוחה יותר. אולם טוב יהיה לבצע מעבר כזה למי רות ההתנגדות שהדבר יכול לעורר בתחילה.

ומה שבינו לבניה

הנושא המרכזי ב־1988. גם השנה, ובעיקר במחצית הראשונה שלה, יופנה רוב

קשר בריא לעקרבים מתלבטים, הכנסות גבוהות ממקורות שונים, שינויים דרמטיים בתחום הקאריירה, דירה חדשה והעיקר - הבריאות

האנרגיה לתחום זה. קשרים, שלא הוכיחו את עצמם, הסתיימו או נמצאים בשלבי סיום. אין טעם להתעקש ולשמור על קשר שכבר מתפורר. אי־אפשר להקים את ההריון סות ומוטב למצוא דרך חדשה. למי שעדיין לא מצאו את הקשר המתאים, תהיה השנה הזדמנות למוצא.

קשרים שיתחילו השנה, לאחר יום־ההולדת, יוכיחו את עצמם כחזקים, שורשיים ועמוקים. עקרבים המתלבטים וחוששים משגיאה נוספת יוכלו בכל זאת למצוא השנה בן או בת זוג שעומדם יוכלו ליצור קשר בריא. מי שניחש יתגברו על האכזבות והבדידות שמהם סבלו.

גם. יהיו אלה כספי ירושה, מענקים, הפרישם והחזרי חוב. מדובר בסכומים לא קטנים.

בריאות

גם בנושא זה ישתפר המצב מאוד. מדובר לא רק בבריאותם הם אלא גם בבריאות של בני־משפחה. חסל סדר בליוויים במרפאות, בבתי־חולים ובמקומות דומים. הם יוכלו להתפנות לעניינים נעימים יותר. יוצאים מכלל זה חולים או בני־משפחה שיש להם בעיות סוכר או מחלות מידבקות. למחלות מסוג זה זהו שנה לא סימפטית. יופיטר בבית השמיני יזרז את התפשטות המחלה

נסיעה שחשבתם לקיים בשישי או בשבת יכולה להיות בעייתית. יתכן שהמכונית לא תהיה בסדר

או במיקרה הגרוע יותר. צפויים לא מעט סכנות בדרכים. מיהו קרוב ופחד מכם לזמנכם בגלל נסיעה. זה משאיר מישקף עם מרים בגלל אי־היריד רוח. תוכלו להתעקש ולקיים שיחה כדי להבהיר את הדברים. במקום העבודה נוח קצת יותר, אך עכשיו חשוב שתפניו כוח וסמכות. פגישה מיקרית ב־25 או ב־26 תביא להתרגשות גדולה ולציפייה לתחילת שנה טובה יותר.



שישי ושבת לא יהיו נעימים במיוחד. אור־ חים, שיגיעו ללא הודעה, ירגיזו אתכם, ולא יאפשרו לכם להתפנות לעניינים שמעסיקים אתכם עכשיו. מגישה עם בריוז, שהיחסים עימו לא יציבים, לא תהיה מוצלחת ב־23 בחודש, אך תהיה מוצלחת למחרת. סכום כסף עשוי להגיע ב־25 או ב־26 בחודש. ב־27 תגיע ידיעה חשובה מ־



אנשים הנמצאים בחו"ל. היא תקרב אתכם להחלטה שהייתם צריכים לקבל מזמן.

שישי ושבת יהיו מפתיעים לטובה. פגישות עם ידידים יהיו חשובות. מידע שיגיע לאזניכם יעזור לכם למצוא או לפתוח להתקרב להגשמת מטרה חשובה שחשבתם אתכם בזמן האחרון. ב־23 וה־24 רוגשים מאוד מבחינה בריאותית. הקפידו על התזונה, ויתכן שצריך להקפיד יותר על המקומות שבהם אתם נוהגים לאכול. ב־25 וה־26 כמעט מאלצים אתכם לנכס את החל־ מתכם בקשר להצעה שקיבלתם מכן המין השני. אינכם שמים לב לכל מי שמתפעל מהופעתכם.

מצב־הרוח אינו על הגובה. יתכן שהסיבה היא בריאותית, אבל, בין השאר, שינוי לב

למה שקורה מאחורי גבכם. במקום העבודה מיהו נופל נגדכם ומנסה לתפוס את מקומכם. זה נעשה בדרכי נועם ולכן מסוכן יותר. בענייני כספים זהו שבוע קשה במיוחד. אל תתחמו על מיסמכים או על התחייבות כלשהי. זה יכול לגרום לתס־ בוכת. ברומאנטיקה יש לכם הצלחה. למפע אינכם יודעים להחליט את מי אתם רוצים.



מפל למצופה, אך דרושה התנהגות קשוחה. בעבודה אתם מוכיחים את עצמכם.

נסיעות לחו"ל עומדות לפתע על הפרק. זה לא מחוכן. אבל מיהו מבני־משפחה רוצה בסור בתכם ומוכן לעזור בחש־ לום. הוצאות כספיות גבוהות מן הרגיל מדלדלות את התקציב ומקשות עליכם לחפיק. בתחום הרומנטי אתם מצליחים מאוד. הופעתכם מושכת רוגשים שמים לב לשינוי העובר עליכם. פרשה, שהחלה לא מזמן, גורמת לכם להחלכשות. הקשר יחזק, אך השבוע יתנו בעיות בגלל מחטים שאינם קשורים ישירות ליחסים שביןכם.



נסיעות עלולות להיות מסוכנות בפרט ב־22, ב־23 וב־28 בחודש. כדאי להתכונן היטב לראיונות לצורך עבודה ולפגישות חשובות. מצבכם לא ייה נוח וכדאי שלא חקלקלו לעצמכם על ידי מבוכה או חוסר ביטחון העלולים להפריע. עבודה אתם ממשיכים לסבול מאי־ הבנות עם הבוס או עם סמכות שמטעלים. ב־23 וה־24 מועדים לטעויות בגלל רגז ותשובות נמהרות. ידיעות שגיעו מחו"ל בקשר לאדם חשוב השווה במרחקים. ירגעו וישמחו אתכם.



ענייני מגורים הופכים לפתע להיות נושא מרכזי. כנראה שתצטרכו לבצע שינויים, שי פוצים או אף לעבור דירה. הורים מבוגרים עלולים להרגיש לא טוב ב־21 או ב־22 בחודש. הצלחה בפרויקט שבו אתם עוסקים צפויה ב־26 או ב־27 בחודש. בתחום הרומנטי אתם קצת מבולבלים, ובצד־ דק, דרוש לכם פסק־ זמן כדי לחשוב בהגיון על המצב. כספים שלהם אתם מצפים עלולים להתעכב, אך אל דאגה - הם יגיעו.

נסיעות מסוכנות לכם. קיימת נטיה בולטת להיפגע בתאונות. ב־22 עד 24 רוגשים במיוחד. לבעיות הכספיות שהראינו אתכם אפשר יהיה למצוא פתרון יחיד. יתברר שיש כרשיות כס' יותר מכפי שחשבתם או שמיניע לכם. ועליכם רק לבקש. מי שנולדו בשבוע האחרון של המזל יהיו די מתוסכלים מהנושא הרומנטי. משהו, שנראה כמות מאוד מתערער, היחסים משתנים לפתע. אך זה לא סופי ומחלל. אך יש מי שנוהגים מתי זורים של בני המין השני. צפויה חוויה מרגשת.

ההרגשה הכללית בשישי ובשבת לא תהיה טובה. דרושה לכם מנוחה והרבה שינה. אתם מותשים ובמצב כזה אתם מועדים למח־ לות. במקום העבודה התנאים לא נוחים ביי מים אלה. דורשים מכם לבצע עבודה משותפת עם מי שעומו קשה לכם לעבוד. נסיעות מסוכנות אתכם השבוע. אם הד־ בר אינו הכרחי נסו ל־ חותך לשבוע הבא. ענייני ני כספים יעסיקו אתכם בחודש הזה. אתם נתבעים לשלם סכומים גדולים במפתיע.

חולשה, עייפות, חוסר־מין ותחושת־בדידות מדי ימים מאוד את מצב־הרוח. מדי פעם אתם מרי מים את הראש ויוצאים מה. אך רוב הזמן אינכם כותמים. קשה להסביר מה טובר עליכם, אולם זה משפיע על העבודה ועל החיים עצמם. השבוע שוב צפויה בעיה בריאותית שלכם או של בני־מינ־ פחה. זה יביא לשינוי ולעיבוד בתוכניות. בתחום הרומנטי אינכם מעריכים וכן את מצבכם ומוסר לומר על שינויים בחקר פה זו. בענייני כספים אתם נוספים לטעות בשיפוט.

מי שנולדו לקראת סוף המזל יסבלו השבוע ממתיחות רבה וממתיחות עם הסביבה. אין זה הזמן ליישב חשבוני נות עם ידידים וקרובים. ביום המתינו לזמן נוח יותר. בענייני כספים קשה מאוד. אתם חוזרים ומוצאים כאלו לבועיה הרחופה והבועי רת ייצא פיתרון זמני, אולם בסך הכל זהו אינה תקופה נוחה מב־ בעבודה, יטילו עליכם אחריות כבדה והרבה עבודה שחורה.



קאהיר

הוענק ♦ בשטוקהולם, פרס נובל לספרות (שערכו 390 אלף רולר) לנציב מחפוז (76), סופר מצרי (בית בקאהיר, אהבים ונשם). הנחשב לגדול הסופרים הערביים בימינו. מחפוז, שהיה במשך עשרות שנים פקיד משרד החינוך המצרי, החל את דרכו הספרותית כמתרגם מאנגלית לערבית וכשהחל כותב בעצמו, שימשה, בחלק ניכר של 50 ספריו (ש30 מהם הוסרטו) קאהיר בתזמנו כרקע. מחפוז, תומך נלהב בשלום ישראל-מצרים, הוא הסופר הערבי הראשון שזכה בפרס כ78 השנים מאז הוא חולק בראשונה.

אור יהודה

נחוג ♦ באור יהודה, יוסי הולדתו ה20 של יעקב שמואל, המתאגרף (אלוף ישראל במיסקל-נוצה) שכמעט ועלה בסיוע לחצי הגמר. שמואל (57 קילו, 1.70 מטר) הוא חייל בשרות חובה (מכונארי-טנקים) ואחד מחמשת ילדיו של הנגמ"וני, החושב, מעבר להמשך הופעותיו בזירה, על קריירה של מאמך אירופ.

אלג'יריה

נחוג ♦ בירושלים, יוסי הולדתו ה65 של חיים גורי משורר (פרח"אש). שושנו (דוחות) ועיתונאי, שהיה כתב דבר בפאריס בשנות ה50 ולאחר מכן כתב למרחב, יזמה המנוח של אחרות העבודה, עברו כיסה ב1958 את המרד באלג'יריה. גורי, יליד תל-אביב, בנו של ח"כ מפא"י המנוח ישראל גורי וחתן פרס שוראל, היה איש פלמ"ח ומוסד לעלייה באירופה שאחרי השור אה ותוא מרבה להשתמש, בכתבותיו העיתונאיות, בשורה של שמות-עט (חני, חנור).

נתניה

נפטור ♦ בגיל 83, עובד בך עמי, האיש שעמד מאחורי מעריב בשנותיו הראשונות, מי שהיה ראש עיריית נתניה הראשון ומבוני אשדוד החדשה. בך-עמי, יליד פתח-תיקווה ובנם של ביליזים, היה מצעירותו עס קרציבור (בגיל 14 כבר היה ראש אר"י — אגודת רעים-ידידים), עיתונאי (בין השאר: עורך המקומון הרה"כפרים), איש-עסקים ורוכש-קרקות (כפר אהרון, אבד-יהודה), שגולת-הכותרת של פעילותו היתה נתניה, שעל מייסד ריה ב1928 הוא נמנה ואלה בביא, בראשית מלחמת-העולם השנייה, את תעשיית ההלומים.

צ'רנוביל

נפטרה ♦ בקיבוץ אפיקים, בגיל 89, נחמה גורביץ, אחרי חיים רבי עלילות ותהפוכות. נולדה לפני סוף המאה שעברה בצ'רנוביל ליד קייב באוקראינה, עלתה לארץ ב1927, יחד עם בעלה יצחק גורביץ ז"ל, מי שהיה עד גיל 70 מנהל בית-החינוך לילדי עובדים בתל-אביב. שניהם היו פעילי המחתרת הציונית הסוציאליסטית צה אס באוקראינה. יצחק הוגלה לסיביר לשלוש שנים. אביה של נחמה גורביץ נרצח בפוגרום כשהיה בת 18, וגופתו הושלכה לנהר הדנייפר. היא נותרה עם אמה וטיפלה בשיבעת אחיה ואחיותיה. בנה הבכור נפטור כשהיה בן שנה, כשהיא פירנסה את המשפחה, והמט" פלת הלא-יהודיה לא השגיחה בכך. בארץ פעלה באירגון-אימהות-עובדות ומועצת-הפועלות, נשאה את הרגל בהפגנות האחד במאי, היתה מורה לפסנתר. במלחמת-העצמאות, כש- היתה בת 49, היתה רב"ט ב-פלוגת האישפוז באירגון-אימהות-עובדות, שהכינה ארוחות לחיילים. השאירה אחריה בת בקיבוץ אפיקים ושני בנים, שאחד מהם הוא הקריין-המו"ל עמיקם גורביץ.

העולם הזה 2668

פיצצה חדשה בפרשת דמיאניוק: הבטחתי לפרקליט-המדינה

שלא לדבר!"

ניצול טרבלינקה, הסבור כי יתכן שג'ון דמיאניוק איננו „איוואן האיום", טוען כי פרקליט המדינה שיכנע אותו שלא לדבר עם איש עד לסיום המישפט. אילנה אליון מביאה את התמליל המלא של השיחה המגלה שערוריה

מועד העירעור על הרשעתו של ג'ון איוואן דמיאניוק מתקרב, ולפי תע גילתה ההגנה כי יש בידיה פצצה עור-הדין האמריקאי, ויליאם וולף, העובד עבור ממשלת דמיאניוק בארץ, זונה, בארצות-הברית, טילפן ממשרדו לריצ'רד גלאזר, ניצול-טרבלינקה, ה- מתגורר כיום בציריך, וביקש לשוחח איתו על דמיאניוק.

לא היתה זו הפניה הראשונה של פרקליט-ההגנה אל גלאזר. פעמים אחרות טילפנו עורכי-הדין יורם שפטל וג'ון גיל לגלאזר וביקשו לשוחח איתו, אך הוא דחה אותם תמיד, ואמר להם כי אינו מוכן לדבר על העניין, וכי את דעתו יאמר רק „לאחר סיום המישפט". עורכי-הדין וולף, שהוא חדש יחסית למישפט, פנה בפעם נוספת אל גלאזר, וגם הוא שמע מפיו את תשובתו הרג-י אחר, אני מוכן עדיין לדבר. אבל במהלך השיחה הטלפונית, שהוקלטה על ידי עורכי-הדין וולף, אמר לפתע גלאזר: „דבר אחר, אני אומר לך דבר אחר, אני מבטיח. הבטחתי לפרקליט המדינה שחקר אותי, הפרקליט הישראלי, לא לדבר עם אף אחד כל עוד המישפט תלוי ועומד".

היתה זו הפתעה גדולה, מכיוון ש- איש לא גילה לסניגורים כי אנשי-התביעה אסרו על גלאזר לדבר עם אחרים. ידוע אמנם כי פרקליט מפרק ליטית-התביעה ריאיון את גלאזר בצי-ריך ב1986, אבל שמו לא הופיע בר-שימת העדים, ולא היה כל מקום להו-רות לו שלא לשוחח עם איש על פרשת טרבלינקה. בכך נמנעה למעשה הבאתו לפני בתי-הדין כעדי-ההגנה, היכול אולי להביע את דעתו כי דמיאניוק

אינו האדם שכונה בטרבלינקה „איוואן האיום".

בהמשך השיחה המוקלטת אומר גלאזר עוד דבר מעניין על המישפט: „ראיתי את כרטיסי-הזהות של ג'ון דמיאניוק, מה שנקרא כרטיסי-הזהות של הס"ס. כרטיסי-הזהות שני מקומות, כרטיס האדם שכונה בטרבלינקה „איוואן האיום".

אוגוסט וסוביבור, אך לא טרבלינקה. סוביבור היתה מחנה-השמדה אחר, לא רחוק מטרבלינקה... תקשיב... יתכן יתכן, אבל אתה יודע, יתכן יתכן יתכן שהוא לא רצח בטרבלינקה, שהוא רצח בסוביבור, יתכן יתכן..."

תמלילה של שיחת-טלפון זו, שנערכה ב-27.9.88, הגיע בתחילת החודש

לידי עורך-הדין יורם שפטל, והוא מי-הר להגיש בקשה לדימוץ שיבה מיוחדת בבית-הדין העליון.

לבקשה מצורף תמליל-השיחה ותר-גומל לעברית, והסניגור מבקש מבית-הדין להפסיט לברר את השלכותיה של ראי-ייה זו על המשך המישפט. ראשית מבי-קש הסניגור לראות בה ראייה חדשה, ולפתוח בחיפוש-דין בשווייץ, כדי לג-כמו כן רוצה הסניגוריה לברר מיה הפרקליט מפרקליטות-המדינה שאסר על גלאזר — אם אמנם אסר עליו — לשוחח על המישפט עם אחרים לפני סיומו. הדבר עלול להיות בבחינת שיבוש הליכי-מישפט, עבירה חמורה.

אם אמנם תתקבל בקשתו של הסני-גור יתכן יהיה צורך לזרז את תחילת העירעור, הקבוע לראשית דצמבר, כדי לסיים קודם את חיפוש-הדין.

„הבטחתי לפרקליט"

להלן תמליל השיחה שניהל ויליאם וולף עם ריצ'רד גלאזר, ב-27 בספטמבר 1988:

וולף: המישפט איננו... גלאזר: ככל... כל עוד המישפט תלוי ועומד, אינני מסר כל מידע. אני וולף: בסדר, טוב, הסיבה שאני מטלפן, אדוני, היא שאני מבין שאפשר לקרוא לעדים ו-שישים להעיד בעירעור. גלאזר: כן, כן.

וולף: ואני כתבתי רבות על כך. אינני יודע אם קראת מה שכתבתי. האם קראת דבר-מה ממה שכתבתי? (המשך בעמוד 42)



דמיאניוק יתכן, יתכן, יתכן...

יום הזיכרון בג'לג'וליה

נוסף על האקדח שהיה ברשותו, הוא קיבל גם תת־מקלע עוזי. כדי שיוכל להגן על עצמו. בכפרו ניסו להתנכל לו פעמים אחדות. מספרים שפעם ירה בשלושה אנשים ופצע אותם. הוא עצמו סיפר בחקירתו כמישטרת פתח־תיקוה שלפני שבוע, בעת שהיה בכפר אביו, העלו שלושה רעולי־פנים באש את מכוניתו הפרטית. אנשים מג'לג'וליה מספרים שמכיו

ריפעת עודה הקים עליו אויבים רבים, הן בכפרו שמעבר לקו הירוק, הן בג'לג'וליה. היותו שוטר כמישטרת־ישראל היה בבחינת בגידה לבני־כפרו, שניסו להתנכל לו על רקע זה עוד לפני תחילת האינתיפאדה. לפני כמה שנים פגש באחת מכונות ג'לג'וליה, קיים עימה יחסי־מין, ונאלץ לשאת אותה בלחץ מישפחתה. הבחורה הרתה וילדה זמן קצר אחרי הנישואין. בני־מישפחתה נידו אותה וניתקו עימה

כוחות־הביטחון שהגיעו למקום הת־רגלו במשך 11 החודשים האחרונים לנהוג בכפרים הערביים כבתוך שלהם. אלא שהפעם מדובר בכפר הנמצא בתוך גבולות הקו הירוק, ושתי־שכניו הם אורחים ישראליים. עובדה זו לא הפריעה לכמה שוטרים לנהוג באל־מות לשמה נגד שניים מבני־מישפחתה של הנערה שמתה משאיפת הגז, לעצור אותם ללא כל סיבה, רק בגלל הימצאותם במקום.



השוטר ההורג ריפעת עודה, שוטר במרחב הירקון ב־מישטרת תל־אביב, ברח מכפרו חירבת א־תיל מחשש לחייו. גם בג'לג'וליה לא אהבו אותו, אך נתנו לו לחיות. הוא, לעומת זאת, היה רדוף פחדים. ריפעת טוען שהרג כהגנה עצמית.

בשרה הקוצים שמול ביתה של מישפחת מרח, כילתה האש את שרידי הרהיטים של השוטר ריפעת עודה מג'לג'וליה, החשוד ברצח שניים מבני מישפחת מרח.

כל כמה דקות הורד עוד פריט מביתו, הושלך לאש, פורקן לרגשות־הנקמה של התושבים. גברים צעירים וקשישים עמדו מול הבית, כשהם משחזרים בפעם המיידע־כמה את



"בדם קר!" סאמר מוחמד, שכן של מישפחת מרח, היה עד לדראמה מתחילתה עד סופה. הוא ניסה למנוע את הרצח, אולם השוטר איים גם עליו. לדבריו בוצע הרצח בדם קר.

הסיפור שהתחולל בכפר במוצאי יום־השבת. הם היו רגילים עד כה לאוימים, לוויכוחים, לתיגרות־ידיים, אך מעולם לא הגיעו הדברים לידי רצח — גם לא כשהשוטר עודה הכניס להריון את אחת מבנות־הכפר, וסירב לשאת אותה לא־שה.

כללי

המישחק

מה שהתחיל במוצאי־השבת כטראגדיה של מישפחה אחת בכפר ג'לג'וליה, ליד כפר־סבא, היה ביום שלמחרת לטראגדיה של שתי

כשבאה לעזור לריאד. האב יאסר (משמאל) היה במי־שטרת כפר־סבא. הבן השני ראמי (למטה משמאל) נורה ירייה אחת, גסס, ומת בדרך לבית־החולים.

ניתו נשרפה שלוש שעות לפני המימרה במוצאי יום־השבת. הם מכחי־שים מכל וכל שלוו־כוח עימו היה איזשהו רקע לאומני. "הוויכוח על רקע לאומני היה עם בני־הכפר שלו, סראו בו בוגר, לא איתנו", טוענים בג'ל־ג'וליה.

השנה האחרונה היתה סיוט למי־ש

כל קשר. למרות זאת, ובגלל החשש ההולך וגובר מפני בני־כפרו, עבר הווג לג'לג'וליה. הם רכשו את הקומה השניה בבית שכנו בני מישפחת מרח. לפני שנה עבר לשרת כמישטרת מרח־הירקון במחוז תל־אביב. מדי פעם בא לבית אביו בכפר חירבת א־תיל, כדי לעזור לו במסיק הזיתים.

המישטרה הביאה את כל־המישחק של האינתיפאדה לג'לג'וליה.

נערה בהריון

ב־הצריביתה של מישפחת מרח ישבו הנשים וקוננו, ברוו אורז במסגרת, קילפו בצלים והכינו את ארוחת הצהריים לכל בני־המשפחה. ליד הכניס עמדו הגברים, צעירים ומבוגרים, והביטו באש המכלה את ריחות ביתו של השוטר החשוד ברצח, ריפעת עודה, שהוצא מביתו לשרה־הקוצים שממול, ושנשרף כנקמה על מעשהו במוצאי־השבת.

ערנאן מרח, דודם של הילדים שנורו: "אני האח של יאסר, האבא של הילדים. שני אחים שלי בנו את הבית מהתחלה ועד הסוף.

"לפני שנתיים, מכר אחי מוחמד את הקומה השנייה של הבית לריפעת. "ריפעת הגיע לכאן מהכפר חירבת אל־תיל, ליד קלקיליה (בגדה המזרית) ושירת כשוטר בתחנת קלקיליה. השוטר בא לגור כאן, קיבל ביטחון וחשב שכל העולם זה רכוש שלו. "אצלנו לא נהוג שאדם זר יגור אצלך בבית, אז ביקשנו ממנו למכור לנו בחוזה את הבית. לפני שנה קנינו את הבית בחוזה ב־32 אלף דולר. זה הרבה כסף. אבל ריפעת כל הזמן עשה בעיות, הפריע לאח שלי ולמישפחה שלו, איים עליו וקילל."



בית המריבה זהו הבית של מישפחת מרח. בקומה העליונה גרו ריפעת עודה ומישפחתו. לפני שנה מכר את דירתו, אולם הסיכסוך בין המישפחות נשאר בעינו. "לא נהוג אצלנו שאדם זר יגור באותו הבית", כך הסבירו במקום את הרקע לסיכסוך.

השוטר, התחילו אנשי המיטרה ומישי מריהגבול להשתמש בגזא מרמיע, בכדורי גומי ואף בכדורים חיים.

„רגעיה האחרונים“

אנשים היו בהלם, לא יכלו לשמור על איפוק, אמר עדנאן מרח, אחיו של יאסר מרח. „המיטרה באה בכוח עצום כדי להגן על השוטר. לא היתה שום כוונה לאומנית בהתיאספות של האנשים. כל הכפר שמע את היריות וכולם באו.“

בתחילת הרחוב הראשי של הכפר נאספו כל כוחות המיטרה, הימ"ם ומישימריהגבול, שהגיעו כדי להרגיע את הרוחות. ממש ליד המקום שבו התקצצו גרה מיטפתח עראר.

כמה מגשות המיטפתח עמדו בפתח חצר הבית, והסתכלו בנעשה. ביניהן היתה גם כוכב בת ה-17.

כשהתחילו הכוחות לנוע לעבר



קיר המכות עודה סאלח, דודה של כוכב, היה בסמוך למקום הרצח. שוטרים תפסוהו והיכו אותו ליד קיר שבחצר בית הנרצחים. כשראו זאת התושבים, התחילו ליידידות אבנים בשוטרים. אחריכך הועבר למחסן בחצר והמשיך לספוג מכות נמרצות.

שיכור. אני נשבע בקוראן שהוא לא היה שיכור.

„הגיס שלי פנה אליו ואמר לו: מה קרה לך, השתגעתי? הוא התעצבן והתחיל לירות שוב. הוא היה כל הזמן בהכרה ועשה את זה ברם קר.“

ריפעת טען במיטרה שעשה זאת מתוך הגנה עצמית. לדבריו, שכנו

סאמר מוחמד. „ביום השבת בערב שמעתי ירייה אחת. יצאתי החוצה וראיתי את ריפעת יורד עם עוזי ושותי מחסניות. הלכתי אליו ודיברתי איתו בטוב. אמרתי לו שזה לא מתאים לו. הוא שוטר והוא צריך להגן על אנשים, ולא לפגוע בהם.“

„סחבתי אותו למירפסת הבית שלי. התחלתי להרגיע אותו, וביקשתי מאשתי שתכין לנו קפה.“

„ריאד, הבן הגדול של יאסר, עמד על האופניים שלו והתחיל לקלל את ריפעת. השארתי אותו בפנים ויצאתי החוצה. מצאתי את האמא של ריאד מרכיזה לו. האבא לא היה בבית, כי נסע למיטרה להתלונן על ריפעת.“

„האשה שלי קראה לי פנימה, כי הקפה היה מוכן.“

„בינתיים חזר ריאד עוד פעם וקילל אותו. ריפעת התחיל להתחמם והכניס מחסנית אחת לתוך העוזי. יצאתי כדי לגרש את ריאד.“

„פתאום הרגשתי שמישהו עוקף אותי. זה היה ריפעת. הוא התחיל לירות על הילד שישה כדורים.“

„האמא שלו צעקה וניסתה לחבק את הבן שלה. ריפעת ירה גם בה. אחריכך ירה גם בכך הקטן כדור אחד. אחרי זה הוא התחיל לרסס את כולם, וכולם



קורבן ראמי עקל-מדח (13), ישב על אופניו, רץ לעזרת אחיו ואמו ונורה אף הוא. הוא מת מידיה אחת בודדת.

פחת מרח. לטענתם הביא ריפעת לביתו אנשים מפוקפקים, ישב עימם עד השעות המאוחרות של הלילה ו הפריע במכוון לשכניו בקומה שמתחת. לא פעם ירה באוויר, איים על שכנו יאסר וניסה להטיל מורא על כולם. אחרי שהסכים למכור את דירתו בחזרה לבני מיטפתח מרח, ניסה למצוא דירה אחרת. אולם מאמציו

השוטר שברח מכפרו הכנים להריון צעירה בעיירה, ידה בשני ילדים ואמם, וכאשר חשה המיטרה לעזרתו נהרגה צעירה חולת-לב מהגאז

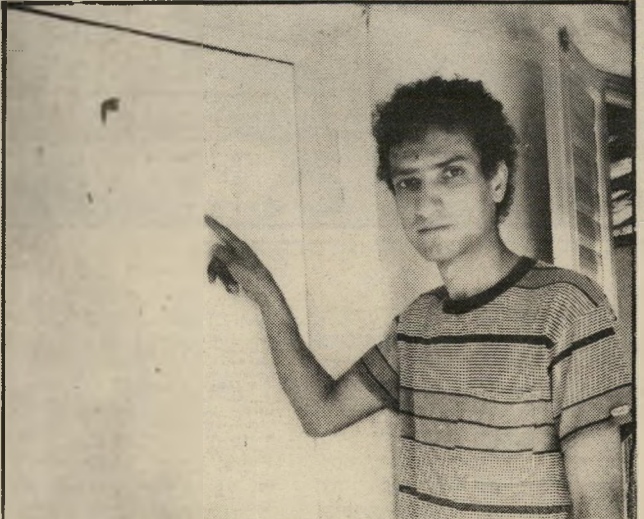


מדוע היא מתה? כוכב עראר בת 17, היתה חולת-לב. כשנכנסו כוחות המיטרה לכפר הם ירו רימוני גזא. כוכב התעלפה מהגאז, ופונתה לבית-החולים. למחרת היום נפטרה. מה נכתב בתעודת הפטירה שלה כסיבת המוות?

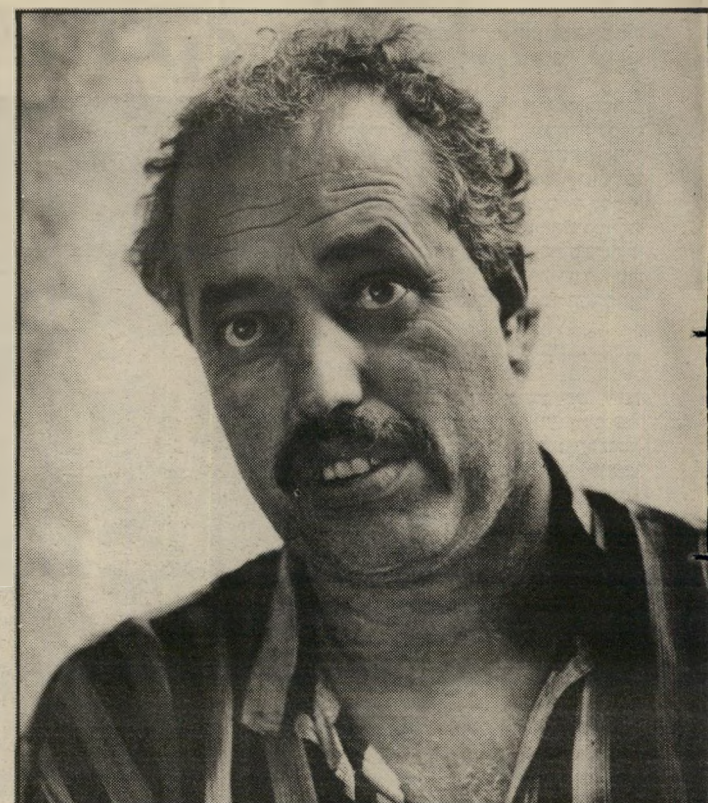
הבית שבו בוצע הרצח, הם השתמשו בגזא מרמיע. אבי המיטפתח, חמד אללה עראר, נהגמשיאת בחברת מסיילי כפרקאסס. הלך בעיקבות הרגשתי מחנק וצריכה בגרון, וחזרתי ישר הביתה. הגעתי הביתה ואמר לי שהילדה שלי התעלפה, ובכדור שלה, ג'אמל עראר, לקח אותה לבית-חולים, יחד עם אמא שלה ועם הדוד שלה.“

לכוכב היה מום בלב מלידה. היא היתה הבת הבכורה, ולה ארבעה אחים צעירים ממנה. כשהיתה בת שמונה חודשים עברה את הניתוח הראשון. כי 1984 עברה את הניתוח השני. מאז היה מצבה הבריאותי תקין. „היתה מטיילת הרבה, היתה רוכבת הרבה על האופיניים. היתה ישנה טוב, ולא היו לה כלל בעיות-בריאות“, אומר האב.

ג'אמל עראר: „בערך ב-11 בלילה הגיעו הרבה כוחות-מיטרה לכניסה לכפר. כשנכנסו פנימה, השתמשו ב-



„כאן הם פרצו!“ עראר עראר, בן-דוד. שוטרים פרצו לחדרו בשעה 4 לפנות בוקר. כשהתיי עורר בבהלה, 20 מהם כבר היו בפנים. אחד השוטרים דרך את נישקו מול פניו, אחרים היכו אותו באלות. „אתה אש“, אמרו לו השוטרים.



„היא התעלפה מהגאז!“ חמדאללה עראר, אב עיקבות הכוחות שנכנסו לכפר. אחרי כמה עשרות מטרים נפגע אף הוא מהגאז וחזר לביתו. בתו היתה כבר בדרכה לבית-החולים. „אין לך בשביל מה להישאר כאן“, אמרו לו הרופאים בבית-החולים. כשחזר לבקרה ביום שלמחרת, היתה כוכב כבר בשלבי גניסטה האחרונים.

נשכבו על הריצפה. הוא גמר את המחשנית.

„ניצלת זאת כדי ללכת אליו, אבל הוא הכניס גם את המחשנית השנייה ואיים עלי לא להתקרב אליו. התרחקתי ממנה. הוא עלה למעלה, לבית שלו. אף אחד לא ניסה להתקרב אליו. הוא עמד ליד החלון, עישן סיגריה והחזיק ביד כוסיסקי. הוא רצה שיחשבו שהיה

נכסלו, והסיכסוך בין שתי המיטפתחות הלך והחריף. הוויכוחים, הגידופים והאיומים בינו לבין שכנו הפכו עניין שבשיגרה. אלא שהפעם האיומים מומי שו.

רצח בדם קר **א**ני „ראיתי בדיוק מה שהיה“, סיפר שכן של מיטפתח מרח,

(המשך מעמוד 6)

דלקת-העוצבה היא מחלה הפוגעת בילדים, החל בגיל-נכות. היא התחילה לואה הוא בגיל נקות, עד גיל שנתיים-שלוש. מגיל 4, רמת התחלואה פוחתת. לפיכך פוחת גם הסיכון לחלות במחלה. תחילת המחלה מאופיינת בחום, בהקאות ואצל ילדים גדולים יותר, היכולים לדווח על כך, מופיעים גם כאביראש.

סימנים המצביעים על גירוי גורמי-המוח. את הסימנים האלה ניתן לאתר על-ידי בדיקה קלינית פשוטה, המבוססת על-ידי רופא. אם מצביעה הבדיקה על קלה קלינית על גירוי, סימן שקרום-המוח נמצאים במצב דלקתי, ואז יש צורך לבצע בדיקה הנקראת ניקור מוח.

באמצעות הניקור המוחני נבדקים נוזלי מוח-השדרה. האבחנה הסופית של דלקת-העוצבה נעשית רק על-ידי ניקור מוחני, מפני שיש יותר מסוג אחד של דלקת-העוצבה, ורק על-ידי ביצוע הניקור אפשר לאבחן אם מדובר בדלקת הנגרמת על-ידי המנינגוקוקוס או על-ידי חיידק אחר.

דלקת-העוצבה ניתנת לטיפול בקלות רבה. החיידק הגורם למחלה הרגיש לאנטיביוטיקה פשוטה, מהסוג שבו משתמשים היום באופן שוטף.

אם האבחנה נעשית בזמן, המחלה חולפת תוך זמן קצר. אז ריבוי קצר של אנטיביוטיקה למשך שבוע עד 10 ימים, והמחלה חולפת. יחד עם זאת, זוהי מחלה קשה לתי-חיות בגיל צעיר, מתחת לגיל שישה חודשים.

לפעמים היא מלווה בכבדריה. במקרה כזה החיידק לא נמצא רק בקרום-המוח, אלא גם בדם.

כתוצאה מהכבדריה, יכולה להת-הוות פגיעה בכליות האנדוקריניות,

הנמצאות מעל לכיליה.

פגיעה בכליות אלה פוגעת בהפרשה ההורמונלית של הבלוטות — נוצר חום, דימום, ומהלך המחלה יכול להסתבך במוות, אך זוהי תופעה נדירה, אם כי קיימת.

המחלה מופיעה בצורה ספוראדית, כלומר בצורה של התפרצות של מיק-רים בודדים.

לפעמים היא מופיעה בצורה של מגיפה במקומות מסוימים בעולם. בשנות ה-70 היו התפרצויות של המחלה בפיליפינים, בברזיל ובארגנטינה. לפני שנתיים היתה מגיפה בנפאל, ולפני חצי שנה היתה מגיפה בסודיה. דלקת-העוצבה קיימת באופן קבוע ובחריף ניכר משני עברי קרהמשהו באפריקה. לא מן הנמנע שהתפשטות דלקת-העוצבה מגיעה מאזור זה. ניתן להניח שיש קשר בין התפרצויות המ-חלה לשינויים דמוגרפיים, אך הדבר עדיין לא הוכח.

סכנה לעולירגל

דבר משרד-הבריאות, שמו אל אלגרגלי, מסר את הנתונים הבאים:

קיימים שלושה סוגים של דלקת קרום-המוח (דלקת-העוצבה):

- דלקת-העוצבה נגיפית — שמו קורה בנגיף.
- דלקת-העוצבה מנינגוקוקלית — שמקורה במנינגוקוק (חיידק שהוא דמוי פוליקפה).
- דלקת-העוצבה שמקורה בחיידקים אחרים.

רמת התחלואה: בין ה-1 בינואר 1986 ועד ל-7 באוקטובר 1986 חלו:

* כ-1 לאפשר השוואה מדויקת, הביא הדובר נתונים עד ה-7 באוקטובר בכל שנה.

בדלקת הנגיפית — 950 מיקרים.
בדלקת המנינגוקוקלית — 43 מיקרים.

בדלקת החיידקית — 131 מיקרים.
בין ה-1 בינואר 1987 ל-7 באוקטובר 1987 חלו:

בדלקת הנגיפית — 548 מיקרים.
בדלקת המנינגוקוקלית — 66 מיקרים.

בדלקת החיידקית — 138 מיקרים.
בין ה-1 בינואר 1988 עד ל-7 באוקטובר 1988 חלו:

בדלקת הנגיפית — 605 מיקרים.
בדלקת המנינגוקוקלית — 62 מיקרים.

בדלקת החיידקית — 122 מיקרים.
לפי נתונים אלה מסתמנת ירידה ברמת התחלואה.

המחלה היא מחזורית, וחוזרת אחת לכמה שנים בארצות שונות בעולם. רמת התחלואה בארץ נחשבת לרמת תחלואה סבירה, למרות שאזור אגן הים התיכון נחשב, מבחינת אירגון הבריאות העולמי, כמקור למחלה. עיקר העברת המחלה לארץ מתבצע על-ידי תיירים המגיעים לישראל. כפעולת-מנע מחסן משרד-הבריאות את כל היוצאים למכה, והשנה חוסנו כל 5000 היוצאים. החיסון מתבצע גם כדי להגן עליהם, וגם כדי שלא ישמשו, יותר מאוחר, כנשאים.

קיים שיתוף-פעולה בין משרד-הבריאות לארצות אחרות, ואף עם משרד-הבריאות הישראלי, שהחליט באחרונה כי אין עולירגל אחד לא יכנס למכה, אלא אם כן הוא מחוסן.

מכל 5000 עולירגל לא ידוע אף על מיקרה אחד של הדבקה ישירה או מישנית. תמותה: לא ידוע על כל מיקרה של תמותה בשנה האחרונה מדלקת-העוצבה במנינגוקוקלית. על פי הסיפורת הדמיונית, וכן מהנתונים בשטח, ניתן

ללמוד על אחוז תמותה שנע בין 10%-100%.

מעקב: על-פי הוראות משרד-הבריאות, כאשר מגלים מיקרה יחיד, נבדקת סביבתו הקרובה של החולה, ונערך תחקיר לגבי מקור הדבקה, והאם יש הרבקות נוספות.

אירגון-הבריאות העולמי מדווח לי-ארצות השונות על תנועה של המחלה, וקיימים גם דיווחים בין הארצות לבין עצמן. אם קיימת, למשל, תנועה של המחלה מסודרן לואיר, מקבלות כל מדינות-העולם דיווח על ההתפתחות.

המחלה מתבטאת בחום גבוה ובכאב-ראש בשלביה הראשונים. מומלץ לא להזניח מיקרים של חום גבוה מתמשך, ולגשת לרופא המטפל או אפילו לחדר-מיון.

חיסון: עדיין לא הומצא חיסון נגד דלקת-העוצבה הנגיפית, אולם קיים חיסון נגד הדלקת המנינגוקוקלית. ניתן להשיג את החיסון בבתי-מרחק. אולם מאחר וההדבקה היא מקומית, אין צורך בחיסון כללי.

דלקת-העוצבה והפוליו: במחלות ויראליות רבות התמונה הקלינית הראשונה היא דומה. מדובר בעיקר בחום גבוה ובכאב-ראש חזק, סימנים המ-אפיינים מחלות רבות, ואף את השפעת-בתקופה האחרונה, בגלל מחלת-הפוליו, בודקים במיקרים כאלה גם חשש לפוליו. זוהי גם הסיבה לכך שבתקופה האחרונה היו הרבה חשודים בפוליו, שלאחר-מכן הסתבר כי הם חולים במחלות אחרות.

העגירות הזרות: אנשי העגירות הזרות מדלגים עשירי, שהחליט באחרונה כי אין עולירגל אחד לא יכנס למכה, אלא אם כן הוא מחוסן.

מכל 5000 עולירגל לא ידוע אף על מיקרה אחד של הדבקה ישירה או מישנית. תמותה: לא ידוע על כל מיקרה של תמותה בשנה האחרונה מדלקת-העוצבה במנינגוקוקלית. על פי הסיפורת הדמיונית, וכן מהנתונים בשטח, ניתן

(המשך מעמוד 37)

גאו. הילדה התחילה להחנק, התחילה להשתעל ולא יכלה לדבר יותר. לקחתי אותה מיד לחדר-המיון, נתנו לה חמצן וחייכתי עד שיבוא אביה."

האב: "הגעתי אליה, היא לא יכלה לנשום, דמעות זלגו לה מהעיניים. אחר-כך הגיעה רופאה, והרחיקה אותי משם. הרופאים אמרו שאין צורך לחכות. כ-3 לפנות-בוקר עזבתי וחזרתי הביתה."

"למחרת, בשעה 4 וחצי אחר-הצ-הריים, הגעתי שוב לבית-החולים. הרופא אמר לי שאלה הרגעים האחרונים שלה. ראיתי אותה, היא כבר לא זזה. כמה דקות אחרי זה מתה."

ביום השני בשעות הבוקר נערכה הלווייתה. כבר שלשי תוך יומיים. מנהל בית-החולים השרון בפתח-תיקוה, הר"ר הרט יעקב, השיב לשאלת העולם הזה אם סיבת-המוות היא שאיפת גז: "אנחנו לא מוסרים פרטים רפואיים לעיתונות". הקצין התורן של מישטרת פתח-תיקוה נעדר מהתחנה, ואף הוא לא יכול היה להשיב על השאלה.

ברובה ובאלה

ביתת של מישפחת ערער היתה האוירה רגועה, מאופקת. המנח"מים הרבים ישבו בחצר-הבית, גברים לחוד, נשים לחוד, המתונו לעיתונאים כדי לספר את הסיפור.

לא רק כוכב נפגעה מפעולת המישטרה בכפר. ערפא ערפא, בן דודה: "אחרי שהאנשים נכנסו לבתים שלהם, הלכתי לישון. בערך בשעה 4 לפנות בוקר שמעתי דפוקות בדלת. התעוררתי וראיתי בערך 20 אנשי מישמר-הגבול בתוך החדר שלי. הם התחילו לקלל אותי, והתחילו להרביץ לי כאלות. שאלתי אותם למה? אמרו לי תשתוק! והמשיכו להרביץ. אחר-כך הוציאו אותי לטראנוז'ט שלהם, בקושי נתנו לי לנעול נעליים. גם בטרנאוז'ט המשיכו להרביץ לי.

"אחד מהם דרך את הנשק שלו מול הפנים שלי, ואמר שיפוצץ לי את הפנים."

בטרנאוז'ט היו עוד חמישה צעירים. לקחו אותנו לתחנת המישטרה בכפר-סבא, חקרו אותנו מה עשינו, איפה היינו. אמרו לי שאני אש"ף, אחר-כך החזירו אותי לתא. היינו שם עד למחרת אחר-צהריים, עד שכל ראשי-המועצה ושיחור אותנו בערבות. רק כשהגעתי בחזרה אמרו לי שהבתי-דודה שלי מתה. סימני המכות עדיין נראים על גופו ופניו.

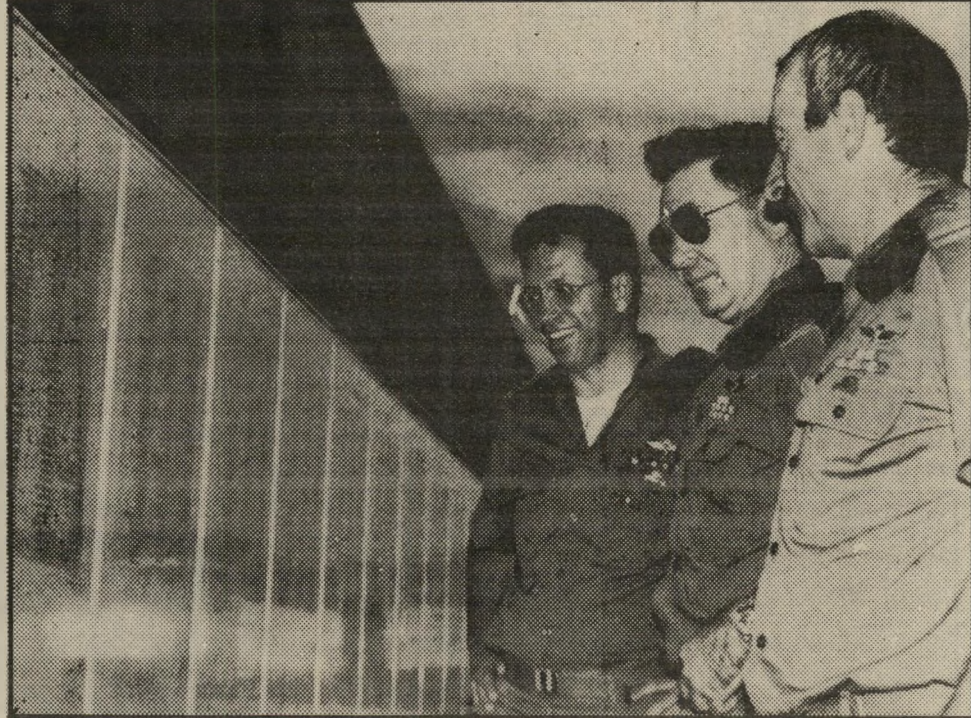
עודה סאלח, דוד של כוכב: "הייתי במיקרה ליד מקום-הרצח. עמדתי שם כמו שכולם עמדו. השכן של הרצח הוא הגיס שלי. היה לי ריכוז עם כמה שחשבו שהרצח הוא מהמישפחה שלנו. המישטרה קלטה אותי וחשבה שאני המסית למהומות שהיו באו חמישה אנשי מישמר-הגבול, גררו אותי על הריצפה, ושמו אותי אחרי קיר ונתנו לי מכות בכל מה שהיה להם ביד. חטפתי מכות ברובה, חטפתי מכות כאלה."

כשאנשים מהכפר ראו שמרכיצים לי, התחילו לזרוק אבנים על השוטרים. המג"בניקים לקחו אותי לתוך מחסן, מתחת לבית שבו היה הרצח, והרביצו לי חופשי, קיללו אותי ומה לא? אחר-כך הביאו זנונה מיוחדת, שמו אותי שם. הכניסו לשם איש מג"ב שאמר שראה אותי וזרק אבנים. לקחו אותי לתחנת-המישטרה ב-1 וחצי בלי לה רצו לרשום לי תלונה על סיכון חייאדם בזמן נהיגה. רק כשכא ראשי-המועצה שיחררו אותי."

רבי-פקד יהודית ארזי, דוברת מרחב השרון: "לא מקובל שאדם שהשתחרר מתמלך ממעצר לא מצא לנכון עד לרגע זה להגיש תלונה על הכאה. תמונה בעיניי שאם אכן יש אמת בטענותיהם, לא מצאו את הזמן והדרך להגיש תלונה."

המישטרה פתחה חזית חדשה וקנתה לעצמה אויבים חדשים. אם התושבים המקומיים לא היו מעורבים עד כה באינתיפאדה, המישטרה גרמה להם להרגיש חלק ממנה.

ובכל זאת, מה כל כך מצחיק?



תמונת התקרית: שגיא, שומרון ובניהן באתר-ההנצחה

צחוק צחוק. אבל...

העולם הזה פנה שוב לדובר-צה"ל, אחרי שפורסמה ההתנצלות המוזרה, וגם הפעם נענה ב-"אין תגובה". כשי הובהר לו שתגובתו תפורסם כלשונה, נאות לומר: "הנושא נדון בין מערכת הארץ לדובר-צה"ל, הטיפול שנעשה על-ידי הארץ ודובר-צה"ל הוא מבחרי נתי סוף סיפור."

חנוך ברמר, עורך-המישנה של הארץ. סירב להגיב. נשארה השאלה: מה גרם לשני הקצינים הבכירים לצחוק, בעומדם מול לוחהשיש?

הכיתוב לה גרם עוגמת-נפש למי מהמישפחות השכולות או לקוראי העיתון כלל. לא נאמר מה קרה בשעת הצילום. תחת ששני הקצינים הבכירים יס-בירו מדוע צחקו, ויפרסמו התנצלות לפני המישפחות השכולות, ניהל דובר-צה"ל, "משאומתן" עם עורכי העיתון, שיפרסמו התנצלות. מדוע דובר-צה"ל אינו יכול לשאת באחריות לטעויותיו? תחת זאת הפעיל את המכשש הצה"לי ולחץ על עורכי העיתון, שבוודאי אינם מעוניינים בניתוק מגע עימם.

אנחנו עומדים כרגע במשאומתן עם עורכי העיתון הארץ. שיפרסם בעיתונו תגובה. אחר-כך נראה. בינתיים תגובת דובר-צה"ל לכל הבקשות שליליות. ביום השיש פירסם הארץ, תחת הכותרת "הבעת צער", הודעה מוזרה כזו הלשונית: "הארץ פירסם אתמול, בעמוד הראשון, תצלום שהופץ על-ידי דובר-צה"ל, שבו נראים הרמטכ"ל ראש-ממש"ש וקציני-השריון ראשי בי-עומדם מול לוחההנצחה לחללי-השריון, כששני האחרונים צוחקים. הארץ מצטער, אם פירסום התמונה או

אילו יכלה תמונה לספר את סיפורה בעצמה, יתכן מאוד וזו היתה מתפקדת בצחוק, אף יותר מאשר המופיעים בה. צריך היה מידה רבה של שלומיאליות כדי לפרסמה, ועוד יותר מזה כדי לטפל בה כפי שטופלה אחרי פירסומה.

עצרת-הזיכרון לחללי חיל-השריון נערכה השבוע באתר-ההנצחה של חי, בבניין הישן של המישטרה הי-בריטית בלטרון. רבים ממישפחות הנפלים נטלו בה חלק, יחד עם קציני-צה"ל בכירים. ביניהם היו גם הרמטכ"ל, רביאלוף דן שומרון, מפקד המפח"ש, האלוף אורי שגיא, וקציני-השריון-הראשי, תת-אלוף יוסי בן-חנן. כל העיתונאים היומיים שלחו צלמים כדי להנציח את טכס-הזיכרון, מלבד צלם מטעם הארץ. משום-כך העביר דובר-צה"ל למערכת הארץ תמונה ש-צולמה על-ידי צלם צבאי. בתמונה זו נראים שגיא ובן-חנן עומדים משני צידי של שומרון, כשחיוך רחב נסוך על פניהם בעומדם מול מצבת השיש, שבו חקוקים שמות הנפלים. התמונה פורסמה בעמוד הראשון.

ככותרת שמתחת לתמונה שאל הא-רץ בצדק מדוע מחייכים הקצינים הבכירים במעמד זה, אולם תשובות לשאלה לא ניתנו.

כאשר פנה העולם הזה למישרד דובר-צה"ל, וביקש תמונה כזו, השיבה הקצינה הממונה בשלילה: "ההפצה מקורה בתקלה, ודובר-צה"ל לא עושה טעות פעמיים." ואילו בארכיון הארץ נמסר שהתמונה הוחזרה לדובר-צה"ל על-פי בקשתו.

העולם הזה פנה שוב למישרד דובר-צה"ל, הפעם ישירות ללישכתו של הי-דובר, תת-אלוף אפרים לפיד, בבקשה לטווח עם לפיד ולקבל אישור לשיחה עם בן-חנן ושיגיא, כדי לברר מה הצחיק אותם כל-כך.

ראש-לישכתו של לפיד השיבה שאינו מוכן להגיב, ואינו מאפשר לשיחת עם שני הקצינים הבכירים.

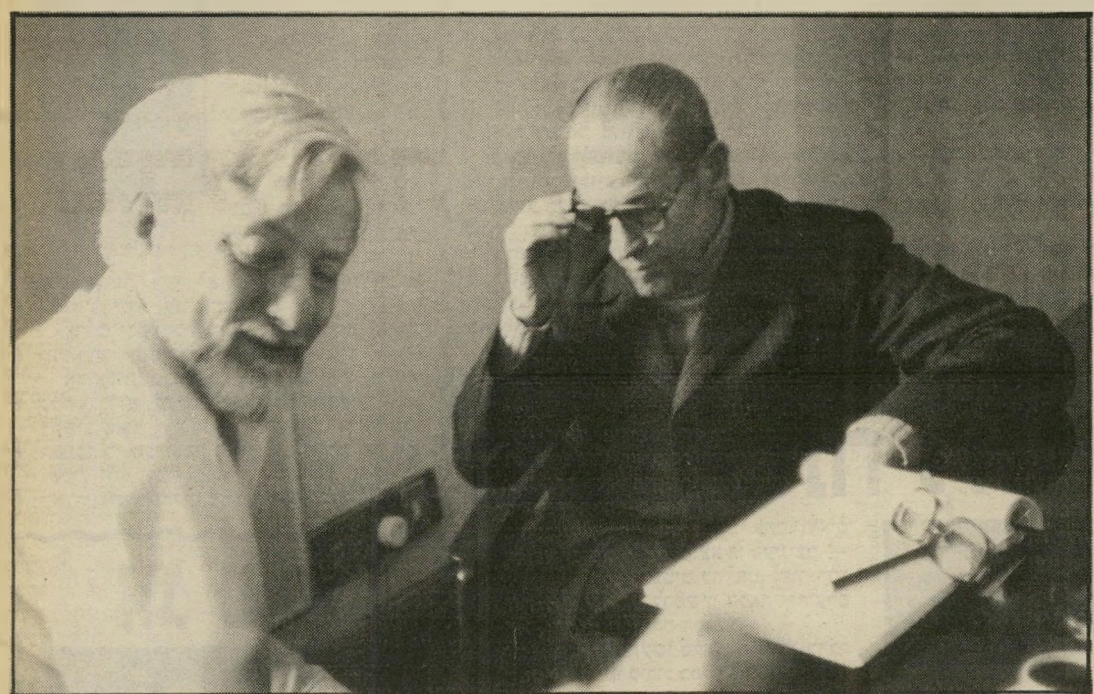
ראיון עם נגיב מחפוז לפני תשע שנים: "תגיעו להסכם עם הפלסטינים! לא הייתי מאושר אילו הפקרנו את הפלסטינים!"

השבוע זכה נגיב מחפוז (ליתר דיוק: מחפוזי, על סף התעתיק הערבי המדויק) בפרס נובל לספרות. לרגל הענקת הכבוד הרב הזה לגדול הסופרים הערביים, נאמרו הרבה דברים על יחסו לישראל, על תמיכתו בשלום הישראלי-מצרי, ועוד. דברים אלה אינם משקפים את מלוא השקפתו של מחפוז, שיש לו מחויבות עמוקה לענייני עמו. בספרו "אל-ארהאס" (שלישה חודשים אחרי ביקורו של אנור אל-סאראת בירושלים, היה אורי אבנרי הישראלי הראשון ששוחח עם הסופר הקשיש. באותה התקופה היה המשא-ומתן לשלום בעיצומו, ובמצרים שררה אכזבה עמוקה על כך שישראל לא נענתה במחווה ספונטנית גדולה על מחוותו היחידה במינה של סאדאת. "העולם הזה" מפרסם להלן בשנית ובמלואו את הראיון, כפי שפורסם בגליון הנישא את התאריך 7 בפברואר 1979, עם הכותרת וההקדמה כפי שהופיעו במקור.

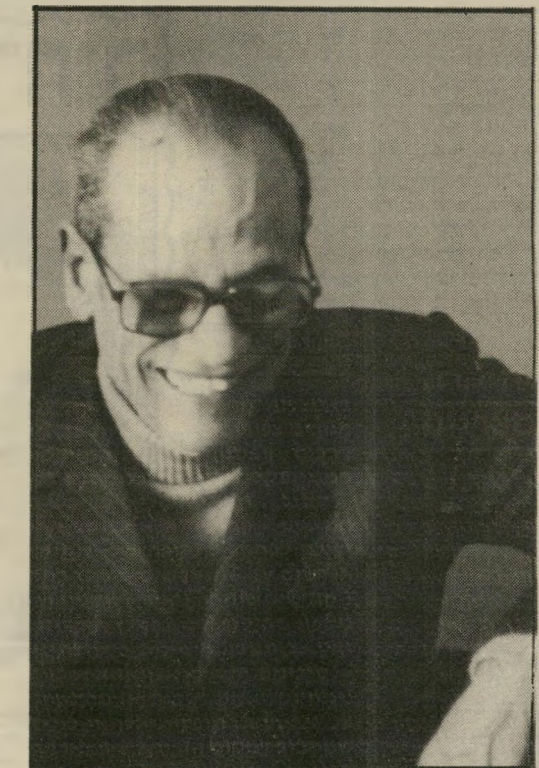
נגיב מחפוז, גדול הסופרים הערביים בימינו, מוסר מסר אישי לעם הישראלי: "אל תסכלו את תיקוונותי!"

נגיב מחפוז הוא גדול הסופרים במצריים, גדול היוצרים בסיפורת הערבית של ימינו, ואחד מגדולי הסופרים בעולם. מחפוז נולד ב-1912, למד פילוסופיה בקאהיר, היה שנים רבות פקיד-המדינה והגיע לדרגה בכירה. הוא כתב יותר מ-30 ספרים וגם תסריטים, אין הוא שייך לשום מיפלגה או זרם רעיוני, והוא שומר בקנאות על עצמאותו המוחלטת. יצירותיו השפיעו השפעה עצומה על תודעתו של האדם המצרי בימינו.

הסוף לקומדיה הטראגית!



● מזה דעתך על המשא-ומתן לשלום בין מצריים וישראל?
זה משעמם.
● ובכל זאת, מזה דעתך על הסיכויים?
אני מרגיש שאנחנו נגיע לירי הסכמה. אחרי כל מה שקרה, הרי יהיה זה מגוחך אם לא נגיע להסכמה!
זה יהיה קל יותר, אם אנחנו נבין מה דרוש לביטחונה של ישראל, ואם יבינו הישראלים עד כמה חשובה לנו האחדות הערבית.
כמובן, היהודים נדרפו ועונו עליידי כל העמים במהלך ההיסטוריה. לכן, בעיניי יש לביטחון משמעות מיוחדת, שאולי אין אנחנו יכולים לקבלה.
אם נבין זאת איכשהו, ואם אתם תבינו אותנו, לא כמצרים, אלא כערבים, יהיה סוף לקומדיה טראגית זו.
עליכם להבין: ביטחון בכוח-הזרוע אינו ביטחון. במשך כמה



האחרים, אותם שאינם קנאים, צריכים להוביל את השיירה. הייתי רוצה שמר בגין עצמו יחתום על ההסכם. הוא, ולא אחר. שהרי אם אפשר לשכנע את מר בגין, לא יהיה צורך לשכנע עוד מישהו.
אני מקווה שישראל תעשה הסכם עם הפלסטינים. הם מקור הבעיה. מישור יכול להגיד שהם טרוריסטים. אך הרי מר בגין עצמו היה פעם טרוריסט! יתכן שהישראלים מסוגלים להבין את הבעיה יותר מאחרים. אולי דווקא אתם מסוגלים להבין את הפלסטינים יותר ממישהו אחר, כי אתם הייתם באותו המצב.
אני מקווה! אני מקווה לסוף טוב!
● אתה, כגדול הסופרים של מצריים — האם אתה מרגיש את עצמך יותר כמצרי או יותר כערבי?
עליך לזכור, אני שייך לדור שהיה מצרי טהור. הדרור של 1919. אבל יש ערך רב לאחדות הערבית, לאחדות המרחב המשתרע מאוקיינוס לאוקיינוס. בכלכלה, במדיניות, כל אחד מאיתנו לבדו חלש מאוד. כל עם ערבי לבדו אינו חשוב. לכן אנחנו סומכים על האחדות הערבית. אילו חיברנו יחד את האדמה של סודאן, את הכסף של סעודיה ואת כוח-האדם של מצריים — היינו יכולים להיות מעצמה גדולה מאוד!
אני מסכים שישראל תהיה חלק מן הארץ הגדולה הזאת. הרי, בסופו של דבר, אנחנו מישפחה אחת!
במהלך ההיסטוריה היו לנו תקופות-זהב ביחד. בספרד, למשל. אנחנו כמצרים — או כערבים מצריים, איך שאתה רוצה —

* השנה שבה החלה התנועה הגדולה לשיחרור מצריים מעול הבריטים, בהנהגת סעד זנוול.

חינו תמיד ביחסים טובים מאוד עם היהודים. אני זוכר עדיין רבים מהם, ששיחקו בנבחרת בית-הספר שלי.
אני מייחל לתקופה מאושרת יותר!
● מזה ברגע, בעיניך, המיכשול העיקרי להשגת השלום?
אם תגיעו להסכם עם הפלסטינים, הפיתרון יהיה אפשרי.
● האם אתה, כמצרי, מרגיש מחויבות כלפי הפלסטינים?
אני מרגיש הרגשה של מחויבות כלפי השחורים בדרום אפריקה וכלפי הכושים בארצות-הברית. איך יתכן שלא ארגיש כך כלפי הפלסטינים?
היתה לי הרגשה של מחויבות כלפי היהודים בתקופת היטלר. איך יתכן שלא תהיה לי כזאת כלפי הפלסטינים?
עוד לפני ביקורו של סאדאת בירושלים, כתבתי מאמר ואמרתי שאני מעדיף שתקום ישות פלסטינית, שיהיה לה קשר עם ישראל. הפלסטינים צריכים לחיות בארצם. אז יפעלו למען עתיד אנושי יותר טוב, אחרי שישכחו את כל המאבקים והמילחמות.
אתה שואל אותי מהם רגשותי כלפי הפלסטינים. ובכן: אני רוצה שיהיה לנו הסכם הדוק מאוד עם ישראל. אך לא הייתי מאושר, אילו הפקרנו תוך כדי כך את הפלסטינים לגורלם.
● מר מחפוז, שמך ידוע בישראל, יצירותיך הופיעו בעברית, יש כבוד רב מאוד אליך בישראל. אילו ביקשתי ממך עכשיו למסור מסר שלך לעם הישראלי, מה היית אומר?
הייתי אומר: אנחנו רוצים את ידידותכם ואת שיתוף-הפעולה שלכם. אלינא תתנו למיכשולים מישניים לסכל את תיקוונותי!

המון אחריות

תרעו לכם שפוליטיקה זה דבר מאוד מסוכן ומאוד מתיש. לא רק את מי שעוסקים בה, אלא גם את המקורבים לפוליטיקאים. הרבה מישפחות נפגעות מכך.

אז תארו לכם מה קורה לאנשים כאלה בתקופה של בחירות. כמו, למשל, **לצחי הנגבי**, שהוא הרל"ש של **יצחק שמיר**, וגם מועמד מטעם הליכוד לכנסת הבאה, והוא גם הבן של חברת הכנסת **גאולה כהן**, והוא גם נשוי עם בחורה אמריקאית מאוד נחמדה בשם **ראנדי**. ואתם חייבים להודות שזה ממש קשה ומלחיצ, לשאת בכליכך הרבה אחריות.

אז הוא מצא לכך פיתרון נוח: את האשה הוא השאיר בירושלים, והוא עבר להתגורר בתל אביב, לכל תקופת הבחירות. אני רק מקווה שהוא לא יתרגל לכך יותר מדי.

זהירות!

נשים חכמות!

לפני שבועיים זכתה הסטודנטית הישראלית **רותי בריסקין** בתואר מיס ירדות העולמית בתחרות מיס קמפוס מטעם האו"ם.

לגברת בריסקין הצעירה יש אמנם חבר בארץ

שמאוד אוהב אותה, והיא מאוד אוהבת אותו. אבל בזמן שהותה בסיאול, שם נערכה התחרות, התאהב בה דוקטור **דו סון לי** בן ה-65, יושב ראש האירגון הבינלאומי למחקר העלום. הפועל בחסות האו"ם. הדוקטור השוכן הזה העניק לה כמתנה טבעת-טופו ור צמיד מעור-נחש, שהיא לא מסירה מפרקידיה מאז שחזרה מסיאול. הוא גם הזמין אותה לארוחת ערב, והתעקש ללוות אותה באופן אישי לני

מליהתעופה, ואף לא התבייש לבכות וביקש ממנה להישאר עוד כמה ימים.

אך בריסקין בת ה-24 חזרה, כמובן, ארצה, והשאירה את הדוקטור הו כשליכו שבור. אך אל תחשבו שהוא היחיד. שמעתי על עוד כמה גברים שנשכו בקיסמה, והתחלתי כבר לחשוב שאולי היא הנשק הסודי של ישראל. אבל הסתבר לי שבריסקין היא פשוט שילוב של יופי ושכל, וזה עושה משהו להרבה גברים, בעיקר לאלה שלא מפתחים מנשים חכמות.

זוג שקט



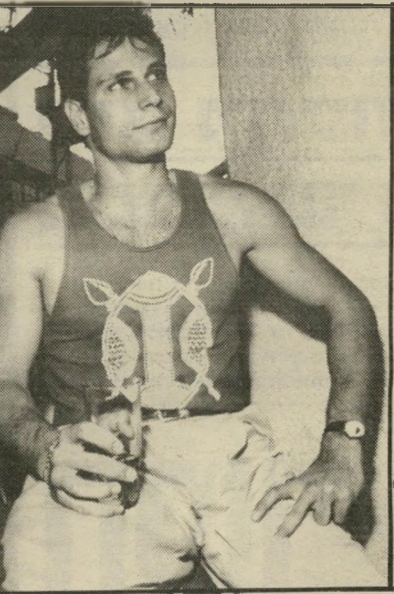
אורי רקנטי
פרידה זמנית

בבוקר לאומי יש משבר עם ועדה-עובדים, וגם עם ההנהלה. בדיסקונט העניינים בסדר, למעט, אולי, עובדה קטנה אחת.

קפיצת ראש

תרעו לכם שאחד המיקצועות הקשים ביותר זה להיות קבלן-בניין. אתה אמנם עושה הרבה כסף, אבל אשתך מבכות אותך, או שאתה צריך להפעיל בלשים פרטיים, העולים לך כליכך הרבה שאתה בכלל מטיל ספק בכראיות העבודה שלך. ולמה קבלנים? כי אצל המישפחות שלהם יש תמיד הסיפורים הכי מעניינים.

בחולון מתגורר בחור צעיר וחטוב מאוד, בשם **אריז בליכנר**, והוא רק בן 20, וזה בדיוק הגיל שבו מתחילים להכיר את החיים. אז הארו הזה הכיר **בחורה** צעירה ויפה ומאוד-מאוד עשירה, בת לקבלן ידוע ועתיר-נכסים ובעל קשרים



אריז בליכנר
מבטים, קריצות וחיוכים

פוליטיים, והבחורה התאהבה בו, כי מעבר לעובדה שהוא חתיך יש לו גם חגורה שחורה בקארטה, וזה עושה רושם על הרבה בחורות. אבא שלה אמר לעצמו שלפחות לגבי דבר אחד הוא בטוח: שהקארטיסט הצעיר הזה ממש כשור מריאש לבת, וזה חשוב בימינו, כי מישוה עוד עלול לחטוף אותה.

באחד מימייהשמש האחרונים היא הזמינה אותו לרחצה בבריכה המישפחתית שבחווילה המישפחתית, והאם כמעט טבעה כשראתה אותו קופץ ראש לבריכה. היא לא פחדה, חלילה, שהוא יטבע, אלא שהוא העיר אצלה כמה חושים שהיו ררומים בתקופה האחרונה.

לבליכנר מאוד קסם הרעיון שהאם המטופחת מחזרת אחריו, והחליט לרקוד על שתי החתונות. האמת היא ששם האם הסוררת לא היה לו דבר, מלבד מבטים, קריצות וחיוכים רביימשמעות, אבל זה הספיק לאב הקבלן, שלא כליכך הבין מה עושה התבר של הבת בבית עם אשתו, כשהבת נמצאת בבית-הספר.

במישפחה נהיה סקנרל גדול, ויש שמועות שהקבלן גם הפעיל בלשים. ולמרות שבעצם לא קרה דבר במישפחה הפולנית הזאת, היחסים בין בנ"המישפחה הם לא כבימים עברו.

דרך אגב, לאריז בליכנר יש כבר חברה חדשה, שהיא לא בת של קבלן ואין לה בריכת-שחייה, כך שאין סיכוי שיתרחש משהו בין אריז לאם של החברה.



אורית מזור
— מישוה שלא היע



ראנדי וצחי הנגבי
לבד עד אחרי הבחירות

לגבר מבטיח

זו לא היתה השנה המוצלחת ביותר עבור **תעשיית-היירות** הנודע. החברה, שהוא משמש כמנכ"ל ובעל-מניות עיקרי בה, לא בדיוק שיגשגה, והמאזן האחרון שלה הצביע על הפסד של יותר מחצי מיליון שקל, אחרי הפסדים כספיים רצופים בשנים האחרונות. גם הבריאות שלו לא היתה הכי-הכי.

המכה האחרונה ניחתה עליו לפני מיספר שבועות, ימים ספורים לאחר שחגג בדירת-הגג הממוארת שלו 30 שנות נישואין: **חברתו** - צעירה, חטובה ומצלחה בעסקיה בזכות עצמה, החליטה לנתק את יחסיה עימו, אחרי רומאן בן שנתיים וחצי. הסיבה: היא תפסה אותו "על חם", מבלה עם אחרת.

הצעירה, המנהלת במקביל רומאן עם **גבר מפורסם** אחר, לא יכולה היתה להבליג, והחליטה לערוך לתעשיין שלה סקנרל קטן: בתוך 24 שעות יידעה את אשתו החוקית, בנו הבכור, ידידו הקרוב (שהיה בעבר מראשי התעשיינים בארץ) ואהובתו הקודמת בכל פרטי מעללי, הכמוסים ביותר, של התעשיין. מדובר במאות (!) רומאנים עם נשים, בחלקן ידועות - אשתו היפה של מלונאי מפורסם, אחת ממלכות-היופי הראשונות של ישראל, יחצנית לשעבר, שהתפרסמה באחרונה בעיקבות מישפט פלילי של אחד מבני-מישפחתה, מראיית-טלוויזיה מפורסמת בארצות-הברית, ועוד ועוד.

המאהבת הצעירה, שהתלוותה לתעשיין לאירועים, למסיבות, לבילויים בבתי-מלון ממוארים ולטיולים שאליהם הצטרפו גם בניו, ידעה שהתעשיין הוא בעל השפעה חברתית-פוליטית מסויימת, ונהנתה מכל הכיוונים מהקשר איתו. מצד שני, נמאס לה לשמוע ממנו הבטחות-סרק בשווי עשרות אלפי, ואולי מאות אלפי דולארים.

כאשת-תיקשורת בעבר, בתחום המישפטי, היא ידעה שהבטחות שאין להן קשר לנישור-אין אינן קבילות בבית-המישפט, ולא ניתן לפצות אותה בגיין. אבל היא המשיכה ברומאן, גם בגלל הערצתה את דמותו האבהית, שלא לדבר על הגאווה שחשה כאשר הוא היה מצגן אותה לפני ידידיו כ-בתי המאומצת.

עכשיו היא החליטה לנתק את הקשר איתו. היא גם פנתה לעורך-דין ושאלה אם היא, בכל זאת, יכולה להגיש תביעה מישפטית נגד התעשיין, על "נזקים נפשיים שנגרמו עקב הפרת הבטחות". אבל הגבר המבטיח לא צריך לדאוג, כי לידידים היא סיפרה שאין לה כוונות לעשות זאת, בינתיים.

דבר אחד אני לא מבינה בכל הסיפור הזה: למה היא עושה עניין כזה מהעובדה שהוא מתעניין בנשים אחרות? מה יש, לה מותר לנהל שני רומאנים בבתי-אחת, ולו אסור?

היא חיכתה לו ברחוב



מתי ויינברג
פגישה עם

בערך את הסידורים שלו, ובמשך אותן דקות היא היתה כל הזמן בראש שלו. הוא החליט שאין לו מה להפסיד, וחזר אל הנקודה שבה ראה אותה. זה היה, כנראה, היום שלו. החתיכה עמדה שם וחיוכה. התברר שהיא קבעה פגישה עם מישוה, שלא הגיע.

לקח להם בערך שנה להחליט שזהו זה, והם כבר קבעו מועד לחתונה, ב"י בינאר. מרדכי דווקא בתאריך הזה? מתי אומר שזה כרי להחליט את השנה כמו שצריך.

יש מוסר-השכל בסיפור הזה: אתם רואים ברחוב מישוה, או מישוה, המוצא חן בעיניכם - אל תסתפקו בלנעוץ מבטים לזהים, ותוך דקה - מחוסר ברירה - להמשיך הלאה ולהיעלם לנצח מחייו של האובייקט המושך.

לא, אל תוותרו! תעשו משהו! תתחילו לדבר איתו, תעצרו, תעשו סיבוב במקום. לא יודעת מה, רק תעשו משהו!

הנה מה שקרה **לאורית מזור**, בלונדית יפה בת 24, דוגמנית-לשעבר, העובדת כיועצת-יופי של חברת-המרוקים גרולה, ולמתי **ויינברג**, כיום פירסומאי צעיר ומבטיח ובעבר זמר, בן 28: הוא נסע כאחד מרחובות צפון תל-אביב בשעת-צהריים, והיא הלכה ברגל. למרות שהוא נסע די מהר, הוא קלט את הדמות החתוכית שהופיעה בראי המכונית. הוא נעץ מבט, והיום הוא יודע שהיא הבחינה בכך.

הבחור המשיך בדרך, סידר כמשך 20 דקות

אורי רקנטי, בנו של **רפאל רקנטי** מבעלי המניות והשליטה בבנק דיסקונט נפרד מאשתו **אילנה**, אם ילדיו.

על הווג, שהיה נשוי 15 שנה, עבר באחרונה משבר. הוא החליט על פרידה זמנית.

בימים אלה נמצא אורי רקנטי בחו"ל, ואשתו אילנה נשארה, כמובן, בארץ, בדירתם ברמת אביב בתל-אביב. זה קצת עצוב להם, וגם לחברים שלהם, שהכירו את אורי ואילנה כזוג שקט וסולידרי.

גם אני חשבתי שאחרי משבר-המניות כבר שום משבר לא יפגע בבנייה-מישפחה הזאת, אבל כיום כבר קשה לרעת.

רחל מרחלת על כל העולם

צלילי נבל



קלריסה ואייבי נתן ביום חתונתם
ליעד בלתיידוע — כל אחד בנפרד

המריא ליעד בלתיידוע, וגם אשתו קל-
ריסה נמצאת במקום לאידוע. רק אשתו-
לשעבר, רוזי נתן, נמצאת בארץ ועושה
חיים משועשים.

אייבי: לצמיתות?

אלמלא זה נשמע מהמקור הראשון, פשוט לא הייתי מאמינה. בשבועות האחרונים כמעט ולא ראיתי את אייבי נתן ואשתו קלריסה באירועים חברתיים. הזוג, שנחשב כאחד הזוגות היותר מופלגים בארץ, נהג לקשט את כל המסיבות החשובות. בשבוע שעבר כבר ראיתי את אייבי נתן באחת המסיבות, כשהוא מגיע בגפו, וכך קרה גם באירוע שלאחריו. אז שאלתי אימה אשתו, ואמרו לי שהיא בחו"ל. עד כאן זה הגיוני ומקובל אצל הרבה זוגות. אבל ביום שישי האחרון ישב אייבי בחברת כמה ידידים בקפה בסניף, ובין דיבורים על בחי' רות, מלחמה ושלוש, הוא אמר לחברים שישיבו בחברתו שאשתו קלריסה עזבה אותו לצמיתות. תוך ארבע דקות מרגע ששמעתי את ה' סנסציה הזאת התקשרתי איתו, אבל הסתבר לי שפספסתי אותו בכמה שעות. הוא

ראש עיריית ירושלים, טדי קולק, היה מאושר בשבוע שעבר, וזה לא היה קשור בבחירות או בעבודה שלו, זה היה קשור בשימחה ממשפחתית. ורד קולק בת ה-33, קרובה ממשפחתו, או ליתר דיוק הבת של בן-דודו, נישאה בחתונה רבת-משתתפים לבחיר-ליבה פרל מייזלר בן ה-33. החתונה, שנערכה במלון ה'אט הירושלמי, הייתה האירוע השמח ביותר בכירה מזה שנים רבות.

הבירה, הרועכת מכחינה חברתית, צהלה ושמחה, כי לא בכל יום בוחר זוג צעיר ונורמלי להתחתן בעיר השממה הזאת. ורד קולק היה במשך כמה שנים בניו-יורק, שם



ורד קולק
עילות אמריקאית

היא מפיקה תוכניות טלוויזיה עבור אחת הרשתות. בין שאר ההפקות שלה הייתה תוכנית טלוויזיה, שהוקדשה ל-40 שנות המדינה. באחד הימים, כשהיא הסתובבה בבניין, היא פגשה במפיק אחד בשם פרל מייזלר, ולאחר כמה שיחות הם הבינו שיש להם הרבה במשותף, ולאחר רומאן קצר הם החליטו שהפקה היפה ביותר תהיה החתונה שלהם. אז הם הגיעו ארצה, וביעילות אמריקאית ראוי-הלבשה הם הפיקו את האירוע הפרטי שלהם, ויצאו לירח-יבש מוקצר, מפני שוורד קולק חוזרת לעבודה תוך כמה ימים. היא ממארגנות תחרות הנבל הבינלאומית בארץ.

אוכל סיני

אבל בימים האחרונים נודע לי שהיא התחילה לאהוב אוכל סיני, ושהחבר הנוכחי שלה זה קובי טרייביטש, הבעלים של המסעדה הסינית 'לוטוס'.

אני לא יודעת מה קדם למה: ההיכרות עם קובי לאהבתה לאוכל הסיני, או להיפך. מה שמסקרן

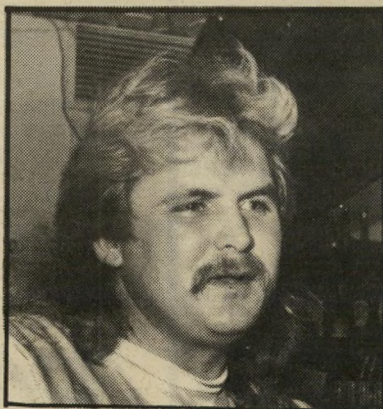
במשך שנתיים הם היו אחד הזוגות היפים בתל-אביב. ככל הפתיחות והמסיבות הם נראו מאושרים ומחייכים, והכל אמרו שבקצב הזה הם יגיעו אויטוטו לרבנות. אז בטח נחשתם שמדובר במלכת-היופיים-לש' עבר, 'ימית נוי', וחברה-לשעבר, רוני מאנה, אחד השותפים בסנימורה. איפה הם לא היו ביחד? ברבנות. כי לפני חודש וחצי הם נפרדו, לכאורה בשקט, אך מתחת לפני השטח זרמו הרבה מתחים קולניים. אבל החיים נמשכים גם במיקרים יותר קשים, ונראה ששני הצדדים התגברו על המכה. את רוני המשיכו לראות בכל המסיבות, כשבכל פעם מתלווה אליו חתיכה זוהרת אחרת. ורק המלכה לשעבר נעלמה מנוף חייה-הלילה של הכרך הגדול.



קובי טרייביטש
מה קדם למה —

עשיר, יפה, חכם וגו'

אני לא יודעת בדיוק מה קורה במיזרח הרחוק, אבל זה כבר הסיפור השני שאני שומעת על הצלחה רומנטית של ישראלית שנסעה לשם. אמנם לא מדובר ברומאן עם גבר מלוכסן עיניים, האוכל בדרך כלל רק אורז. אבל זה קרה שם במיזרח הרחוק והקסום. וזה קרה למיסערת 'לאה סולומון', בעלת המסעדה היוקרתית 'סוקי יאקי' שתוכננה ושהייתה בבעלות חלקית של הארכיטקט המנוח יורם רסקין. אז סולומון היא גרושה סכסית, בנוסה האסכולה הפלמית, ויש לה גם שני ילדים והרבה עבודה. אבל אהבה לא כלייך היתה באחרונה. אז היא החליטה לנסוע למיזרח הרחוק, לתאילנד, כדי לאכול אנדרולס ושירים, וגם קצת לעשות קניות.



רוג'ר אולק
המישפחה מתוננת

אולק אמר למטלפן שיחשוב על העניין, וביתניים הגיש תלונה למשטרה. אך מאחר והמכונת אינה מבוססת, הוא שוקל לשלם את הסכום הזה. הדבר המוזר בכל הפרשה הוא שהוא אינו יודע כיצד השיג המטלפן את מיספריה-טלפון שלו, הידוע למעטים בלבד. אך אולק, שאינו יהודי, כבר קיבל הרבה שכל מאז שנחת בארצנו, והוא העלה השערה שבזמן שמכונתו שותה באחד המוסכים לצורך תיקונים, מישהו שיכפל את המפתח של הרכב. ביתניים הוא רחא את נסיעתו, ובמקביל גם פחות בחורות מחזרות אחריו. מוזר למה. אך מי שנשארה נאמנה למרות הכל היא מירה, החיילת היפהפיה, האוהבת את האולק שלה גם בלי היונאר.

אהבה בלי יגואר

אחרי ששמעתי את הסיפור הזה, אני כבר מבין למה הרבה עולים בכלל לא עולים אלא מעדיפים לנשור, לרדת או לחזור מניין שבאו. בתל-אביב מסתובב כבר חודשים בחור גרמני בשם רוג'ר אולק, שהוא אלוף באיגרוף והעוסק בייבוש של סירות-מירון לארץ. הוא גבוה מאוד ובלונדי מאוד, ועוד הרבה דברים מאוד. הרב הכי חשוב שיש לו זה מכונת-יגואר כסופה, המשגעת את כל הבחורות בארץ. אחת מהן השתגעה לגמרי מהאוטו והתאהבה באולק, והחליטה שהיא רוצה להינשא לו. אולק אמר לחברתו, שקוראים לה מירה, ושהיא חיילת יפהפיה, שהוא מסכים. אך בגיהמם-שפחה שלה התנגדו, בגלל העובדה שכאשר הוא היה בן שמונה ימים לא חתכו לו כלום. אז הזוג הצעיר חשב לנסוע ולבנות את אושרו בחו"ל. כעבר יצאו השניים לבלות, וכשחזרו הביתה הם החנו את מכונתם ברחוב-הירקון. כשקמו למחרת בבוקר גילו שהמכונת איננה. אולק חשב שזאת מתיחה של אחד מחבריו, ועשה כמה בידורים, עד שהבין שזאת האמת. אחרי כמה שעות טלפן האלמוני לביתו ואמר לו שאם הוא רוצה לקבל את רכבו בחזרה, שישלם כופר בסכום של 10 אלף דולר.



ימית נוי
— אוכל סיני או אהבה?

אותי לדעת הוא: האם רוני מאנה ימשיך לאכול אוכל סיני? בינתיים גם לו אין מה לדאוג. הוא בקשרים הרוקים עם דוגמנית צעירה וידועה, שהוא מחזר אחריה במרץ רב, וחברים אומרים שאם הוא ימשיך לחזר אחריה במרץ כזה, היא עוד עלולה להיענות לו.



לאה סולומון
פחדת מעין רעה

באחד הערבים היא הזמנה למסיבה שערך שגריר-ישראל בתאילנד, ושם היא הכירה גבר עשיר ויפה ונחמד וגם חכם, שהוא אחד מעשרי הקהילה היהודית שם, והוא עוסק במיסחר באב' נייחן, וגם הוא גרוש פלוס שניים. מאז הם בקשר טלפוני יומי, וכי כל שיחה יש הרבה פוצ'י מוצי וגשקיות ומה לא. אז החלטתי לדרגני דרג לגברת סולומון. "רינג דרינג... את הגברת סולומון בבק' שה". "מדברת". "שלוש, לך, מדברת המרחלת. שמעתי שיש לך סיפור היסטרי עם אחד שהוא גם עשיר וגם נחמד וגם עוד הרבה דברים טובים". "נכון, אבל אני לא רוצה לדבר על זה בשלב הזה, כי אני פוחדת מהעין הרעה של כל הקנאים. תאמיני לי, את תהיי הראשונה לקבל את כל הפרטים המדויקים. מה שאני יכולה להגיד זה שאני נוסעת אליו בקרוב, ואז אנחנו מחליטים לגבי המשך הקשר". "שהיה במזל טוב".

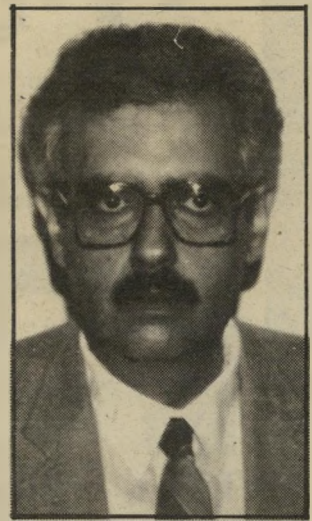
גלאזר: לא. מה סוגתך? האם כתבתי דבר מה?
וולף: לא. אזני, אני כתבתי דבר מה.
גלאזר: אז, האם קראתי דבר מה?
וולף: כן. אני שואל האם קראת את אחד המאמרים שכתבתי.
גלאזר: לא. לא.
וולף: בסדר, אזני, האם אוכל לבוא לשווייץ כדי לדבר איתך על-כן?
גלאזר: אני מצטער, לא.
וולף: כל מה שסרצוני לעשות, ארונז, זה שיתאפשר לי להראות לך מה שכתבתי.
גלאזר: דבר אחד, אני אומר לך דבר אחד, אני מבסוט. הבטחתי לפרקליט המדינה, שחקר אותך, הפרקליט הישראלי, לא לדבר עם אי אחד כל עוד המישפט תלוי ועומד.
וולף: בסדר, אבל תראה, אתה יודע,

שלו. על כרטיס הזהות שלו מצויינים שני מקומות: אוגוסט וסובר, כור, אך לא טרבלינקה. סוביבור היה מחנה השמדה אחר, לא חתוק מטרבלינקה.
וולף: כן, אבל ארונז, אך כרטיס זהות זה לא הוכיח...
גלאזר: תקשיב, ייתכן, ייתכן, אבל ייתכן, אתה יודע, ייתכן, ייתכן, אתה יודע, הוא לא רצח בטרבלינקה, הוא רצח בסוביבור, ייתכן, ייתכן.
וולף: בסדר, אך ביסודו של דבר מה שאתה אומר, איפוא, זה שלפי ידיעתך הוא לא היה בטרבלינקה.
גלאזר: אינני יכול לאמר לך. אינני יכול לאמר לך.
וולף: טוב, האם יש לך ריעה האם...
גלאזר: ייתכן, ייתכן, ייתכן והוא עדיין היה בטרבלינקה, ייתכן, אינני יכול לאמר לך.

גלאזר: הקשב, אני מצטער, אני מצטער, לא אוכל לאמר לך יותר. אני מצטער.
וולף: ולא תרשה לי לבוא לבקר אותך, ארונז? הייתי באמת רוצה לעשות זאת!
גלאזר: כן, אני יודע. אני מצטער!
וולף: בסדר. טוב. אולי תוכל לחשוב על-כן, ואטלפן אליך בעוד כמה ימים?
גלאזר: לא. לא בטוח שלא!
וולף: בסדר. אני מצטער שלא נוכל להיפגש, ארונז.
גלאזר: אני אומר לך, כל עוד הד מישפט תלוי ועומד, אינני מוכן לאמר דבר לאף אחד. מצטער!
וולף: מר גלאזר, אני מעריך שהקדשת את זמנך לשיחה איתי. שמי הוא ויליאם וולף?
גלאזר: כן.
וולף: בסדר. האם אוכל לתת לך

התמליל המלא של השיחה הסנסציונית עם העד העותק

אם אתה עד חשוב, אני סבור שזה קריטי שאם יש לך משהו להוסיף למישפט זה, שעליך להתייצב בשלב זה לפני, אתה יודע, זה מאוד מדי, והאדם תלוי.
גלאזר: אמרתי לך מה שהיה ידוע לי לשופט העסק.
וולף: ובכן, אבל תראה...
גלאזר: השופט הזהיר הישראלי.
וולף: אני מבין זאת, אבל גם פרקליטיהם הגנו, אתה יודע, רוצים שתהיה להם ההזדמנות להציג את עדותך, במידת האפשר. ארונז, כל מה שסרצוני לעשות זה להעמקב בשווייץ ולדבר איתך בשקט, כהתאם לנוחיותי, אני מקווה, ולדון בנושא איתך. אגב, אני טס לישראל בשבוע הבא...
גלאזר: לא, כל עוד המישפט תלוי ועומד.
וולף: בסדר, אבל תראה את הדבר...
גלאזר: אל תיתן. לא. אני מצטער.
וולף: אבל מה שאני אומר, ארונז, זה ש...
גלאזר: מידע כלשהו למישהו שאתה מכיר, ואני חייב לאמר לך דבר אחד. ריאיון אותי מיספר פעמים, פעמים רבות, אני חייב לאמר לך דבר אחד, תמיד התאכזבתי ממה שהאנשים כתבו לאחר מכן.
וולף: כן, אזני, לא הייתי רוצה שתשפוט אותי בתבוסת על מה שאני שים אחרים עשו.
גלאזר: אני יודע, אך יש לי הרבה... אני חייב לומר לך, יש לי ניסיונות מרמס מאוד.
וולף: אזני, אינני מתכוון לכתוב דבר.
גלאזר: דבר אחד, אני עובר עתה על החוויות שלי, על היסודות שלי, ולכן עליך להבין שאינני מוכן, כרגע, לתת מידע כלשהו למישהו.
וולף: בסדר, אבל אזני, חייז של אדם מונחים כאן על המאזניים?
גלאזר: כן.
וולף: ורק השבתי...
גלאזר: אין ספק, אתה יודע.
וולף: מדוע אתה אומר שאין טעם?
גלאזר: אינני. תשפע, זה לא אתה, אם מישהו יבקש ממני עתה שאספר לו על טרבלינקה, הייתי אומר לו "לא". לא.
וולף: בסדר, תרשה לי לשאול אותך דבר אחד, ארונז, האם תוכל רק לאמר לי האם ג'וזף רמיאניוק הוא באמת אותו איזאק מטרבלינקה?
גלאזר: לא אוכל לומר לך. אינני יכול לומר לך.
וולף: האם אתה... מבלי שתאמר לי את התשובה...
גלאזר: תקשיב, תקשיב, תקשיב. ראיתי את כרטיס הזהות של ג'וזף רמיאניוק, מה שנקרא רמיאניוקה של ה-SS — כרטיס הזהות של ה-SS



פרקליט וולף

בינתיים הוא עלול להיות חתוף



פרקליט שפטל

לא אוכל לאמר לך

גלאזר: אז הם היו צעירים, כפי שאני הייתי.
וולף: אבל אני שואל אותך אודות אדם מסויים זה. אני שואל אותך על ג'וזף רמיאניוק. האם אתה ראתה אותו בטרבלינקה, האם ידוע לך שהוא היה בטרבלינקה?

במדינה

(המשך מעמוד 7)

גרמנים הרגו שישה מיליון יהודים אי רופיים. היהודים האירופיים באו בי המונייה לפלסטין, והכריזו על עצמם כעל מדינה ריבונית.
פסים על הדגל. היהודים הי אירופיים אינם תובעים רק את האדמות העבריות של פלסטין, ובכללן ירדן שלים, אלא את כל הארץ שכין הנילוס במצרים והפרת בעיראק. זה כולל את לבנון, ירדן, סוריה, עיראק, סעודיה וקטר.
כדי להנציח את תביעתם המדיהמה לשטחים ערביים אלה, מציגה ישראל את המפה הסימלית הזאת על דיגלה. מעולם לא הכריזה ממשלת ישראל ש היא מוותרת על תביעה זו.
עד כאן הקטע מהמחזקה הסעודית. לפי גירסה ערבית, שני הפסים בדגל הישראלי מסמלים את הנילוס והפרת, וכך מביע הדגל את ההבטחה התנ"כית.

פירסום איך קובח אייבי

אייבי נתן טוען שסקר האזנה של אינוד ה' מפרסמים קיפח אותו באופן שיטתי. הוא הח' לים לבדוק.

נעמי רזן

מאזנים רבים של קול השלום לא הבינו, במשך שנים, מאז התחיל אייבי נתן לשר מהספינה שלו, כיצד התחנה הזו, המככבת אצלם במקום הראשון, זוכה בסיקרייה האזנה השנתיים של אינוד המפרסמים תמיד במקום האחרון. גם הפירסומאי רויד טמיר, העובר עם אייבי, לא הבין.
השבוע סיפר: המיצאים בסיקרייה האזנה הראו תמיד שלרשתות ב' רג' מאזנים 10 אחוזים מכלל האוכלוסיה, ואילו לאייבי — רק אחוז אחד, ואפילו פחות מזה. זה לא הגיוני. אייבי טען כל הזמן שנעשה לו עוול בסקרים הללו.

אחרי כל סקר הוא היה אומר לי: תראה מה הם עשו לי! כבר שנים אני אומר לו: מה אתה צועק? תעשה סקר משלך: עכשיו, סוף, הוא הסכים. פנינו למכון מלסטר. שעשה מידגם ארצי מייצג של בני 18 ומעלה, וקיבלנו תוצאות שונות לגמרי מהתוצאות הרגילות, שהתקבלו במשך שנים. זה היה סקר לא יקר, שעלה רק 1000 דולר.
כאשר קיבלנו את התוצאות, ראינו שקרה כאן משהו מעניין: נוצר עימות בין הסקרים של אינוד המפרסמים לבין הסקר שנעשה על-פי בקשתנו, והמוזר הוא שאת כל הסקרים עשה אותו המכון: זה מוכיח לי מה שקורה בסקרים של המעקר והליכוד — המעקר מנצח בסקר שלו, והליכוד מנצח בסקר שלו.
שילום או אייבי. לפי הסקר שלנו יצא ששירותי ההאזנה הארצי לקול השלום הוא גבוה מאוד: 30 אחוזים מהציבור האזינו לפחות פעם בשבוע לאייבי, מול 59 אחוזים לרשת ב' 54 אחוזים לרשת ג'. בכדיקת הנתונים בגזן דן (האיזור שבו נקלטת תחנת קול השלום הכי טוב) יצא 44 אחוזים

אייבי ליד ספינתו (בנמל אשדוד) עשה כך סקר

שלנו לשלהם, אני מניח שהתוצאות תהיינה היכר-שהוא באמצע. **עד כאן** דברי טמיר. על השאלה מה עשו לקרות עכשיו, האם המפרסמים ירצו לפרסם אצל אייבי, עונה טמיר:
"אני לא יודע אם הם ירצו, כי היום כבר לא רצים אחרי שום דבר. אבל מכיוון שיש כאן עובדות חותכות, שמדברות בעד עצמן, אני צופה שאייבי יקבל מעתה נתח פירסומי כהתאם למה שמגיע לו. מה גם שמחירי הפירסום אצלנו גבוהים יותר, כך שפירסום בקול השלום נעשה עכשיו יותר אטרקטיבי".
האם יש אפשרות שקיים עימות, הדומה לזה שנעשה לאייבי, גם בסקרים של אינוד המפרסמים לגבי קריאת העיתונים?
טמיר: "כן, קיימת אפשרות כזאת, ולכן אני מציע לכל עיתון לעשות סקר. זה עשוי לתת תמונה טובה יותר מזו שמצייר אינוד המפרסמים. אני חושב כך, בגלל אותם הדברים שגרמו לי לחשוב מה שחשבת בימקרה של אייבי: אינואצייה והתרשמות מן השחק".

מהציבור מאזנים לפחות פעם בשבוע לאייבי, 58 אחוזים מאזנים לרשת ב' 54 אחוזים לרשת ג'.
תוצאה נוספת: לפי הסקרים של אינוד המפרסמים יצא שעל כל חמישה מאזנים לרשת ג', יש מאזן אחד לקול השלום. בסקר שלנו היחס הוא 1 ל-2 — על כל שני מאזנים ל-ג' — מאזן אחד לקול השלום.

שאלנו את עצמנו איך יתכן שאותו מכון המחקר עושה סקר דומה באותו הזמן, ומתקבלות תוצאות שונות. אייבי טען, ולדעתי בצדק, שעשו לו עוול בשני דברים: בסקרים של אינוד המפרסמים שאלו: "האם האזנת לקול השלום?" אייבי טוען שהתחנה שלו מוכרת טוב יותר בתור "התחנה של אייבי נתן".
הטענה השניה: קול השלום הופיע תמיד אחרון בשאלון. כך יצא שהשאל, המחשיב את עצמו כאדם רציני, היה מגיע לסוף השאלון ושואל את עצמו: "מה זה, אני לא עושה כל היום שום דבר, רק מאזין לרדיו, לשם תחנות?" היו צריכים להחליף מדי פעם את סדר התחנות בשאלון, ולא עשו זאת.
כבר לא רצים. נקודה נוספת: הסקר של אינוד המפרסמים מתייחס ל כל המדינה. אבל הרי יש מקומות מרוחקים, שלא קולטים את קול השלום, וכך יצאו תוצאות מעוותות נגד אייבי. השאלות. אם נעשה סינתזה בין הסקר



פירסומאי טמיר מה אתה צועק?



אייבי ליד ספינתו (בנמל אשדוד) עשה כך סקר

שלנו לשלהם, אני מניח שהתוצאות תהיינה היכר-שהוא באמצע. **עד כאן** דברי טמיר. על השאלה מה עשו לקרות עכשיו, האם המפרסמים ירצו לפרסם אצל אייבי, עונה טמיר:
"אני לא יודע אם הם ירצו, כי היום כבר לא רצים אחרי שום דבר. אבל מכיוון שיש כאן עובדות חותכות, שמדברות בעד עצמן, אני צופה שאייבי יקבל מעתה נתח פירסומי כהתאם למה שמגיע לו. מה גם שמחירי הפירסום אצלנו גבוהים יותר, כך שפירסום בקול השלום נעשה עכשיו יותר אטרקטיבי".
האם יש אפשרות שקיים עימות, הדומה לזה שנעשה לאייבי, גם בסקרים של אינוד המפרסמים לגבי קריאת העיתונים?
טמיר: "כן, קיימת אפשרות כזאת, ולכן אני מציע לכל עיתון לעשות סקר. זה עשוי לתת תמונה טובה יותר מזו שמצייר אינוד המפרסמים. אני חושב כך, בגלל אותם הדברים שגרמו לי לחשוב מה שחשבת בימקרה של אייבי: אינואצייה והתרשמות מן השחק".



הפקה: אדי מור פרסום בע"מ

בואו ליינה

מרכז הבאולינג ראשל"צ, ז'בוטינסקי 65
טלפונים להזמנות: 03-9668557/8/9

העולם הזה

פולין: החיסון מסכן

נשים הרות!



יש סכנה של מגיפת

דלקת קרום-המוח!



דודו טופז מגלה:

ה"ה"י

חולה

פולין!!